BİR ÇİFT YÜREK

Marlo Morgan

Türkçesi: Eren Cendey

21. Baskı

Klan

BİR ÇİFT YÜREK

Marlo Morgan

Türkçesi: Eren Cendey

Klan

Bir zamanlar kendilerine *Dans Eden Wu'lar* denilen bir grup bilge şaman klanı yaşardı. Yüzyıllar boyunca danslarıyla Yer İle Gök arasındaki dengenin korunmasını sağladılar. Tavsiyelerini dinleyen tüm hükümdarların halkı barış ve mutluluk içinde yaşadı, Danslarını sürdürdükleri sürece evrenin ışığı yerden ve halkların üzerinden uzak kalmadı. Ne zaman danslarını bıraksalar o kudretli ışık dünyadan uzaklaştı…

Klan Yayınları

Yaşamının örümcek ağını ören, insanın kendisi değildir; o, bu ağda sadece bir teldir.

Bu ağa yaptığı her katkıyı, aslında kendi kendine yapmıştır.

Kızılderili Reisi Seattle

Bir sınavın üstesinden gelmenin tek yolu, onunla yüzyüze gelebilmektir.

Bu kaçınılmazdır.

Yaşlı Kişi Soylu Kara Kuğu

Yalnızca son ağaç kesildikten, son ırmak zehirlendikten, son balık yakalandıktan sonra... ancak ondan sonra paranın yenemeyeceğini anlayacaksınız.

Cree kızılderililerinin kehaneti

Boş ellerle doğmak,

Ölmek boş ellerle.

Yaşamı tüm dolunluğu ile gözledim

Boş ellerle.

Marlo Morgan

Teşekkürler

Çok özel iki kişi olmasaydı, bu kitap var olamazdı… Bu iki ruh beni kanatlarının altında korumaya aldılar ve yükseklere uçmam konusunda sabırla yüreklendirdiler. Bu nedenle Jeannette Grimme ve Carri Garrison'a, ulaşılması olanaksız derinliklere varmama yönelik bu edebi yolculuğu benimle paylaştıkları için özel bir teşekkür sunuyorum.

Paylaşım yeteneği ve, "sözleri her zaman çevirmediysem de tek amacım onların zihinlerine tercüman olabilmekti, " diye yazarak bana cesaret aşılayan yazar Stephen Mitchell'e teşekkür ediyorum.

Her biri nitelikli bir yazar/konferansçı olan gerçek insanlar Og Mandino'ya, Doktor Wayne Dyer'a ve Doktor Elisabeth Kubler-Ross'a teşekkür ediyorum.

Yaşamını öğretmen olmaya adadığı için, genç Marshall Ball’a teşekkür ediyorum.

Ve ayrıca, Nola teyzeye, doktor Edward Stegman’a, Georgia Lewis’e, Peg Smith’e, Dorothea Wolcott’a, Jenny Decker’e, Jana Hawkins’e, Sandford Dean’a, Nancy Hoflund’a, Hanley Thomas’a, Saygıdeğer Marilyn Reiger’e, Saygıdeğer Richart Reiger’e, Walt Bodine’e Jack Small’a, Jeff Small’a ve Arrow Baskıdan Wayne Baker’e, Harper-Collins’ten Stephanie Gunning ve Susan Moldow’a ve Robin Bern, Candice Fuhram ve de özellikle MM Co. Başkanı Steve Morgan’a çok teşekkürler.

Bu kitap yaşanmış bir deneyimin meyvesidir ve anlatılan olaylardan hemen sonra yazılmıştır. Az sonra sizlerin de göreceği gibi, elimde not tutabileceğim bir defter yoktu. Bu kitabın bir roman olarak satılmasının nedeni, minik aborijin kabilesini herhangi bir yasal sorundan koruyabilmektir. Kimliklerinin belirlenmesini istemeyen dostlarıma bir saygı işareti olarak bazı ayrıntıları elemek yoluna gittim. Bunu yaparken bir amacım da kutsal mekanımızın gözlerden ırak kalabilmeyi sürdürmesiydi.

Halk kütüphanesine kadar gitmenize gerek kalmaması için metinde en önemli tarihsel bilgilere yer verdim. Ve sizlerin Avustralya'ya dek bir yolculuk yapmanıza da gerek olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim, çünkü Aborijinlerin sergiledikleri özel durumlar her Amerikan kentinde rahatlıkla rastlanabilecek türdendir: gözlerinizi, işsizlik oranının yüzde ellinin üstünde olduğu getto mahallelerinde yaşayan kara derili insanlara çevirmeniz yeterli olacaktır. Bu insanların, çalışanlarıysa en katlanılmaz işleri yüklenmişlerdir ve onları köklerine bağlayan kültürle her türlü ilintiyi yitirmiş durumdadırlar. Amerikan kızılderilileri gibi onlar da belli bölgelerle sınırlanmış durumdalar ve kuşaklardan beri kutsal ayinlerini uygulama özgürlüğüne sahip değiller.

Ne var ki sizlerden gizlemeyeceğim bir şey varsa o da,

bu kitap, yani "Mutant'a Mesajdır! "

Amerika, Afrika ve Avustralya değişik ırklar arasındaki ilişkileri iyileştirmek yolunda çalışmalar gösteriyor gibi, ama

Avustralya'nın en iç noktalarında, anakaranın en çorak topraklarında, hâlâ yavaş, düzenli ve kadim bir yüreğin atışının sesi duyuluyor. Orada ırkçılık kavramından haberi olmayan çok özel bir kabile, sadece öteki insanlar ve doğa ile ilgileniyor. Bu sese kulak vermek ve onu anlamak, insan olmayı ya da insanın var oluşunu daha iyi anlamak anlamına geliyor.

Bir tartışma ortamı yaratma niyeti gütmeyen ve kendi olanaklarımla bastırdığım bu metin, pek çok görüş ayrılığını ortaya çıkardı. Okurken sizler de pek çok değişik sonuca varabilirsiniz. Örneğin, okur, çevirmenim olarak söz ettiğim kişinin geçmiş yıllarda hükümetin kurallarını ve yasalarını çiğnemiş bir kişi olduğunu sanabilir; nüfus sayımları, vergiler, oy hakkının kullanımı, toprağın ve madenlerin işlenme yetkileri, doğum ve ölümlerin bildirimleri ve benzeri gibi yükümlülüklerden kurtulmak için kaçtığını ve kabilenin öteki üyelerinin de aynı yollara başvurmalarına yardımcı olduğunu düşünebilir. Benden, bu kişinin adını açıklamam ve bir grup insanı çöle götürerek, kabile ile yürüdüğüm yollan göstermem istendi. Bunları reddettim! Yasaların kurduğu düzenin dışında yaşayan bu insanlara yardımcı olmakla, onların kimliklerini açıklamamakla ve gerçekte var olmayan bir kabileyi varmış gibi anlatarak yalan söylemekle suçlanabilirim.

Tüm bunlara yanıtım şu olacaktır: ben, burada tüm Avustralya Aborijinleri adına değil, sadece anakaranın yüreğindeki çorak topraklarda yaşayan ve Yabanıl İnsanlar ya da Kadim Kişiler adıyla tanınan tek bir kabile adına konuşuyorum. Onları görebilmek için yanlarına bir kez daha gittim ve Amerika Birleşik Devletleri'ne 1994 Ocak ayından az önce döndüm. Hayır dualarını ve bana yüklenen görevi

yürütmekteki yöntemlerim konusunda onaylarını yeniden aldım.

Sevgili okur, şunu söylemek istiyorum: Öyle görünüyor ki, yeryüzünde kendine amaç olarak sadece eğlenmeyi seçen insanlar var. Sen, kendinin de bu insanlardan biri olduğunu düşünüyorsan, kitabı oku, eğlen ve hoş bir gösteri seyretmişçesine yoluna devam et. Az sonra dile getireceklerim sana kurgusal bir roman gibi gelebilir, ama gene de hayal kırıklığına uğramayacaksın, paranın karşılığını alacaksın.

Oysa, eğer mesajı işitebilme yeteneğine sahip kişilerden biriysen, onun güçlü ve yüksek sesini duyacaksın. Mesajı içinde, yüreğinde, aklında ve ta iliklerinde hissedeceksin. Biliyor musun, bu uzun yürüyüş için seçilen kişi sen de olabilirdin ve inan bana pek çok kez keşke yerimde bir başkası olsaydı diye aklımdan geçirmiştim.

Her birimizin içinde, gelişmemize katkıda bulunan deneyimleri yaşadığımız kuytu bir nokta vardır; yazgı benim bu deneyimi gerçek bir kuytuda, Avustralya anakarasının ta yüreğindeki çölde yaşamamı istedi. Yolu oraya düşmüş bir insan neler yaşar ve neler yaparsa, ben de öyle yaptım.

Bu sayfalan çevirirken, sözünü ettiğim insanlar umarım senin de yüreğine dokunabilirler. Ben bunları İngilizce yazıyorum ama onların gerçeğinin sesi yoktur.

Benim önerim, mesajın tadını çıkartman, sana iyi gelebu kitap, yani “Mutant’a Mesajdır! “

Amerika, Afrika ve Avustralya değişik ırklar arasındaki ilişkileri iyileştirmek yolunda çalışmalar gösteriyor gibi, ama Avustralya’nın en iç noktalarında, anakaranın en çorak

topraklarında, hâlâ yavaş, düzenli ve kadim bir yüreğin atışının sesi duyuluyor. Orada ırkçılık kavramından haberi olmayan çok özel bir kabile, sadece öteki insanlar ve doğa ile ilgileniyor. Bu sese kulak vermek ve onu anlamak, insan olmayı ya da insanın var oluşunu daha iyi anlamak anlamına geliyor.

Bir tartışma ortamı yaratma niyeti gütmeyen ve kendi olanaklarımla bastırdığım bu metin, pek çok görüş ayrılığını ortaya çıkardı. Okurken sizler de pek çok değişik sonuca varabilirsiniz. Örneğin, okur, çevirmenim olarak söz ettiğim kişinin geçmiş yıllarda hükümetin kurallarını ve yasalarını çiğnemiş bir kişi olduğunu sanabilir; nüfus sayımları, vergiler, oy hakkının kullanımı, toprağın ve madenlerin işlenme yetkileri, doğum ve ölümlerin bildirimleri ve benzeri gibi yükümlülüklerden kurtulmak için kaçtığını ve kabilenin öteki üyelerinin de aynı yollara başvurmalarına yardımcı olduğunu düşünebilir. Benden, bu kişinin adını açıklamam ve bir grup insanı çöle götürerek, kabile ile yürüdüğüm yolları göstermem istendi. Bunları reddettim! Yasaların kurduğu düzenin dışında yaşayan bu insanlara yardımcı olmakla, onların kimliklerini açıklamamakla ve gerçekte var olmayan bir kabileyi varmış gibi anlatarak yalan söylemekle suçlanabilirim.

Tüm bunlara yanıtım şu olacaktır: ben, burada tüm Avustralya Aborijinleri adına değil, sadece anakaranın yüreğindeki çorak topraklarda yaşayan ve Yabanıl İnsanlar ya da Kadim Kişiler adıyla tanınan tek bir kabile adına konuşuyorum. Onları görebilmek için yanlarına bir kez daha gittim ve Amerika Birleşik Devletleri’ne 1994 Ocak ayından az önce döndüm. Hayır dualarını ve bana yüklenen görevi

yürütmekteki yöntemlerim konusunda onaylarını yeniden aldım.

Sevgili okur, şunu söylemek istiyorum: Öyle görünüyor ki, yeryüzünde kendine amaç olarak sadece eğlenmeyi seçen insanlar var. Sen, kendinin de bu insanlardan biri olduğunu düşünüyorsan, kitabı oku, eğlen ve hoş bir gösteri seyretmişçesine yoluna devam et. Az sonra dile getireceklerim sana kurgusal bir roman gibi gelebilir, ama gene de hayal kırıklığına uğramayacaksın, paranın karşılığını alacaksın.

Oysa, eğer mesajı işitebilme yeteneğine sahip kişilerden biriysen, onun güçlü ve yüksek sesini duyacaksın. Mesajı içinde, yüreğinde, aklında ve ta iliklerinde hissedeceksin. Biliyor musun, bu uzun yürüyüş için seçilen kişi sen de olabilirdin ve inan bana pek çok kez keşke yerimde bir başkası olsaydı diye aklımdan geçirmiştim.

Her birimizin içinde, gelişmemize katkıda bulunan deneyimleri yaşadığımız kuytu bir nokta vardır; yazgı benim bu deneyimi gerçek bir kuytuda, Avustralya anakarasının ta yüreğindeki çölde yaşamamı istedi. Yolu oraya düşmüş bir insan neler yaşar ve neler yaparsa, ben de öyle yaptım.

Bu sayfaları çevirirken, sözünü ettiğim insanlar umarım senin de yüreğine dokunabilirler. Ben bunları İngilizce yazıyorum ama onlann gerçeğinin sesi yoktur.

Benim önerim, mesajın tadını çıkartman, sana iyi geleni yudumlaman ve geri kalanı tükürmen; dünyanın yasası da bu değil mi zaten?

Çöl insanlarının geleneğine göre, yeni bir adım daha var, bu da yeni bir yetenek edindiğimin göstergesidir.

Sevgilerimle,

Gezgin Dil

Avustralya’da yaşadıklarımdan esinlenerek yazdığım bu yapıt kurgusal bir kitaptır. Yaşananlar, Afrika’da, Güney Amerika’da veya uygarlığın gerçek anlamının hâlâ canlı tutulduğu, herhangi bir başka yerde de geçebilirdi. Benim öykümden kendi mesajını bulup çıkartmak okura düşüyor.

Marlo Morgan

Bazı uyarılar gönderilmiş olmalı, ne var ki ben hiç birini alamadım. Olaylar çoktan harekete geçmişti; yırtıcı hayvanlardan oluşan küme kilometrelerce uzaklıkta oturmuş, kurbanını bekliyordu. Az önce boşalttığım valizim, ertesi gün, “talep edilmedi” etiketi takılarak emanet deposuna kaldırılacak ve aylarca orada kalacaktı. Yabancı bir ülkede sırra kadem basan pek çok Amerikalıdan biri olmak üzereydim.

Boğucu bir ekim sabahıydı ve ben Avustralya’nın beş yıldızlı bir otelinin önündeki avluda durmuş tanımadığım bir rehberi beklemekteydim. Uyarıları sezmekten uzak mı uzak yüreğim sevinçle cıvıldıyordu. Kendimi alabildiğine iyi hissediyordum ve bir o kadar da heyecanlıydım! İçten içe mutlak olarak emin olduğum bir şey vardı: bu benim şanslı günümdü.

Derken üstü açık bir cip, dairevi giriş yoluna saptı. Kızgın parke taşlı yolun üzerinde kulakları tırmalayan otomobil lastiklerinin sesini işittiğimi anımsıyorum. Yolu sınırlayan erguvan renkli yapraklardan sıçrayan su paslı metale sıçradı. Cip durdu ve otuz yaşlarında bir aborijin olan şoför, bana doğru baktı ve bir el işaretiyle, “gelin, ” dedi. O, sarı saçlı bir Amerikalı kadını almaya gelmişti. Ben ise,

Aborijinlerden oluşan kabilelerin toplantısına gitme beklentisi içersindeydim. Üniformalı kapı görevlisinin mavi gözlerinden durumu onaylamadığı açıkça belliyken, biz birbirimize kimliklerimizi açıklamadan aramızda anlaşmıştık bile.

Yüksek topuklu ayakkabılarımın araca binmemi güçleştirmesinden önce de fazlasıyla şık bir tarzda giyinmiş olduğumu anlamıştım. Sağımda oturan genç şoför, şort ve rengi solmuş bir beyaz tişörtle çorapsız olarak bez ayakkabılar giymişti. Benim toplantı yerine götürülmem ayarlanırken, bu işlemin normal bir otomobille gerçekleştirileceğini, hatta Avustralya otomobil sanayiinin gururu olan bir Holden ile alınacağımı hayal etmiştim. Yarı açık bir araçla yolculuk etmek zorunda kalacağım bir an bile aklımdan geçmemişti. Her ne ise, bu karşılaşma için özensiz ve bakımsız değil, tam tersine olabildiğince şık giyinmeyi yeğlemiştim; ne de olsa benim onuruma bir şölen verilmekteydi!

Kendimi tanıttım, ama o kim olduğumu çok iyi bilirmişçesine bir onay işareti yaptı başıyla. Kapı görevlisinin önünden geçerken, adamın kaşlarını çattığını gördüm. Kentin yüksek kayalarla çevrili kıyı yollarına daldık, önlerinde verandaları bulunan evleri, süt ve süt ürünleri satan dükkanları, lokantaları ve bir tek ot tanesinin bulunmadığı beton parkları geçtik. Altı yola ayrılan sapağın göbeğinin çevresinden dönerken kapının koluna sıkı sıkı yapışmak zorunda kaldım. Buradan çıkınca güneşi arkamıza aldık ve şeftali rengi yeni tayyörüm ve renkli ipek gömleğimin bana fazla geldiğini hissetmeye başladım. Gitmekte olduğumuz binanın kentin öte ucunda olduğunu düşünüyordum ama

yanılıyordum. Denize paralel giden otoyola girdiğimizde toplantının kent dışında, benim öngördüğümden çok daha uzakta düzenlendiğini düşünmeye başladım. Ceketimi çıkarttım ve daha ayrıntılı bilgi almadığım için ne denli aptal olduğumu geçirdim aklımdan. Neyse ki çantamda bir saç fırçam vardı ve omuzlanma kadar inen ve güneşten rengi açılan saçlarımı modaya uygun bir örgü ile toplamıştım.

Beni ilk kez telefonla aradıklarından bu yana merakım azalmamıştı ama fazla şaşırdığımı da söyleyemem. Ne de olsa yurttaşlardan başka övgüler de almıştım ve yürüttüğüm program büyük bir başarı kazanmıştı. Kent merkezlerinde yaşayan ve sık sık intihar eğilimi gösteren yarı kan Aborijinlerle çalışmış ve onların tatminkar bir ekonomik gelir edinmelerine yardımcı olmuştum. Böylesine bir girişimim eninde sonunda dikkat çekecekti. Ne var ki sonuçlar beni bile biraz şaşırtmıştı… Bugünkü karşılaşmayı düzenleyen kabile üçyüz kilometre ötede, anakaranın karşı kıyısında yaşıyordu ama rastlantısal olarak kulağıma çalınan sözler dışında Aborijin kabileler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve birbirlerine bağlı bir topluluk mu yoksa, Amerikan Yerlilerinin çeşitli diller konuşması gibi farklı karakter özellikleri mi sergiledikleri hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Benim gerçekten merak ettiğim ödül olarak ne alacağımdı: Kansas City’ye gönderip, diğerlerinin yanına koyduracağım yeni bir tahta oyma mı, yoksa sadece bir çiçek demeti mi? Hayır, hayır, otuzsekiz derece civarındaki bu sıcakta herhalde çiçek vermezlerdi. Dönüş yolunda çiçeklerin tümü ölmüş olurdu zaten. Şoför, önceden anlaştığımız üzere saat tam onikide gelmişti. Buluşma saati bu toplantının bir öğle yemeği şeklinde olacağının göstergesiydi. Yerlilerden

oluşan bir topluluğun bana ne gibi bir yemek sunacağını da merak etmiyor değildim doğrusu. Geleneksel Avustralya tarzı bir büfe bulma beni pek heyecanlandırmıyordu. Belki de Aborijin yiyeceklerini ilk kez tadabileceğim bir fırsat bekliyordu beni. Açıkçası rengarenk çanaklarla süslü bir masa bulmayı umuyordum.

Bu benim için gerçekten eşi olmayan bir fırsattı ve asla unutulmayacak bu olayı yaşamayı iple çekiyordum. Bugün için özel olarak aldığım çantamın içinde 35 mm'lik bir fotoğraf makinesi ve minik bir ses kayıt aygıtı da bulunuyordu. Onlar, mikrofon veya spot ışıkları hakkında bir bilgi vermedikleri gibi benim bir konuşma yapıp yapmayacağımdan da söz etmemişlerdi, ne var ki ben buna da hazırlıklıydım. En büyük meziyetlerimden biri ileriyi düşünebilmekti. Kaldı ki, artık elli yaşındaydım ve değişik seçenekleri hazırda tutmanın gerekliliğini, azımsamayacak denli çok hayal kırıklığı ve utanç verici durumla karşılaşarak öğrenmiştim. Arkadaşlarım benim kendi kendime yeterliliğimi her zaman överlerdi. "Onun yedekte daima bir B planı vardır, " derlerdi.

Bir "yol treni" (bu Avustralyalıların, pek çok romörkü bulunan büyük kamyonlara verdikleri addı, karşı yönden gelerek hızla yanımızdan geçti. Yerdeki taşın ısınmasından oluşan ısı hâresinin içinden çıkıveren kamyon ve takıntıları sanki yoktan varolmuşlardı. Şoförüm, aniden otoyoldan ayrılıp kilometrelerce süren kırmızı bir toz bulutuna bulanmış olan bozuk yola sapınca, gömüldüğüm anılarımdan sıyrılıverdim. Bir süre sonra, toprak yol boyunca açılmış olan ve üzerinden gittiğimiz tekerlek izleri de sona erdi ve ben artık önümüzde bir yol bile kalmadığını fark ettim. Çalılar

arasında zigzaglar çizerek çölün dalgalı kumlan arasında zıplaya hoplaya ilerliyorduk. Yol arkadaşımla konuşabilmek için pek çok girişimde bulunmuştum, ne var ki yarı açık aracımızdaki rüzgar uğultusu, yoldaki kasislerin yarattığı gürültü ve bir yukarı bir aşağı zıplayan bedenimin hareketi söyleşmemizi olanaksız kılıyordu. Dilimi ısırmamak için çenemi sımsıkı kilitlemek zorundaydım. Kaldı ki şoförün çene çalmaya hiç niyeti olmadığı besbelliydi.

Başım, bir bez bebeğinki gibi sallanıp sarsılıyordu. Giderek daha çok terliyordum. Naylon çorabım herhalde ayağımda erimişti ama ayakkabılarımı bile çıkartmaya cesaret edemiyordum, çünkü çıkarttığım anda ayakkabımın göz alabildiğine uzanan bakır renkli sonsuzlukta yitip gideceğinden korkuyordum. Benzeri bir durumda suskun şoförümün de duracağından emin olamazdım. Güneş gözlüklerim buğulandıkça eteğimin ucuyla bunları temizliyordum. Kollarımı kaldırdıkça sel gibi ter boşanıyordu. Makyajımın eridiğini ve fondötenimin pembe derecikler oluşturarak boynumdan aşağı aktığını hissediyordum. Takdimden önce, kendimi toparlayabilmem için bana en az yirmi dakika izin vermeleri gerekecekti. Bu konuda ısrarlı davranacaktım!

Saatime baktım; çöle gireli iki saat olmuştu. Yıllardır bu kadar terlediğimi ve kendimi bu kadar rahatsız hissettiğimi anımsamıyordum. Şoför arada sırada ham hum sesleri çıkarmanın dışında sessizliğini koruyordu. Ansızın fark ettim ki şoför bana kendini tanıtmamıştı. Belki de yanlış araçta bulunuyordum! Ama bu aptalca bir varsayımdı. Zaten artık bu araçtan inemezdim, kaldı ki şoför doğru bir yolcu taşıdığından emin görünüyordu.

Dört saat sonra ondüle tenekelerden oluşturulmuş bir barakanın önünde durduk. Kulübenin önünde minik bir ateş yanıyordu ve oracıkta oturan iki Aborijin kadın bizim yaklaşmamızla birlikte ayağa kalktı. Her ikisi de orta yaşlı ve kısa boylu olan kadınların giysileri üzerlerini ancak örtüyordu, ama yüzlerinde son derece sıcak bir hoşgeldin gülümsemesi vardı. Bir tanesi dört bir yana dağılmakta ısrar eden siyah, gür ve kıvırcık saçlarını alnına bağladığı kara bir bantla zaptetmeye çalışmıştı.

İkisinin de ince ve sağlam bir yapısı vardı, kahverengi gözleri, yuvarlak yüzlerinde pırıl pırıl parlıyordu. Cipten inerken şoförüm, “unutmadan söyleyeyim, burada İngilizce bilen bir tek benim. Senin çevirmenin ve arkadaşın ben olacağım, ” dedi.

“Harika” diye düşündüm. “Uçak parası, otel odası ve Avustralya yerlileri ile tanışma onuruna yeni giysiler için yedi yüz dolarımı harcadım ve şimdi görüyorum ki bırak son modayı izlemelerini, İngilizce bile bilmiyorlarmış! “

Her neyse artık oradaydım ve her ne kadar yüreğim bunu kabullenmese de onların arasına karışmaya çalışmalıydım.

Kadınların ağızlarından çıkan yabancı ve bulanık sesler bana cümlelerden çok tek tek sözcükler gibi gelmişti. Çevirmenim bana dönerek toplantıya katılabilecek hale gelebilmek için temizlenmem gerektiğini bildirdi. Bunun ne anlama geldiğini doğrusu anlayamadım. Yol boyunca kat kat toza ve tere bulandığım kesinlikle doğruydu ama sanki demek istediği şey bu değil gibiydi. Adamın bana uzattığı kumaş parçasını açınca bunun gövdeye sarılan peştamallardan biri olduğunu anladım. Bana aktarıldığına göre soyunmalı ve buna

sarınmalıydım. “Ne demek bu? ” dedim hayretler içinde. “Ciddi misiniz? ” Adam ciddi bir edayla bana bu kumaşa nasıl sarınacağımı tarif etti. Soyunabilecek bir yer bulabilmek için çevreme bakındım, böyle bir yer yoktu. Ne yapabilirdim acaba? Bunca yol gelmiş, bunca rahatsızlığa katlanmıştım, artık geri dönüşüm yoktu. Genç adam yanımdan uzaklaşınca şöyle düşündüm: “Boş ver! Bu giysi beni daha serin tutar! ” Böylece, elimden geldiğince göze batmamaya çalışarak yepyeni ama ter içindeki giysilerimi çıkarttım, özenle katladım ve örtüme sarındım. Giysilerimi az önce kadınların oturduğu tümseğin üzerine bıraktım. Kendimi bu soluk renkli bez parçası içinde pek aptalca hissediyor ve “iyi bir izlenim bırakmak için” harcadığım paraya ayrıca yanıyordum. Genç adam yeniden ortaya çıktı. O da giysilerini değiştirmişti. Önümde neredeyse çıplak olarak dikilmekteydi, üzerinde mayoya benzer bir şey vardı, öteki kadınlar gibi onun da ayaklan çıplaktı. Bana üzerimdeki her şeyi çıkartmam konusunda yeni buyruklar verdi: ayakkabılarımdan, çorabımdan, iç çamaşırlarımdan, tüm takılarımdan, hatta saçlarımı tutan tokalarımdan bile sıyrılmalıydım. Merak duygularım giderek azalıyor ve bunun yerini anlayış alıyordu ama gene de bana söylenenleri yerine getirdim.

Takılarımı ayakkabımın burnuna gizlediğimi anımsıyorum. Hatta, eminim böyle yapılması bizlere öğretilmedigi halde tüm kadınlarda doğal olarak varolan bir güdüyle iç çamaşırlarımı giysilerimden oluşan tepenin ortasına sıkıştırıverdim.

Yeşil dalların ateşe eklenmesiyle ortalığı koyu bir duman sardı. Başında bant olan kadın kara bir şahinin kanadına benzettiğim nesneyi bir yelpaze gibi önümde sallamaya

başladı. Duman ciğerlerime doluyordu. Sonra kadın işaret parmağıyla havada bir çember çizince kendi çevremde dönmem gerektiğini anladım. Duman ayini arkamda sürüyordu. Az sonra bana dumanın içinden geçerek ateşin üzerinden atlamam söylendi.

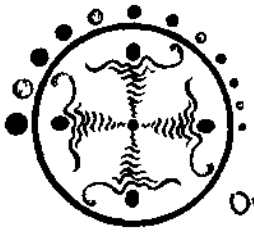
En sonunda bana artık temizlenmiş olduğum ve teneke barakaya girebileceğim bildirildi. Tunç rengindeki eşlikçimle birlikte girişe doğru yürürken aynı kadının eğilip yere bıraktığım tüm eşyamı aldığını ve dumana tuttuğunu gördüm. Sonra bana baktı, gülümsedi ve gözlerimiz birleştiğinde kollarını açarak neyim var, neyim yoksa, tümünü ateşe attı. Her şeyim alev alev yanmaya başlamıştı bile.

Bir an için yüreğimin donduğunu hissettim; sonra derin bir soluk aldım. Neden karşı koymadığımı ve koşup her şeyimi kurtarmaya çalışmadığımı bilmiyorum. Ama bunu yapmadım. Kadının yüzündeki ifade, bu hareketinde bir kötülük olmadığını yansıtıyordu; bu sanki bir yabancıya gösterilebilecek en anlamlı konukseverlik işaretiydi. “O cahilin teki, ” diye düşündüm. “Ne kredi kartından haberi var, ne önemli kağıtlardan. ” Uçak biletimi otelde bıraktığım için mutluydum. Orada başka giysilerim olduğunu da biliyordum, tek sorun geri döndüğümde otelin lobisinden bu bez parçasıyla geçebilmek olacaktı. Kendi kendime şöyle düşündüğümü anımsıyorum: “Hey, Marlo, sen müthiş esnek bir kadınsın değil mi? Bu nedenle ülser sahibi olmanın bir anlamı yok. ” Ne var ki karşılaşmanın sonunda yüzüklerimden birini geri alma konusunu zihnimin bir kenarına kaydettim. Ümidim, geri döndüğümüzde, cipimizle kente dönmeden önce ateşin sönmüş, küllerin soğumuş olacağındaydı.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Geriye dönüp baktığımda, tüm değerli ve gerekli saydığım eşyalarımdan soyunmamın ve arınmamın simgesel anlamını kavrayabiliyordum. Bu insanların, az önce toprağa armağan edilmiş olan altın ve pırlantalı kol saatimin gösterdiği saatlerle hiçbir işi olmadığını öğrenmem için daha zaman vardı.

Çok sonra anlayacaktım ki, maddi nesnelerden ve bazı önyargılardan kurtulmak “varolmaya” doğru yapacağım o yürüyüşün gerekli ve vazgeçilmez bir adımıydı.

Oy Kutusunun Doldurulușu

Sadece bir çatısı ve üç duvarı olan barakaya gittik. Bildiğimiz anlamda kapı ve pencere yoktu. Burası sadece güneşten korunmak ya da koyunlara sığınak olması amacıyla yapılmıştı. İçeride ısı daha da yüksekti, çünkü taşlarla çevrili bir çemberin ortasında bir ateş daha yanmaktaydı. Burada İnsanî gereksinimlere yanıt vermesi beklenebilecek nesneler bulunmuyordu: iskemle, yer döşemesi veya bir vantilatör olmadığı gibi elektrik de yoktu. Tüm mekân kırık dökük tahta parçalarıyla birbirlerine tutturulmuş tenekelerden oluşmuştu.

Dışarıdaki parlak güneş ışığına alışan gözlerim, dumanın ve gölgenin oluşturduğa loşluğa da uyum sağladı. İçeride, kimi kuma oturan, kimi ayakta duran bir grup yetişkin Aborijin vardı. Erkekler saçlarındaki bağlar, kollarına ve ayak bileklerine bağladıkları tüylerle rengarenk bir görüntü sergiliyorlardı. Onların da kalçasının etrafına sarılı duran, şoförünkine benzeyen bir kumaş parçası vardı. Çevirmenimden farklı olarak hepsi yüzlerine, kollarına ve bacaklarına beyaz bir boyayla karmaşık desenler çizmişlerdi. Kertenkele desenleri kollarını, yılanlar, kangurular ve kuşlar bacaklarının üst kısmıyla sırtlarını süslüyordu.

Kadınlar daha gösterişsizdiler. Boyları neredeyse benim kadardı, ortalama bir metre yetmiş santimdiler. Çoğu oldukça yaşlıydı ama kakaolu süt rengindeki tenleri yumuşacık ve sağlıklı bir görüntüye sahipti. Hiç birinin saçının uzun

olmadığını fark ettim, pek çoğunun kıvırcık saçı ense boyunda kesilmişti. Saçları daha uzun olanlarsa, bunu siyah bir bantla toplamıştı. Girişin yanında duran oldukça yaşlı, beyaz saçlı bir kadın, boynuna, bileklerine çiçeklerden yapılmış taçlar takmıştı. Bu taçlarda son derece sanatsal bir dokunuş olduğu belliydi, her bir tomurcuğun tam ortasında yaprakların ayrıntıları, çiçeklerin erkeklik organları dikkat çekiyordu. Kadınların tümü ya iki parçalı bir giysi ya da bana verilene benzer bir örtü ile örtünmüşlerdi. Yetişme çağındaki bir oğlanın dışında, ortalıkta ne bir bebek, ne de bir çocuk vardı.

Bakışlarım, odanın en gözalıcı süslerini taşıyan kişisine kaydı; bu bir erkekti, kapkara saçlarını beyaz çizgiler bölüyordu. Kısa sakalı yüzündeki soylu ve güçlü anlatımı daha da belirgin kılıyordu. Başında rengarenk papağan tüylerinden yapılmış bir süs taşıyordu. O da kollarına ve bileklerine tüyler bağlamıştı. Belinden değişik nesneler sarkmasının yanı sıra, tohumlardan ve taşlardan yapılmış oldukça süslü bir kalkanla kendine gösterişli bir hava vermişti. Kadınların pek çoğu bu kalkanın çok daha küçüklerini kolye olarak boyunlarına asmışlardı.

Adam gülümsedi ve iki elini bana doğru uzattı. Ben onun kara, kadife gözlerine bakarken, mutlak bir huzur ve güven duygusu ile sarmalandığını hissettim. Sanıyorum, yaşamımda gördüğüm en sevecen yüz buydu.

Gene de duygularımın oldukça karmaşık olduğunu söyleyebilirim. Adamlar, bir yandan boyalı yüzleriyle ve ellerinde tuttukları jilet kadar keskin mızraklarıyla içimde giderek büyüyen bir korku uyandırıyor, öte yandan da son derece sevgi dolu gözlerle bakıyorlardı bana. Ortalıktaki hava

arkadaşlık ve dinginlik kokuyordu. Kendi aptallığıma kızarak, gelgitler yaşayan duygularımı yatıştırmayı başardım. Bütün bu olanların tahmin ettiklerimle ilgisi bile yoktu. Bir rüyada bile böylesine nazik insanlarla dolu bir mekanı böylesine dehşet verici olarak yansıtamazdım. Ah, keşke fotoğraf makinem dışarıda alevler arasında yanmamış olsaydı; albümüme ne harika fotoğraflar yapıştırabilir ya da akrabalarım veya arkadaşlarımdan oluşacak seyircilerimi diyapozitiflerimle nasıl büyüleyebilirdim! Düşüncelerim yeniden ateşe döndü. Acaba başka nelerim yanıyordu? Düşüncelerim beni ürpertmeye yetti: uluslararası sürücü ehliyetim, portakal renkli Avustralya banknotlarım, gençliğimde telefon şirketinde çalışırken kazanmış olduğum ve cüzdanımın en gizli bölümünde yıllardır saklamakta olduğum yüz dolarım, bu ülkede bulma olanağım olmayan krem rujum, pırlantalı saatim ve Nola teyzemin onsekizinci yaşgünümde taktığı yüzüğüm alevleri beslemekteydi!

Adı Ooota olan çevirmenimin beni kabileye sunmasıyla kaygılarımı bir kenara ittim. Genç adam, kendi adını Ooooooo diyerek uzattığı bir Ooo ile söylüyor, kısaca -ta- diye bitiriyordu.

Aborijinler, olağanüstü kara gözleri olan adama. Kabilenin Yaşlı Kişisi adını vermişlerdi. O grubun en yaşlı erkeği değildi ama bu kavramı bir şef anlamında kullandıkları belliydi.

Kadının biri minik değnekleri birbirine vurmaya başlaymca, önce biri, sonra öteki derken, tümü onu taklit etti. Mızraklı adamlar, kumları sopalarının ucuyla havalandırırken, bir kısmı da el çırparak tempo tutmaya başladı. Derken bütün grup şarkılar ve ilahiler söylemeye başladı. El işaretleriyle

benim de kumların üstüne oturmamı istediler. Yaşanmakta olan şenliğin adı “corroboree” idi. Bir şarkı biterken, hemen bir yenisi başlıyordu. İnsanların bazılarının ayak bileklerinde baklagil kabuklarından yapılmış bilezikler olduğunu, kurumuş fasulye taneleri şıngırdamaya başlayıp dansın en canalıcı noktası haline gelince ancak farkettim. Bazen kadının biri tek başına dansediyor, bazen de gruplar halinde ortaya çıkıveriyorlardı. Kimi zaman erkekler yalnız dansediyorlar, kimi zaman kadınlar da onlara katılıyordu. Öykülerini benimle paylaşıyorlardı.

Sonunda müziğin temposu ile birlikte devinimler de yavaşladı ve ortalık giderek sessizliğe büründü. Sadece bir kenarda sürmekte olan minik vuruşlar, benim yüreğimin vuruşlarıyla aynı ritmi izler gibiydi. Herkes susmuştu, kimseler kımıldamıyordu, gözler, ayağa kalkıp, bana doğru yürümeye başlayan şefe çevrilmişti. Adam benim önümde durduğu zaman gülümsüyordu. O an içimi sözlere dökmemin olanaksız olduğu bir paylaşım duygusu sardı. Sezgisel duygularım bizim eski dostlar olduğumuzu söylüyordu ama bu elbette doğru olamazdı. Ne var ki varlığının beni rahatlattığını ve aralarına kabul edildiğimi hissettiğimi söyleyebilirdim.

Yaşlı Kişi, ornitorenk derisinden yapılmış olan kemerinden uzun, deri bir rulo çekti ve bunu göğe doğru salladı. İçindekileri yere dökmek için ucunu açtı. Kayalar, dişler, kemikler, tüyler ve deriden yapılmış yuvarlak plaklar çevreme yayıldı. Kabilenin pek çok üyesi ayak baş parmaklarıyla ya da bir başka ayak parmağıyla her bir nesnenin düştüğü yeri kumda işaretlemeye başladı. Bu işaretleme sırasında ayak parmaklarım bir el parmağı kadar

maharetle kullanmaları dikkat çekiciydi. Sonra her bir nesneyi deri rulonun içine yerleştirdiler. Yaşlı Kişi, bir şeyler söyleyerek bunu bana uzattı. Las Vegas'ı anımsayan ben, deri boruyu aldım ve havaya kaldırarak salladım. Sonra borunun ucunu açarak ve içindekileri yere saçarak oyunu yineledim. Hiç birinin nereye düştüğü kontrolümde değildi. İki adam elleri ve dizleri üzerine eğilerek bir başka arkadaşlarının ayağını kullanarak az önceki işaretle benimkilerin arasındaki mesafeyi ölçtüler. Birkaç kişi arasında bir takım yorumlar yaptı ama Ooota söylenenleri bana çevirmeye yeltenmedi.

Öğleden sonra pek çok deneme yaptık. Son derece etkileyici olanlardan biri, bir meyveyle ilgiliydi. Bu meyve, biçimi armut, kabuğu muz gibi olan garip bir meyveydi ve elime verilen bu açık yeşil meyveyi tutmam ve kutsamam istendi. Bu ne anlama geliyordu acaba? Bu konuda hiçbir fikrim olmadığından, içimden şöyle geçirdim: "Lütfen sevgili tanrım, bu meyveyi kutsa. " Sonra da elimdeki meyveyi Yaşlı Kişi'ye uzattım. O, bir bıçak aldı, tepesini kesti ve soymaya başladı. Kabuk bir muzunki gibi aşağı sarkacak yerde kendi çevresinde kıvrılınca, grubun tüm üyeleri bana baktılar. Kara gözlerin üzerime dikilmesi beni oldukça rahatsız etti. Sanki bunun provasını yapmışlarcasına, tek bir ağızdan "Ah" dediler. Ben bu "Ah"ın$_1$ iyi mi yoksa, kötü anlama mi geldiğini anlayamamıştım ve bu koro, Yaşlı Kişi'nin her bir kabuğu kesişinde yineleniyordu. Ama sezinlediğim kadarıyla kabuk normal olarak böyle kıvrılmıyordu ve bu durum benden yana bir puan olarak kaydoluyordu.

Elinde çakıl taşlarıyla dolu bir tepsi tutan genç bir kadın yanıma geldi. Sanıyorum ki bu bildiğimiz bir tepsi değil de geniş bir kartondu ama tepeleme duran taşlar nedeniyle bunu

pek anlayamamıştım. Ooota ciddi bir yüzle bana baktı ve şöyle dedi: “Bir taş seç. Bunu bilgelikle seç. O senin yaşamını kurtarma gücüne sahiptir. “

Varolan tüm sıcağa karşın tüylerim diken diken oldu ve kramplar giren midem çığlıklar atmaya başladı: “Bu ne anlama geliyordu? Benim yaşamımı mı kurtaracaktı? “

Taşlara baktım. Sanki hepsi birbirine benziyordu. Hiç birinin ötekine göre fazladan bir özelliği yoktu. Hepsi çeyrek lira ya da nikel para boyutunda gri taşlardı. Bir tanesinin daha parlak veya bana göre daha özel olmasını dilerdim. Hiç şansım yoktu. Bu nedenle elimden gelebilecek tek şey numara yapmaktı: hepsini dikkatle inceledim ve tepeden herhangi bir tanesini alıp bunu büyük bir zaferle tuttum elimde. Beni çevreleyen yüzlerin ışıdığını görünce “Doğru taşı aldım. ” diye geçirdim içimden.

İyi de şimdi bu taşla ne yapacaktım? Bunu yere atıp, onların duygularını incitemezdim. Kaldı ki, bu taşın benim için hiçbir önemi yoktu, ama galiba onlar için pek değerliydi. Taşı koyabileceğim bir cebim bile olmadığından bunu aklıma gelen tek yer olan giysimle göğsüm arasına sıkıştırdım. Sonra da bu doğal cebe koyduğum taşı çabucak unuttum.

Sonra yerliler ateşi söndürdüler, bir iki parça eşyalarını toparladılar ve çölde yürümeye koyuldular. Yürüyüş için sıralandıklarında esmer, yarı çıplak göğüsleri güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Görünüşe göre toplantı sona ermişti: ne bir yemek ne de bir ödül vardı! Ooota yürüyüşe geçenlerin en sonuncusuydu ama o da gidiyordu işte. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra bana doğru döndü ve seslendi. “Gel haydi. Artık gidiyoruz. “

“Nereye gidiyoruz? ” diye sordum.

“Yürüyoruz. “

“Nereye doğru yürüyorsunuz? “

“Boylu boyunca Avustralya’yı geçiyoruz. “

“Harika! Ne kadar sürer bu? “

“Tahminen, üç dolunay sürer. “

“Yani üç ay yürüyeceğinizi mi söylemek istiyorsun? “

“Evet, aşağı yukarı üç ay. “

Derin derin iç geçirdikten sonra, az ötede duran Oota’ya seslendim: “Evet, bu oldukça eğlenceli gibi görünüyor ama, biliyorsun ben gelemem. Yola çıkmak için bu gün benim için hiç de uygun sayılmaz. Sorumluluklarım, zorunluluklarım, ödenecek kiram ve faturalarım var. Hiçbir hazırlık yapmadım. Uzun bir yürüyüş ya da kamp tatili yapmadan önce bazı düzenlemeler yapmam gerekirdi. Belki de anlayamıyorsun: ben bir Avustralya vatandaşı değilim; ben Amerikalıyım. Biz bir yabancı ülkeye gidip, ortadan öylesine kaybolamayız. Sizin göç büronuzun çalışanları bu durum karşısında zor durumda kalırlar ve benim hükümetim helikopter gönderip beni aratır. Kim bilir belki bir başka zaman, bana çok daha önceden haber verirseniz size katılabilirim, ama bugün olmaz. Bugün sizinle gelemem. Hayır, hayır, bugün bunun için hiç de uygun bir gün değil. “

Oota gülümsedi. “Her şey yolunda. Herkes bilmesi gerekeni bilecek. Benim insanlarım senin yardım çağrım duydu. Eğer bu kabileden tek bir kişi sana karşı oy kullansaydı, bu yürüyüşe katılamazdın. Denendin ve kabul

edildin. Bu, sana açıklayamayacağım kadar büyük bir onurdur. Ve sen bu deneyimi yaşamalısın. Yaşamın boyunca yapacağın en önemli şey bu yürüyüş olacak. Senin dünyaya gelme nedenin bu yürüyüştü. İlahi Düzen iş başında; senin mesajın budur. Sana daha fazlasını söyleyemem.

“Haydi. Gel. ” Sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Ben, gözlerimi Avustralya çölüne dikmiş, öylece kalakalmıştım. Çöl büyüktü, ıssızdı ama gene de güzeldi, Energizer pillerine benzer bir şekilde sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu. Cip oradaydı, anahtarı marşa takılıydı. Ama acaba hangi yollardan geçerek gelmiştik buraya? Saatlerce kat ettiklerimiz yol bile değildi, sadece sürekli yön değiştirerek kilometrelerce gitmiştik. Ayakkabılarım yoktu, suyum yoktu, yiyeceğim yoktu. Yılın bu döneminde çöldeki ısı otuzsekiz ile ellidört derece arasında değişirdi. Kabilenin beni aralarına kabul etme konusunda oy vermelerine minnettardım ama kimse benim oyumu sormamıştı. Öyle görünüyordu ki, karar vermek benim elimde değildi.

Ben gitmek istemiyordum. Benden, yaşamımı onların ellerine bırakmamı istiyorlardı. Bunlar henüz tanıştığım insanlardı ve üstelik onlarla aynı dili bile konuşamıyordum.

Ya işimi yitirirsem? Bundan da beteri bir tazminat bile almam söz konusu olamazdı. Bu çılgınlıktı. Tabii ki onlarla gidemezdim.

Sonra da şöyle geçirdim aklımdan: sanırım bu iki perdelik bir oyun. Önce onlar rollerini bu barakada oynadılar sonra da çölün içlerine gidip bunu sürdürecekler. Fazla uzağa gidemezler, yanlarında yiyecekleri yok. Başıma gelebilecek en kötü şey geceyi burada açıkta geçirmem olur. Ama hayır,

hayır, bana şöyle bir baksalar, benim kamp yaşantısına uygun biri olmadığımı anlarlar; ben köpüklü banyolardan hoşlanan kentlinin biriyim! Ama, eğer gerekirse onları ikna etmeyi de başarırım. Onlara otele sadece bir gecelik para ödemiş olduğumu söyleyebilirim. Yarın odayı boşaltma saatinden önce dönmem gerektiğini anlatırım. Bu aptal ve cahil insanları memnun edeceğim diye fazladan bir günün parasını ödeyemem. “

Grubun giderek ilerleyişini ve gözden uzaklaşışını seyrettim. Her zaman yaptığım gibi durumun olumlu ve olumsuz yanlarını tartma yöntemimi uygulamaya zamanım yoktu. Burada dikilip ne yapacağımı düşündükçe onları gözden yitiriyordum. O anda ağzımdan dökülen sözler, tahtaya oyulmuşçasına kazınmıştı beynime: “Tamam Tanrım. Senin her zaman biraz şakacı olduğunu bilirdim, ama artık bunu anlamakta güçlük çekiyorum. “

Bir ping pong topu gibi hızlı yer değiştiren duygularım korku, şaşkınlık, inanamazlık ve mutlak bir duygusuzluk arasında gidip geldikten sonra kendilerine Gerçek İnsanlar adını takmış olan bu Aborijin kabilesini izlemeye başladım.

Ne ellerim bağlıydı, ne de ağzıma bir şey tıkanmıştı ama yine de kendimi bir tutsak gibi hissediyordum. Bilinmezliğe doğru yapılan zorunlu bir yürüyüşün kurbanıydım.

Henüz kısacık bir yol yürümüştüm ki ayaklarımda müthiş bir sızlama duydum ve eğilip baktığımda tenime batmış di kenler olduğunu gördüm. Bu dikenleri çıkarttım ama attı ğım her yeni adım yeni dikenlerin batmasına yol açıyordu. Sonra bir ayağım üzerinde zıplamayı ve bu anda öteki aya ğımdaki dikenleri çıkartmayı denedim. Geriye dönüp bana bakan grup üyelerine bu halin pek komik gelmiş olmalı, çünkü gülümsemeleri artık kıkırdamaya dönüşmüştü. Du rup beni beklemeye karar veren Ooota biraz daha anlayış lı görünüyordu. “Acıyı unut. Dikenleri mola verdiğimiz za man çıkartırsın. Dayanıklı olmayı öğren. Dikkatini başka bir noktaya ver. Daha sonra ayaklarına bir çözüm bulaca giz. Şu anda yapabileceğin bir şey yok. “

Özellikle “dikkatini başka bir noktaya ver” sözleri bana anlamlı geldi. Son on beş yıldır akupunktur konusunda uzmanlaşma yolunda bir hekim olarak çalıştığımdan acı çe ken yüzlerce insan görmüştüm. Genellikle hastalıklarının son aşamasında bulunan hastalar, kendilerini bilinçsizlik uykusuna daldıracak uyuşturucu ilaçlarla akupunktur arasında seçim yapmak durumunda bulurlar. Benim de evimde uyguladığım programda hastalarıma söylediğim cümle aynen buydu. Her zaman hastalarımın bunu becerebilmesini beklerdim ve işte şimdi de benden beklenen buydu. Elbette söylemesi uygulamasından kolaydı ama elimden geleni yaptım.

Bir süre sonra birkaç dakika dinlenmek üzere durduk ve ben dikenlerin pek çoğunun kırılmış olduğunu gördüm. Derinin içinde kalanlar iyice derinlere inmişlerdi ve yaralar kanıyordu. Botanikçilerin -spinifex- adını verdikleri doğal bir halı üzerinde yürüyorduk, bu bitki örtüsü bir tür kum otuydu, kumlara tutunuyor ve en çorak bölgelerde bıçak kadar keskin ve kıvrık iplikler oluşturarak yayılıyordu. Ot sözcüğü son derece yanıltıcı bir terim olabilir çünkü bunlar bildiğimiz hiçbir ot türüne benzemez. Sadece bıçak gibi keskin liflere sahip olmakla kalmaz ayrıca kaktüs dikeni gibi incecik dikenleri de vardır. Bunlar benim cildime girdiklerinde müthiş bir şişme ve dayanılmaz bir yanmaya neden oldular. Her ne kadar doğada yaşamaya, yalınayak dolaşmaya alışık bir insan olsam da, ayaklarım böylesi bir işkenceye hazırlıklı değillerdi. Acı devam ediyordu ve kanlar, parlak kırmızıdan koyu kahverengiye doğru değişen tonlarda akmayı sürdürüyordu. Ben gene de dikkatimi başka bir noktaya vermeye çalışıyordum. Eğilip baktığımda kırmızı ojelerimle kanımın birbirine karıştığını görüyordum. Sonunda ayaklarım tamamen duyarsızlaşmıştı.

Mutlak bir sessizlik içinde yürümeyi sürdürdük. Hiç kimsenin konuşmuyor olması tuhaftı. Kumlar sıcaktı ama yakıcı kızgınlıkta değildi. Güneş de sıcaktı ama dayanılmaz değildi. Arada sırada doğa bana acıyor ve serin bir esinti gönderiyordu. Grubun önlerine doğru baktığımda toprakla gökyüzü arasında belirgin bir çizgi olmadığını görüyordum. Aynı görüntü her yönde sulu boya bir tablo gibi aynı biçimde devam ediyordu ve gökyüzü kumların içinde eriyip gidiyordu.

Zihnimin bilimsel yanı bu sonsuz boşluk duygusunu bir pusula ile ölçebilmek istiyordu. Yüzlerce metre ötede,

yükseklerde duran bir bulut kümesi ufukta bir I harfi gibi dikilen ağacı görünür kılıyordu. Tek işittiğim ses ayakların kumların üzerinde çıkarttığı çıtırtı idi. Arada sırada çalılıkların arasında çıkıveren çöl hayvanları tekdüzeliği bozuyorlardı. Kocaman kahverengi bir şahin sanki yokluktan varoluşmuşçasına ortaya çıkıverdi ve tepede büyük çemberler çizerek bana doğru alçalmaya başladı. Sanki ilerleyişimi kontrol etmeye gelmişti, çünkü ötekilere yaklaşmadı bile. Ama, kuşu bir inceleme yapmaya iten, benim ötekilerden çok değişik olmam da olabilirdi.

Yürüyüşçülerden oluşan konvoy, hiçbir uyarı olmaksızın ansızın durdu ve bir açı çizerek olduğu yerde döndü. Bu beni çok şaşırtmıştı çünkü yön değiştirmemiz gerektiğini söyleyen olmamıştı. Sanki benim dışımda herkes bu gerekliliği sezmişti. Belki de daha önce çizdikleri bir rotayı izliyorlardır diye düşündüm ama ne kumun ne de spinifex'lerin üzerinde belirgin hiçbir iz yoktu. Çölün ortasında öylesine yürüyorduk.

Zihnimin içinde binbir düşünce dolaşıyordu ve bu mutlak sessizlikte düşüncelerimin nasıl konudan konuya uçtuklarını izlemek benim için pek kolaydı.

Bunlar gerçekten yaşanmakta mıydı? Belki de bir rüya görmekteydim. Avustralya boyunca yürüyeceğiz demişlerdi. Bu olanaksızdı! Aylar boyunca yürümek gerekirdi. Kaldı ki bu hiç akılcı bir şey de değildi. Ne anlama geliyordu bütün bunlar? Ben bunu yaşamak için doğmuştum. Ne biçim bir şakaydı bu? Benim yaşamımın amacı hiçbir zaman acı çekmek, Outback'in derinliklerine dalmak olmamıştı. Öte yandan ortalıktan ansızın yok olmam çocuklarımı, özellikle de kızımı kaygılandıracaktı. Saygıdeğer ve yaşlı bir hanım olan ev sahibemi de düşünmeden edemiyordum. Eğer kiramı

zamanında ödemezsem, öteki kiracılara beni anlatmaya başlardı hemen. Daha geçen hafta bir televizyon ve video kiralamıştım. Bunlara tekrar kavuşabilmek harika olacaktı!

O noktadayken, yürüyüşün bir günden daha fazla süremeyeceğinden emindim. Kaldı ki görünürde yiyecek ve içecek bir şey de yoktu.

Yüksek sesle güldüm. Bu çok özel bir şakaydı. Kaç kez - tüm masraflar içinde- egzotik bir seyahat kazanmayı istemiştim! İşte olmuştu. Tüm hazırlıklar yapılmıştı. Bir diş fırçası veya yedek giysi bile taşımamıştım. Gerçi benim hayalimdeki bu değildi ama böylesi bir dileği pek çok kez dillendirmiştim.

Günün sonuna yaklaştıkça ayaklarımın durumu öylesine kötüledi ki, şişmeler, pıhtılaşan kanlar ve kesikler ayaklarımı renksiz, hissiz ve çirkin iki uzantı haline dönüştürdüler. Bacaklarım kütük gibi olmuştu, omuzlarım yanıyor ve sızlıyordu, yüzüm ve kollarım kızarmıştı ve acıyordu. O gün üç saat kadar yürüdük. Dayanma noktamın sınırını kat be kat aşmıştım. Pek çok kez, yere oturmazsam, yıkılacağımı hissetmiştim. Sonra ansızın dikkatimi çeken bir şey çıkmıştı ortaya. Şahin görünmüş, tepemde tuhaf çığlıklar atmıştı ya da biri yanımda yürümüş ve bana boynuna ya da beline bağladığı garip bir kaptan su içirmişti. Bu şekilde dikkatimin dağılması mucizevi biçimde bana yeni kanatlar takmış, beni güçlendirmiş, yeniden enerji vermişti. Artık gece için mola verme zamanı gelmişti.

Ansızın herkes bir işle uğraşmaya başladı. Elbette kibritle değil, “kız izciler” kitabında okuduğum eski bir yöntemle ateş yakıldı. Gerçi ben izciyken asla elime bir odun parçası alıp,

başka bir odunun oyuğuna sokup çevirmemiştim, çünkü bizim oymak başlarımız bile bunu beceremiyordu. Bizim izciler odunu ancak bir kıvılcım görünecek kadar kızdırabiliyorlardı. Oysa bu insanlar bu konuda uzmandılar. Kimisi odun topladı, kimisi de çalı çırpı. Yürüyüş sırasında iki adamın bir değneğin ucuna taktıkları renksiz bir kumaşa sarılı bohçayı yardımlaşarak taşıdıklarını görmüştüm. Bohça, içinde taşlar yüklüymüşçesine şiş ve ağır görünüyordu ve yere konup açıldığı zaman içinden pek çok nesne çıktı.

Yaşlı mı yaşlı bir kadın yanıma geldi. Benim doksan yaşındaki büyükannem kadar ihtiyar görünüyordu. Saçları kar beyazıydı. Yumuşak, kat kat çizgiler yüzünü doldurmuştu. Zayıf ama esnek ve dayanıklı görünen bedeninin altındaki ayaklan öylesine deforme olmuştu ki, hayvan toynaklarına benzemişti. Onu daha önce de gözalıcı renklerle süslü kolyesi ve ayak bileklerine taktığı halhalları nedeniyle fark etmiştim. Beline bağladığı yılan derisinden minik bir çantayı aldı ve eline saydam vazeline benzeyen sıvıdan döktü. Sonradan bu sıvının değişik yaprakların özünden elde edildiğini öğrendim. Ayaklarımı işaret edince yardımlarından ötürü ona minnettar olacağımı belli ettim. Önümde yere oturdu, ayaklarımı kucağına aldı ve o yağı yaralarıma yedirirken bir türkü tutturdu. Bir annenin bebeğine söylediği tarzda son derece rahatlatıcı bir ninniydi sanki dinlediğim. Ooota'ya bunun sözlerinin anlamını sordum.

"Ayaklarından özür diliyor. Onlara ne denli minnettar olduğunu anlatıyor. Bu gruptaki herkesin ayaklarını nasıl övdüğünü söylüyor ve onlardan iyi ve güçlü olmalarını istiyor. Yaraları ve kesikleri iyileştirecek özel sesler çıkartıyor. Sesinin tonu bedeninin içindeki sıvıların akmasına

yönelik olarak değişiyor. Ayaklarına güçlü ve dayanıklı olmalarını öğütlüyor. ”

Hayal gücümün ürünü olmadığına eminim ama yanmalar, sızlamalar geçmiş, yaralar kapanmaya başlamıştı. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Ayaklarım büyükannenin kucağına otururken, beni bugünkü deneyimi yaşayışıma hazırlayan şeyleri düşünmeye başladım. Bu nasıl olmuştu? Her şey nasıl başlamıştı?

Her şey Kansas City’de başladı. O sabahın anısı belleğimden asla silinmeyecek. Güneş, bulutlu geçen pek çok günden sonra bizleri onurlandırmaya karar vermişti. Özel gereksinimleri olan hastalara uygulanacak programı hazırlamak için erkenden ofise gitmiştim. Danışma görevlisinin gelmesine daha iki saat vardı ve ben bu sessiz saatleri günümü düzenlemek için kullanabilirdim.

Anahtar kilidin içinde henüz dönüyordu ki, telefonumun çaldığını duydum. Acil bir durum mu vardı acaba? Açılış saatinden bu kadar önce beni kim arardı? Koşarak odama girdim ve bir elimle ışığı yakarken, bir elimle telefonu yakaladım.

Heyecanlı bir erkek sesi selamladı beni. California’da yapılan tıbbi bir kongre sırasında tanıştığım Avustralyalı bir hekimdi ve Avustralya’dan arıyordu beni.

“Merhaba. Birkaç yıl Avustralya’da çalışmaya ne dersin? “

Dilim tutulmuştu, neredeyse telefon elimden düşecekti.

“Hâlâ orada mısın? ” diye seslendi karşımdaki.

“E… evet” diyebildim. “Aklından geçenleri tam olarak öğrenebilir miyim? “

“Sağlıkta koruyucu hekimlik programın beni o kadar etkiledi ki, buradaki meslektaşlarıma senden söz ettim.

Benden seni aramamı istediler. Dileğimiz beş yıllık vize alıp Avustralya'ya gelmen. Burada hem bildiklerini yazabilir hem de bizim koruyucu hekimlik programımız çerçevesinde dersler verebilirsin. Bunu gerçekleştirebilirsek, gerçekten harika olur ve öte yandan sen de birkaç yıl değişik bir ülkede yaşamayı denersin. "

Göl kenarındaki modern evimi, rayına oturmuş muayenehanemi, uzun yıllardan beri yakın dostlar haline geldiğimiz hastalarımı bırakmak, çevreme kurduğum güvence zırhını delmek gibi gelmişti bana. Sosyal tıp konusunda çok daha fazlasını öğrenmeye hazır olduğum doğruydu; çünkü bu sistemde, tıptaki karlılık söz konusu değildi ve bizde geleneksel tıpla alternatif tıbbı ayıran o büyük uçurum bu çalışmayla ortadan kaldırılıyordu. Gerçekten sağlığa ve iyileştirmeye baş koymuş meslektaşlar bulup, önyargılardan uzak çalışabilecek miydim, yoksa Amerika'da karşılaştığım bu olumsuz politika orada da karşıma çıkacak mıydı?

Aslında konunun beni en çok heyecanlandıran yanı, Avustralya'nın kendiydi. Çocukluğumdan bu yana ekvatorun öte yanındaki bu anakarayla ilgili elime geçen her kitabı merakla okuduğumu hatırlıyorum. Ne yazık ki bu konuda pek fazla kitap bulabildiğimi de söyleyemem. Hayvanat bahçesinde gözlerim her zaman kanguruları arar ve biraz şanslı olup bir koala görebilmeyi dilerim. Son derece esrarlı bir biçimde her zaman için bu merakımı gidermeye çalışmışımdır. Her zaman için kendi kendine yeten, güvenli ve iyi eğitim almış bir kadın olan ben, ruhumun derinliklerinde yatan, yerkürenin bu tam aksi yönünde bulunan ülkeye bir yolunu bulup sızabilme hevesini beslemişimdir.

“Bunu bir düşün, ” dedi Avustralyalı dostum. “Onbeş gün sonra seni yeniden ararım. “

Şu zamanlamaya bir bakın! Sadece iki hafta önce kızım ve nişanlısı düğün tarihlerini saptamışlardı. Bu da yetişkin bir insan olalı ilk kez yalnız olduğum ve şu dünya üzerinde istediğim yere gidebilme şansına sahip olduğum anlamına geliyordu. Kızımın ve oğlumun da bu fırsatı değerlendirmem konusunda beni destekleyeceklerini biliyordum. Artık her ikisi de kendi ayakları üzerinde durabilen yetişkinler olduklarından bir hayalimi gerçeğe dönüştürebilme olanağım vardı.

Altı hafta sonra kızım evlenmiş, muayenehanem devredilmişti ve kızımla yakın bir arkadaşım havaalanına beni geçirmeye gelmişlerdi. Bu, son derece tuhaf bir durumdu. Yıllardan beri ilk kez arabam, evim, anahtarlarım yoktu. Hatta valizlerime şifre kilidi bile takılmıştı. Dünyevi varlıklarımın çoğundan sıyrılmış, çok değerli birkaç parça eşyamı bir depoya emanet etmiştim. Kuşaktan kuşağa geçen aile yadigarları da kızkardeşim Patci’deydi. Sonunda arkadaşım Jana bana bir kitap uzattı ve birbirimize sarıldık. Kızım Carri, son bir fotoğraf çekti ve yerkürenin diğer yarısında bulunan ülkeye doğru gitmek üzere kırmızı halılı rampadan aşağı yürümeye başladım. Orada beni bekleyen dersin büyüklüğünü sezinleyemiyordum henüz. Annem her zaman şöyle derdi: “Seçimlerini bilgelikle yap, çünkü istediğin şey eline geçebilir. ” Annemi yitireli yıllar olmuştu, ama işte bugün onun bu kehanetinin gerçekleştiği gündü.

Ortabatı Amerikadan Avustralya’ya gitmek oldukça uzun bir yol katetmek anlamına geliyordu. Yolcuların şansına en büyük jetler bile arada bir yakıt almak için yere inmek

zorundaydılar ve biz de böylece bir kez Hawaii'de, bir kez de Fiji adalarında temiz hava alma fırsatını bulduk. Qantas havayollarının jeti geniş ve rahattı. Gösterilen filmler Amerika'da halihazırda oynamakta olanlardı. Ama gene de bu yolculuk hiç bitmeyecek gibi gelmişti bana.

Avustralya, Birleşik Devletlerden onyedi saat ileridedir. Sözün tam anlamıyla, insan yarına uçuyor. Yolculuk boyunca kendime hep şöyle dedim: bu uçağın içindekiler yere indiklerinde, yarın dünyanın hâlâ sağlam ve dönmekte olduğunu bilecekler. Çünkü gitmekte olduğumuz ülkede, yarın olmuştu bile. Eski denizcilerin ekvatoru ve denizin üzerine çizilmiş olan ve zamanın başlangıcını gösteren o görünmez çizgiyi sağ salim geçişlerini büyük bir heyecanla kutlamalarına şaşmamak gerekir. Bugün bile böylesi bir kavram insanın zihninde yeni boyutlar açmaya yetiyor.

Yere indiğimiz zaman tüm kabin ve yolculara dezenfektan bir sprey sıkıldı. Seyahat acentam bana bu tuhaf uygulamadan hiç söz etmemişti. Uçak yere değdiğinde, yerlerimizden kalkmamamız söylendi. Havaalanından iki yer görevlisi kabine girdiler ve tüm uçağı boylu boyunca geçerek başlarımıza bir teneke kutudan aerosol sıktılar. Avustralyalıların mantığını anlayabiliyordum ama bir anlamda bedenimin zararlı bir böceğinkine benzetilmesi moralimi bozmuştu.

Ne de hoş bir karşılamaydı bu!

Havaalanının dışında bana çok tanıdık gelen bir sahneyle karşılaşmıştım. Eğer ters yönden akan trafiği görmeseydim, kendimi hâlâ Amerika'da sanabilirdim. Bindiğim taksinin şoförü de sağ tarafta oturuyordu. Sürücüm bana paralarımı

bozdurabileceğim bir yer önerince, Amerikan cüzdanıma sığdıramadığım büyüklükte ama bizim dolarlarımıza oranla çok daha neşeli renklerde Avustralya dolarları edindim ve hatta iki tane ikilik ve yirmilik madeni param da oldu.

İlerleyen günlerde Avustralya'ya alışmakta hiç mi hiç güçlük çekmedim. Bütün büyük kentler kıyılarda kurulmuştu. Herkes kumsallarla ve su sporlarıyla ilgiliydi. Ülkenin büyüklüğü neredeyse Birleşik Devletlerinkiyle aynıydı ve hatta biçimi bile benziyordu ama anakaranın iç bölgeleri çöl olduğundan buralarda pek fazla yaşayan yoktu. Ben kendi ülkemde Painted Desert ve Death Valley'i görmüştüm. Avustralyalıları bizim ülkemizin en orta noktasında bile uçsuz bucaksız buğday ve mısır tarlaları olduğuna inandıramıyordum. Onların ülkelerinin iç bölgeleri insanların yaşamaları için öylesine elverişsizdi ki, Kraliyet Uçan Hekimlik Servisi yirmidört saat aralıksız hizmet veriyordu. Pilotlar zor durumda kalmış otomobillere benzin ve yedek parça ulaştırıyorlardı. Hastalar tıbbi yardım almaları gerektiğinde uçaklarla taşınıyordu, çünkü kilometrelerce yol boyunca hastane bulmak olanaksızdı. Hatta okullar bile ulaşılması olanaksız noktalarda yaşayan çocuklar için radyo ile eğitim veriyorlardı.

Kentlerin son derece çağdaş olduğunu düşünmüştüm, Hilton, Holiday Inn, Ramada otelleri, alışveriş merkezleri, ünlü modacıların butikleri ve hızlı ulaşım araçları dikkatimi çekmişti. Yiyecekler oldukça farklıydı. Benim düşünceme göre, Avustralyalılar, Amerikalıların en tanınmış yiyeceklerini, lezzetli biçimde pişirmeyi henüz öğrenmemişlerdi, ne var ki İngiltere'deyken tattığım patates püresi ve kıymayla yapılan Sheperd'se Pie yemeğini burada

da yemiş ve pek beğenmiştim. Yemeğin yanında pek ender olarak su veriyorlardı ve suyu asla buzsuz içmiyorlardı.

Avustralyalıları sevmiştim, hele bazı sözcükleri şu biçimde değiştirerek söylemeleri kulağıma pek hoş gelmişti:

Tamam: Fair Dinkum.

Tavuk: Chook Patates kızartması: Chips Genç kız: Sheila Tatlı, şekerleme: Lolly Kırsal kesim: Bush Kutu bira: Tinny Bebek kanguru: Joey Bisküvi: Cookie Sırt çantası: Swag

Bilinmeyen bir süre için yola çıkmak: Walkabout

Kötü bir gün geçirmek: Having a crook day

Yiyecek: Tucker

Kaldırım: Footpath

Çeşme: Billibong

Oto bagajı: Boot

Motor kapağı: Bonnet

Peçete: Serviette

Yadırgadığım şeylerden biri de, dükkanlarda lütfen demeden önce teşekkür etmeleriydi. Sözgelimi tezgahtarlar hep şöyle diyordu: “Ücreti bir dolar, teşekkür ederim. “

Bira, ulusal bir hazine şeklindeydi. Kişisel olarak ben birayı hiçbir zaman pek sevemediğimden onların böylesine gururlandıkları tüm çeşitleri tatmadım. Her Avustralya eyaletinin bir bira fabrikası vardı ve insanlar tiryakisi oldukları markaya karşı belirgin bir tutku geliştiriyorlar ve örneğin, mutlaka Foster’s Lager veya Four X içiyorlardı.

Avustralyalılar, değişik uluslar için pek değişik sözcükler kullanıyorlardı. Amerikalılara Yanks, Yeni Zelandalılar'a "Kivi", İngilizlere de Bloody Poms diyorlardı. Yetkililerden biri Pom sözcüğünün bir zamanlar Avrupalı askerlerin başlarına taktıkları kırmızı tüylerden geldiğini açıklar ken, bir başkası da ondokuzuncu yüzyılda Avustralya'ya gelen mahkumların giysisinde POM, yani Prisoner of His Majesty (Kral Hazretlerinin Mahkumları) yazdığı için bu terimin yerleştiğini anlatmıştı.

Avustralyalıların pek sevdiğim özelliklerinden biri de konuşmalarındaki müzikal tonlamaydı. Doğal olarak, be nim konuşmam onlara pek vurgulu geliyordu. Bunun yanı sıra Avustralyalılar son derece canayakın insanlardı ve ya bancıların kendilerini evlerinde hissetmeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı.

İlk günler pek sık otel değiştirdim. Her otele giriş kaydımı yaptırdıktan sonra elime içi süt dolu metal bir maşrapa tutuşturuyorlardı. Her konuğa böyle bir maşrapa sut verdiklerini gözlemledim. Odamda da elektrikli bir çaydan lık, çay poşetleri ve şeker bulunuyordu. Anlaşıldığı üzere Avustralyalılar çaylarını sütle içmeyi seviyorlardı. Zaten bir süre sonra öğrendiğim bir gerçek de Amerikan tarzı bir fincan kahve bulmamın olanaksız olduğuydu.

Bir motelde kalmaya karar verdiğim ilk kez, buranın sahibi bana sabaha kahvaltı isteyip istemediğimi sormuş ve elle yazılmış bir menü vermişti. Sonra bana kahvaltımı saat kaçta istediğimi sormuş ve odama getirileceğini bildirmişti. Ertesi sabah ben banyo yaparken, kapıma yaklaşan ayak seslerinin içeriye girmediğini işittim. Kapımı çalan da olmadı. Derken kapı çarpmasına benzer bir gürültü geldi kulağıma.

Kurulanırken, yiyecek kokuları burnuma kadar geldi, ama çevreme bakındıysam da bir şey göremedim. Anlaşılan kokular yan odadan geliyordu.

Beni bekleyen gün için hazırlanmam ve valizimi toplamam bir saatimi aldı. Tam eşyalarımı kiraladığım otomobilime yüklüyordum ki, genç bir adam belirdi yanımda.

“Merhaba, kahvaltınızı beğendiniz mi? “

Gülümsedim. “Herhalde bir karışıklık oldu, ” dedim. “Bu sabah baha kahvaltı gelmedi. “

“Ah, tabii ki, geldi işte burada. Ben kendim getirdim, ” diyen delikanlı, motel odasının dış duvarındaki bir tokmağa doğru yürüdü ve bunu kaldırdı. Minik bir bölme içersinde, harika süslenmiş ama şimdi lastiğe dönmüş olan bir omlet duruyordu. Genç çocuk sonradan benim odama girdi ve aynı bölmeyi içeriden açmak için bir minik dolap kapağını kaldırdı. İkimiz de güldük. Yemeğimin kokusunu duymuştum, ama yerini bulamamıştım. Bu, Avustralya’nın bana hazırladığı pek çok sürprizden ilkiydi.

Avustralyalılar çok naziktiler. Kiralık bir ev arama çabalarım sırasında bana pek hoş davranmışlardı. Sonunda bulduğum ev, kent dışında son derece iyi korunmuş bir semtteydi. Mahalledeki tüm evler hemen hemen aynı dönemde yapılmışlardı; tümü beyazdı ve hem önde, hem arkada birer verandaları bulunuyordu. Başlangıçta hiçbir evin kapısında kilit olmadığını, bunun sonradan eklendiğini söylemişlerdi bana. Banyo ikiye bölünmüştü, bir bölümde küvet ve lavabo, öteki küçük bölümde de klozet bulunuyordu. Odalarda gömme dolaplar olmadığından ahşap ve antika dolaplar edinmiştim. Amerika’dan getirdiğim hiçbir elektrikli

aygıtım burada çalışmıyordu. Hem elektrik voltajı, hem de prizlerin biçimi değişikti. Bu nedenle yeni bir saç kurutucusu ve saç şekillendiricisi satın almak zorunda kalmıştım.

Arka bahçem, ılık hava nedeniyle tüm yıl boyunca yeniden açan egzotik çiçekler ve ağaçlarla doluydu. Geceleri, yaprakların baygın kokusuyla bahçeme kirpiler doluşuyor ve bunların sayısı aydan aya artıyordu. Kirpilerin kontrolsüz bir biçimde çoğalıyor olması, ulusal bir sorun halini almıştı ve dönem dönem pek çok kirpi, sayıları kabul edilebilecek bir düzeyde kalması için öldürülüyordu. Bu nedenle benim bahçem onlar için emin bir sığınaktı.

Avustralyalılar beni, tüm oyuncuların beyaz giyindiği bir spor olan çayır bowlingi ile tanıştırdılar. Defalarca sadece beyaz gömlek, beyaz pantolon ve etek, beyaz ayakkabı ve çorap, hatta beyaz şapka satan dükkanların önünden geçmiş ve neden böylesine tekdüze bir renge takılıp kaldıklarını merak etmiştim. Bu sporla tanışınca soruma da bir yanıt almış oldum. Sonra beni Avustralya kurallarına göre oynanan bir futbol maçına da götürdüler. Bildiğim kadarıyla Amerika'da pek sert oynanan bu maçlarda tüm oyuncular sert kasklar ve kocaman vatkalar kullanmak zorundadırlar, oysa buradaki sporcular şort, kısa kollu tişört giyiyorlar ve asla koruyucu nesneler kullanmıyorlardı. Kumsalda gördüğüm bazı kişilerse çenelerinin altından bağladıkları lastik şapkalar takıyorlardı. Bunun, cankurtaranların bir simgesi olduğunu sonradan öğrendim. Avustralya'da yüzücüleri köpek balıklarından kurtarmak üzere eğitilmiş cankurtaranlar da bulunuyordu. Bir köpek balığı tarafından yutulmak pek sık görülen bir kaza değildi ama gene de eğitimli personel bulundurmaya neden olacak kadar önemli bir sorun oluşturuyorlardı.

Avustralya dünyanın en düz ve kurak anakarasıdır. Sadece kıyılarda denize paralel bulunan dağlar, yağışların yüzde onunu alır ve ülkenin yüzde doksanının kurak kalmasına yol açar. Uçakla, Sidney'den Perth'e kadar, üçyüz kilometre yol alabilir ama bir tek kasabaya bile rastlamazsınız.

İlgilendiğim sağlık programı nedeniyle, anakaranın bütün büyük kentlerinde çalışmalar yaptım. Amerika'da ayrışmamış kanı incelediğim özel bir mikroskobum vardı ve bununla tek bir damla kan alarak hastanın kimyasal pek çok özelliğini grafik olarak saptamam mümkün olurdu. Mikroskobumuz bir kamera ve video ekranına bağlanır ve hasta ile hekim yan yana oturur, akyuvarları, alyuvarları, bakterileri ya da yağları birlikte gözlemlerdik. Ben örnekler alır, hastaya kanını gösterir ve sonra sözgelimi eğer kişi sigara kullanıyorsa, dışarı çıkıp, bir sigara içip gelmesini isterdim. Sonra da bir damla daha kan alıp tek bir sigaranın kanda ne gibi değişiklikler yaptığını kendine gösteririrdim. Bu sistem hastayı bilinçlendirme ve kendi sağlığı konusunda sorumluluklarına sahip çıkmayı öğretmede çok yararlıdır. Hekimler bu yolla hastalarına kanlarındaki yağ oranını veya bağışıklık eksikliklerini gösterebilir ve sonra da bu duruma karşı ne gibi önlemler alabileceğini açıklar. Ne var ki Amerika Birleşik Devletleri'nin sağlık sigortaları koruyucu hekimlik ödemelerini karşılamadığından, hastalar bu çalışmanın ücretini ceplerinden ödemek durumunda kalırlar. Bizler, Avustralya'da yetkililerin konuya daha sıcak bakacağını ummuştuk. Benim görevim bu sistemin teknik açıklamalarını yapmak, aygıtları elde etme yoluna gitmek, kullanım kılavuzlarını yazmak ve pratikteki kullanımları öğretmekti. Bu, çok yararlı bir programdı ve yeryüzünün güney yarımküresinde pek hoş günler geçirmekteydim.

Bir cumartesi öğleden sonrasında Bilim Müzesi'ni dolaşmaya gittim. Grubumuzun rehberi iri yarı, şık giyimli ve Amerika konusunda çok ilgili bir hanımdı. Uzun söyleşilerden sonra pek sıkı fıkı dost olduk. Günlerden bir gün öğle yemeği için buluşmaya karar verdik ve o bana kentin merkezinde bulunan ve falcılarıyla da ün salmış olan ilginç bir çay salonunda buluşmayı önerdi. Restoranda uzun süre dostumu beklediğimi ve neden hep böyle geç kalma eğilimli arkadaşları kendime çektiğimi düşündüğümü anımsıyorum. Sonunda, bulunduğum mekanın kapanma saati geldi. Anlaşılan arkadaşım bugün gelemeyecekti. Bunun üzerine eğilip, kırkbeş dakika önce yere bıraktığım çantamı aldım.

O anda uzun boylu, esmer tenli, sandaletlerinden türbanlı başına dek beyazlar giyinmiş genç bir adam masama yaklaştı.

Dingin bir ses tonuyla, "Şimdi sizin el falınıza bakabilirim, " dedi.

"Ah, ben bir arkadaşımı bekliyordum. Ama anlaşılan bugün işi çıktı. Ben gene geleceğim. "

"Bazen böylesi daha iyidir, " dedi yanıma otururken. Sonra elimi kendi elleri arasına aldı, avucumun içini çevirdi ve konuşmaya başladı. Ne var ki gözlerini elime değil, benim gözlerimin ta içine dikmişti.

"Sizi buraya -çay salonuna değil- Avustralya'ya getiren, alınyazınız. Gelişinizin nedeni olan kişiyle tanışmak konusunda bir anlaşma yapmıştınız. Burada buluşmanız, her ikinizin de yararına olacak. Bu buluşmanın kararı, her ikiniz de doğmadan önce alınmıştı. Gerçekten de her ikiniz de aynı anda ama dünyanın karşılıklı iki yarım küresinde doğdunuz. Anlaşma, sizlerin sonsuz benliğinizin en üst düzeyinde

yapıldı. Buluşma tarihi olarak doğumunuzdan elli yıl sonrası saptandı. Şimdi bunun zamanı geldi. Karşılaştığınız zaman, ruhsal düzeyde birbirinizi hemen tanıyacaksınız. Size bütün söyleyebileceklerim bu kadar. “

Genç adam ayağa kalktı, restoranın mutfağı olduğunu tahmin ettiğim bir bölümün kapısını açtı ve gözden yitti. Benimse dilim tutulmuştu. Söylediği hiçbir şeyin anlamı yoktu ama bu sözleri öylesine otoriter bir ses tonuyla dile getirmişti ki, ciddiye almamazlık edememiştim.

Sözleştiğim arkadaşımın randevuya neden gelemediğini açıklamak için beni telefonla aramasıyla durum daha da karmaşık bir hal aldı. Ona başıma gelenleri anlatınca pek heyecanlandı ve ertesi gün gidip kendi falına baktıracağına söz verdi.

Ne var ki ertesi gün beni aradığında heyecanının yerini, kuşku almıştı.

“O çay salonunda çalışan falcıların hiç biri erkek değilmiş, ” dedi. Her gün değişik bir kadın falcı bulunuyormuş ve salı günleri gelen Rose, el falı değil, iskambil falı bakıyormuş. Sen doğru yere gittiğinden emin misin?

Deli olmadığımı biliyordum. Ben bu fal işine tamamen bir eğlence diye bakardım ama emin olduğum tek şey vardı; o genç adam hayal ürünü değildi. Ah, evet Avustralyalılar Yankilerin biraz garip olduklarını düşünüyorlardı. Zaten falı ciddiye alan yoktu ve Avustralya da eğlenceli bir yerdi.

Bu ülkede hoşlanmadığım tek bir şey vardı. İzlenimlerime göre ülkenin asıl yerlileri olan ve Aborijin adı verilen, esmer tenli kişiler ayrıma tabî tutuluyorlardı. Avustralyalılar, onlara Amerikalıların, kendi yerlileri olan kızılderililere davrandıkları gibi bir tutum sergiliyorlardı. Onlara yaşama hakkı tanınan tek bölge olan "Outback" beş para etmez kumlarla örtülüydü ve kuzey yöreleri yüksek kayalıklar ve sert çalılıklarla kaplıydı. Hâlâ onlara ait olduğu kabul edilen ve yaşama koşullarının görece düzgün olduğu tek yer, ulusal parktı ve bu nedenle burayı turistlerle paylaşmak zorundaydılar.

Sosyal görevlerin hiçbirinde çalışan bir Aborijin görmediğim gibi, yollarda okul önlüğü giymiş bir Aborijin çocuğa da rastlamamıştım. Pek çok değişik kilise dolaşmama karşın, hiçbir pazar ayininde de onları görememiştim. Ne tezgâhtarlık yapan, ne postanede çalışan, ne de devlet dairesinde bir sorumluluk almış Aborijin çıkmamıştı karşıma. Onları benzin istasyonlarında ya da ayak üstü yiyecek satan büfelerde de aradım ama gene bulamadım. Anlaşıldığı kadarıyla, sayıları pek azdı ve kentte yaşayanlar da turistik gösterilerde yer alıyorlardı. Avustralyalıların koyun ve büyük baş hayvan çiftliklerinde de mevsimlik işçi olarak çalışıyorlardı ve onlara Jackaroos adı veriliyordu. Bana anlatıldığına göre Aborijinlerin bir koyun kesmeleri durumunda çiftlik sahipleri hiçbir yasal işlem yapmazlardı,

çünkü Aborijinlerin sadece ayakta kalmalarına yetecek kadarıyla yetindikleri bilinirdi ve sahip olduklarına inanılan doğaüstü güçler nedeniyle onlardan korkulurdu.

Bir akşam melez aborijin gençlerinin küçük teneke kutulara benzin doldurduklarını ve sokakta bunu koklayarak yürüdüklerini görmüştüm. Çok kısa bir süre sonra zehirlenme belirtileri göstermişlerdi. Benzin, hidrokarbon ve kimyasal maddelerin bir karışımıdır. Bu maddelerin kemik iliğine, karaciğere, böbreklere, böbreküstü bezlerine, omuriliğe ve tüm sinir sistemine zarar verdiğini biliyordum. Ama o gece, alanda bulunan herkes gibi ben de hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Onların bu aptalca oyununu durduracak hiçbir girişimde bulunmadım. Sonradan o gençlerden birinin kurşun zehirlenmesi ve solunum yetersizliği nedeniyle öldüğünü öğrendim. En yakın arkadaşımı toprağa vermişçesine etkilendiğim bu ölüm, beni morga gidip o gencin bedenini son bir kez görmeye itti. Ömrümü insanların sağlıklarını korumasına adamış olan ben, anlamıştım ki, gerçek kültürel köklerini yitiren ve yaşamda bir amacı olmayan insanların elinden ancak ölümle kumar oynamak gelir. En tasalandığım nokta ise, benim bile onları durdurmak için parmağımı kımıldatmamış olmamdı. Bu konuyu yeni Avustralyalı arkadaşım Geoff'a açmıştım. Büyük bir otomobil galerisinin sahibi olan Geoff, benimle aynı yaştaydı, bekardı ve çok çekici bir erkekti. Tam olarak Avustralyalı bir Robert Redford'du! Birkaç kez birlikte çıkmıştık ve sonunda bir konserin ardından gittiğimiz mum ışıklı yemekte, kentlilerin olup bitenden haberleri olup olmadıklarını sordum. Bu konuda hiç kimse bir şey yapmayı düşünmüyor muydu?

“Evet, bu çok hüzün verici bir durum ama elden gelen bir şey yok. Sen Abo’lan anlayamazsın. Onlar ilkel, yabanıl, çöl adamlarıdır. Onları eğitmeyi önerdik. Misyonerler onları dinimize çekebilmek için çok uzun yıllar boyunca uğraştılar. Geçmişte yamyamdılar ve şimdi hâlâ geleneklerini ve eski inançlarını terketmeye yanaşmıyorlar. Pek çoğu çöllerin zor yaşamını yeğliyor. Outback, yaşaması zor bir bölgedir ama bunlar dünyanın en katı insanlarıdır. Her iki kültürü de benimsemeye çalışanlar, bunu ender olarak başarabiliyorlar. Gerçek olan bir konu varsa o da bu ırkın yok olmakta olduğu; ama nüfuslarının giderek azalması kendi seçimlerinin bir sonucu. Umut vermeyecek derecede bilgisiz, ihtirassız ve de asla başarı gösterme çabası sergilemeyen insanlar. İki yüz yıldan sonra hâlâ uyum sağlamayı beceremediler. Aslında bunu denemediler bile. İş yaşamında onlara asla güvenilmez ve onlara bel baglanılamaz - kaldı ki, zaman kavramları hiç gelişmemiştir. Bana inan, onları heveslendirecek hiçbir şey yapılamaz. “

Aradan geçen birkaç gün, ölen çocuğu aklımdan silip atmama yetmedi. Kaygılarımı, sağlık alanında çalışan ve benim gibi özel bir görev yüklenmiş bir arkadaşıma açtım. O, tıpta kabul edilmiş şifalı bitkileri, çiçekleri ve otları sınıflandırmak ve belgelendirmek gibi bir çalışma yürüttüğünden yaşlı Aborijinlerle sık sık temasa geçiyordu. Bush Men -Çalı insanları- diye de adlandırılan yerliler, gerçekten de bu tür konularda son derece yetkin bilgilere sahiptiler. Ömürlerinin uzunluğu ve soyu bozan hastalıkları olmaması, bunun en büyük göstergesiydi. Arkadaşım, ırkların kaynaşması için pek az çaba gösterildiğini kabullendi ve eğer yapılabilecek bir şey varsa bunu denemeye ve benim bu

konudaki çabalarıma yardım etmeye gönüllü olduğunu bildirdi.

Bu amaçla yirmi iki yarım kan Aborijini bir toplantıya davet ettik. Arkadaşım beni onlara tanıttı. O akşam hükümetin serbest girişim programını gençlere anlattım ve “GENÇ BAŞARI” adi verilen ve kentleşmiş yoksul gençliği kapsamına alan çalışmalar konusunda onları bilgilendirmeye çalıştım. Amacımız, bu grubun üretip, pazarlayabileceği bir ürün saptamaktı. Ham madde alımı, iş gücünü düzene sokma, ürünü yaratma ve pazarlama konularında, ayrıca iş ve bankalar dünyasında onlara yol göstereceğime söz verdim. Gençler konuya ilgi gösterdiler.

Bir sonraki toplantıda olası projeler hakkında tartıştık. Gençliğimde büyükannem ve büyükbabam Iowa’da yaşarlardı. Ben büyükannemin giyotin pencerelerini yukarı kaldırarak açtığını, buraya pencerenin genişliği kadar sinek teli taktığını, sonra da pencereyi kapattığını anımsıyordum. Büyükannem, otuz santimetre karelik bir sineklik imal ediyordu sonuçta. Avustralya’da kent merkezinin dışında bulunan pek çok ev gibi benimkinde de sinek teli yoktu. Klima aygıtı fazla yaygın değildi ve insanlar ya pencerelerini kapalı tutmak ya da böcekleri eve almak arasında seçim yapmak zorunda kalıyorlardı. Ortalıkta hiç sivrisinek yoktu ama uçan hamamböcckleriyle bitmeyen bir savaş sürdürmek zorundaydık. Genellikle yatağa yalnız giriyordum ama uyandığımda yastığımı sert ve kara kabuklu, beş santimlik böceklerle paylaştığımı farkediyordum. Bir sinek telinin onların bu saldırısını durduracağını umuyordum.

Grup da bu tellerin, işe atılmak için iyi bir başlangıç olacağı konusunda bana katıldı. Amerika’dan tanıdığım evli

bir çiftle bağlantı kurdum. Tanıdığım o adam büyük bir firmada endüstri mühendisi, karısı da bir sanatçıydı. Neye gereksinmem olduğunu onlara mektubumda anlatabilirsem, bana bir çizim gönderebileceklerini biliyordum. Beklediğim tasarımlar, iki hafta sonra elimdeydi. Lowa'da yaşayan sevgili yaşlı Nola teyzem bu girişimi maddi olarak destekleyeceğini bildirdi ve ekonomik olarak harekete geçmemizi sağladı. Şimdi gereksinme duyduğumuz şey çalışabileceğimiz bir mekandı. Avustralya'da garaj bulmak pek kolay değildi ama arabaların üstünü örten korunaklı mekanlar vardı ve biz de bunlardan birini kiralayıp, açık havada çalışmaya başladık.

Her genç Aborijin son derece doğal bir biçimde yatkın olduğu beceriye yöneldi ve böylece aramızda bir iş paylaşımı yapılmış oldu. İçlerinden biri hesap defterlerini tutuyor, diğeri malzeme alımıyla ilgileniyor, biri de malzeme envanterini tutuyordu ve tümü de son derece başarılıydı. Üretimin her aşaması için bir uzman olduğu gibi satış konusunda müthiş yetenekli gençler de çıkmıştı aralarından. Ben biraz geride duruyor ve bu yeni oluşuma fazla karışmamaya çalışıyordum. Çok kısa süre sonra, gençler, temizlik ve getir götür işleri yapanların, satışın son aşamasında çalışandan daha az değerli olmadığı kavramında da birleşmişler ve bir sorun yaşanmamıştı. Olası müşterilere sinek tellerimizi ücretsiz olarak dağıtmayı, birkaç günlük kullanımın sonunda hoşnut kalanlara satış yapmayı tasarlamıştık. Bu yöntemle sinek tellerimizin büyük bir çoğunluğu satıldı ve elimize para geçti. Eski bir amerikan kavramı olan, müşterilere referans verme sistemini de benimsettim.

Zaman hızla akıyordu. Günlerim çalışmalar, eğitim metinlerinin yazımı, yolculuklar, eğitimler ve konferanslarla

doluydu. Akşamlarımın pek çoğunu da esmer tenli genç dostlarımla birlikte geçiriyordum. İlk başlangıçta kurulan grup hiç dağılmadı ama bankadaki hesabımız kabardıkça, her birine yararı olacak bir vakıf hesabı kurmaya karar verdik.

Bir hafta sonu birlikteliğimiz sırasında Geoff'a da girişimimden söz ettim ve Aborijin gençlerin ekonomik bağımsızlığa ulaşmaları konusundaki arzularımı anlattım. Büyük şirketler bu gençlere iş olanağı sağlamıyordu belki ama onlar yeterince sermaye sahibi olurlarsa, kendileri bir şirket satın alabilirlerdi. Büyük bir olasılıkla bu konuşmalarım sırasında gençlerin bilinçlenmeleri konusunda yaptıklarımla övünmüşümdür. Geoff, "eh, aferin sana Yanki! " demekle yetindi. Ama bundan sonraki buluşmamıza elinde bazı tarih kitaplarıyla çıkageldi. Dünyanın en güzel limanına bakan verandasına oturup bütün bir cumartesi öğleden sonramı okumakla geçirdim.

16 aralık 1923 tarihinde yayınlanmış olan Australian Sunday Times, Saygıdeğer George King'in şöyle söylediğini aktarıyordu:

"Avustralya Aborijinleri, hiç kuşku yok ki insanlığın evrim aşamasının düşük düzeyli bir

basamağına aittirler. Kendilerinin, eylemlerinin ve kökenlerinin güvenilir bir tarihsel belgesi yoktur; şu gün yeryüzünden silinip atılacak olsalar, arkalarında bir halkın varlığını kanıtlayacak tek bir sanat yapıtı bırakmamış olacaklardır. Ne var ki dünya tarihinin çok erken çağlarından beri Avustralya'nın geniş düzlüklerinde oradan oraya sürüklendikleri anlaşılmaktadır. "

Beyaz Avustralya'nın görüşleri daha yakın tarihli bir belgede John Burless'in ağzından öğrenilebiliyordu: "Size bir şey vereceğim, ama sizlerde benim isteyebileceğim hiçbir şey yok. "

Avustralya ve Yeni Zelanda Bilimi Geliştirme Dernekleri'nin Ondördüncü Kongresine katılan uzmanlar şöyle bir açıklama yapmışlardı:

Koku alma duyulan gelişmemiştir.

Bellekleri az gelişmiştir.

Çocuklarında istenç eksikliği görülmüştür.

Yalana ve ödlekliğe eğilimlidirler.

Gelişmiş ırklara oranla acıya çok daha fazla dayanıklıdırlar.

Bundan sonra okuduğum tarih kitabında Avustralya Aborijinlerinin erkek çocuklarının penislerinin haya torbasının kanal ağzına kadar taştan yapılmış bir bıçakla kesildiği ve anestezi yapılmamasına karşın çocukların hiçbir acı belirtisi göstermediğini yazıyordu. Yetişkinliğe geçişi kanıtlamak içinse, gencin ön dişlerinden biri bir taş ile kırılıyor; onun sünnet derisi erkek akrabalara akşam yemeğinde sunuluyor sonra da korku ve dehşet içindeki genç, tek başına çöle gönderiliyor ve hayatta kalabileceğini kanıtlamak zorunda bırakılıyordu. Tarih, onların aynı zamanda yamyam olduklarını ve kimi zaman kadınların kendi bebeklerini yediklerini, yavrularının en tatlı yerlerini özellikle çok sevdiklerini de bildiriyordu. Bu kitapta ayrıca iki erkek kardeşe ait şöyle de bir öykü yer alıyordu: kardeşlerden genç olanı bir kadın yüzünden yapılan kavgada ağabeyini kesici bir

aletle yaralamıştı. Bu nedenle kangren olan bacak kesilince o da küçük kardeşinin gözünü kör etmişti. Bundan sonra iki kardeş mutlu bir şekilde birlikte yaşamışlardı. Büyük kardeş kanguru kemiğinden yapılmış takma bacağıyla yürümüş ve bir değneğin ucundan tutan kardeşine rehberlik ederek gezip dolaşmışlardı. Öykü dehşet verici idi ama beni asıl şaşırtan hükümet tarafından bastırılmış olan bir belgede ilkel cerrahiden söz edilmesi ve aborijinlerin acı eşiklerinin insani düzeyden çok daha düşük olduğunun dile getirilmesiydi.

Benim projemde çalışan gençler yabanıl değildiler. Olsa olsa ülkemde uyum sağlama güçlüğü çeken gençlikle karşılaştırılabilirlerdi. Kent dokusunun içinde, ama yalıtılmış biçimde yaşıyorlardı ve büyük bir çoğunluğu işsizlik çeken ailelerin çocuklarıydı. Bana öyle geliyordu ki ikinci el bir Levis pantolona ve sıcak bir biraya çoktan razı olmuşlardı ve birkaç yılda içlerinden birinin kendini kurtarabileceğini düşünüyorlardı.

Ertesi pazartesi günü gene sinek teli üretim çalışmamıza geri döndüğümde farkettim ki bu gençler genellikle iş dünyasında rastlanan rekabet duygusunu hiç bilmiyorlar ve birbirlerini destekliyorlardı. Benim için bu gerçekten heyecan ve keyif verici bir gözlemdi.

Genç dostlarıma kökenleri hakkında sorular soruyordum. Onlar bana kabile kavramının anlamını çoktan yitirdiğini anlattılar. Birkaç tanesi büyükannelerinin Aborijinlerin bu anakaranın tek sakinleri olduğu günlere dair öyküler anlattığını anımsadı. O zamanlar başkalarının yanı sıra, tuzlu su kabileleri ve Emu halkı varmış; ne var ki gerçeği söylemek gerekirse, onlar, bu esmer tenlerinin ve onun getirdiği ayrımcılığı anımsamak bile istemiyorlardı. Bütün umutları

daha açık renkli biriyle evlenmek ve beyazlarla bütünleşebilecek çocukların babaları olmaktı.

Firmamız her bakımdan son derece başarılıydı, bu nedenle anakaranın öte yakasında yerleşmiş olan bir Aborijin kabile beni bir toplantıya çağırdığı zaman hiç şaşırmadım. Anladığım kadarıyla bu sadece bir toplantı değil, -benim- için düzenlenmiş özel bir kutlamaydı. “Lütfen katılabilmeniz için tüm düzenlemeleri yapın. ” Demişti telefondaki ses.

Alışverişe çıkıp yeni giysiler, gidiş dönüş uçak bileti satın aldım ve bir otel rezervasyonu yaptım. Birlikte çalıştığım insanlara bir süre uzaklaşacağımı bildirdim ve onlara bunun nedenini de açıkladım. Heyecanımı Geoff ile ev sahibim hanım ile ve bir de mektup yazarak kızımla paylaştım. Böylesine uzakta yaşayan insanların bizim tasarımızla ilgilenmeleri ve bizleri takdir etmeleri gurur verici bir olaydı.

“Otelden toplantı yerine transferiniz sağlanacaktır, ” demişlerdi bana. Otelden saat onikide alınacaktım. Bunun bir öğle yemeği ve ödül töreni olduğu açıkça belliydi. Tek merak ettiğim ne tip bir menü sunacaklarıydı.

Evet, Ooota tam onikide otelde olmuştu, ne var ki Aborijinlerin bana ne ikram edeceklerini hâlâ merak ediyordum.

Yaprakların ısıtılmasıyla elde edilen yağlı bitki özü, ayaklanma inanılmaz biçimde iyi gelmişti ve artık yeniden ayağa kalkabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Sağımda bir öbek kadın bir tür çalışma zinciri oluşturmuşlardı. Birkaç tanesi büyük yapraklar topluyor, biri çalıların ve ölü ağaçların kovuklarını bir değnek ile eşeliyordu. Kadınlardan biri, elindeki bir avuç tozu yaprakların içine koyuyor ve bir başka yaprakla bunu örtüp, bir tür bohça yapıyordu. En sonda duran kadın bunu alıp koşarak ilerdeki ateşin közlerinin içine sokuyordu. Merak içindeydim. Bu, birlikte yiyeceğimiz ilk yemeğimizdi ve haftalardır kafa yorduğum menüyü en sonunda öğrenecektim! Hoplaya zıplaya onlara yaklaştım ve gözlerime inanamadım. Kadının avucunun içinde büyük, beyaz ve canlı bir solucan vardı.

Yeniden derin derin iç geçirdim. Bugün kaçıncı kez şaşkınlıktan dilim tutuluyordu. Kesinlikte emin olduğum tek bir şey vardı ki, ne denli aç olursam olayım, asla bir solucan yiyemezdim! Aslında o anda yeni bir ders almaktaydım: Asla, asla deme! Gerçekten de o günden sonra bu sözcüğü, sözlüğümden silip attım. Artık yeğlediğim ve uzak durmaya çalıştığım şeyler var ama “asla” sözcüğünün, henüz denenmemiş durumlar karşısında hiç yeri yok ve üstelik “asla” sözcüğü, uzun, çok uzun bir zaman dilimini kapsıyor.

Akşam saatleri, kabile halkı için günün en eğlenceli zamanıydı. Masallar anlatıldı, şarkılar söyleyip dansedildi, oyunlar oynandı ve söyleşildi. Bunlar gerçek anlamda paylaşma saatleriydi. Yemeğin hazırlanmasını beklediğimiz süre içinde yapılacak bir şeyler her zaman bulunuyordu. Birbirlerinin omuzlarını, sırtlarını, hatta baş derilerini bile ovuyorlar, masajlar yapıyorlardı. Boyunları ve omurgaları elleriyle oynatıyorlardı. Yolculuğumuzun ilerleyen günlerinde aramızda masaj tekniklerinde alış verişler yaptık; ben onlara Amerikan usulü sırt ve eklemleri gevşetme yöntemleri öğrettim, onlar da bana kendi yöntemlerini.

İlk gün ortalıkta tabaklar, fincanlar, hatta tepsiler yoktu. Demek ki doğru tahmin etmiştim. Bu, piknik tarzında, resmi olmayan bir yemek olacaktı. Az sonra yapraklardan oluşan güveçler, küllerin içinden çıkartıldılar. Benimki, görevine sadık bir hemşireye özgü titizlikle sunuldu. Herkesin yaprakları açıp, içindekileri elleriyle yediklerini gözlemledim. Benim elimde tuttuğum ziyafetim sıcaktı ama içinden hiçbir hareket gelmiyordu, bu nedenle tüm cesaretimi toplayıp, açıp içine baktım. Solucan yok olmuştu, daha doğrusu artık solucana benzer bir hali kalmamıştı. Şimdi, kahverengi, gevrek bir yatağın içindeki kavrulmuş yer fıstığı ya da domuz etine benziyordu. Kendi kendime şöyle düşündüm: “Sanırım, bunu becerebilirim. ” Ağzıma attığım lokmanın tadı son derece lezizdi! Sonradan öğrendim ki, yerliler yiyecekleri pişirmezlerdi, hele nesneler biçim değiştirene dek uzun uzun pişirme yöntemini hiç kullanmazlardı ama benim ilk akşamım için özel bir ayrıcalık yapmışlardı.

O akşam, kentte yaşayan Aborijinlerle ilgili çalışmalarımı bildiklerini öğrendim. Gerçi, benim genç arkadaşlarım tam

kan Aborijin değildiler ve bu kabileyle bir ilgileri yoktu ama buradaki insanlar benim iyi niyetimden haberdar olmuşlar ve buna sevinmişlerdi. Bu kabileye katılma davetini ise yüreğimin ta derinlerinden gönderdiğim yardım çağrısı nedeniyle almıştım. Evet iyi niyetliydim ama bana açıkladıklarına göre Aborijin kültürünü ve bu kabilenin yasalarını anlayamamıştım. Günün erken saatlerinde tanık olduğum tören, gerçekte bir sınavdı ve insanın, içinde yaşadığı dünya ve onun ötesindeki gerçeklikle, yani ondan geldiğimiz ve yine oraya döneceğimiz boyutla olan asıl ilişkisini öğrenme hakkını kazanmış ve aralarına kabul edilmiştim. Bundan sonra gerçek benliğimle tanışmaya hazır olmalıydım.

Gittikçe iyileşmekte olan, arkadaşlarımın sınırlı sayıdaki yapraklarıyla sarılmış ayaklarımı toparlayıp oturduğumda, Ooota, çöl göçebelerinin beni yürüyüşlerine katmakla ne büyük bir sorumluluk altına girdiklerini anlattı. Bana onların yaşantılarını paylaşma izni verilmişti. Şimdiye dek asla bir beyazla ilişki kurmamışlar, aralarına almamışlardı. Gerçekte böyle bir durumdan özellikle kaçınmışlardı. Avustralya'nın tüm diğer kabileleri, beyaz hükümetlerin yasalarına boyun eğmişken, bir tek onlar direnebilmişlerdi. Genellikle altı ila on kişiden oluşan küçük aileler olarak yürürlerdi ama benim onlara katılmam nedeniyle hepsi bir araya toplanmıştı.

Ooota dönüp gruba bir şey söyleyince hepsi teker teker konuşmaya başladılar. Bana adlarını söylüyorlardı. Sözcükler benim için çok güçtü ama neyse ki her bir sözcüğün bir anlamı vardı. Onlar, bizim Birleşik Devletler'de alıştığımız gibi "Debbie" veya "Cody" gibi isimler almadıklarından, adları oluşturan sözcükleri telaffuz etmeye çalışmaktansa,

adlara yüklenen anlamları öğrenmeye çalıştım. Her bebeğe doğduğunda bir ad veriyorlardı ama yıllarla beraber bu ad gölgede kalıyor, kişi kendine yakışan adı özgürce seçiyordu. Kaldı ki alınan adlar da bir ömür boyu kişiye takılı kalmıyor, bilgelik, yaratıcılık ve belirleyicilik arttıkça yeni adlar kazanılıyordu. Bizim grubumuzda pek çoğunun yanı sıra bir Masal Anlatıcı, bir Alet Yapıcı, bir Sır Saklayıcı. bir Dikiş Ustası ve bir de Büyük Müzik vardı.

En sonunda Ooota beni gösterdi ve dönüp tek tek herkese aynı sözcüğü tekrarladı. Önce ilk adımı ve soyadımı söylemeye çalıştıklarını sandım ama yanılmışım. O akşam bana verdikleri ve yolculuğum boyunca taşıyacağım adım “mutant” idi. Her iki dili de konuşan tek kişi olan Ooota’nın neden onlara böylesine tuhaf bir sözcüğü söyletmeye çalıştığını anlayamıyordum. Benim için mutant sözcüğünün anlamı temel yapısında derin bir değişime uğrayan ve bu nedenle artık ilk yaratıldığı andaki gibi olmayan kişi idi. Ne var ki bunu kendime dert edecek değildim, şu noktada zaten bütün günüm ve bütün yaşamım mutlak bir karmaşa içine girmişti.

Ooota bazı aborijin kabilelerin en fazla sekiz ad kullanmakla yetindiklerini söyledi. Aynı kuşaktan ve aynı cinsten olan kişiler akraba kabul ediliyorlardı ve böylece herkesin pek çok annesi, babası, kardeşi oluyordu.

Gün kararmaya başladıkça sıradan fizyolojik gereksinimlerimi yerine getirebilmek için gerekli yöntemleri soruşturmaya başladım. Keşke kızımın kedisi Zuke’u daha dikkatli inceleseydim diyerek hayıflandım, çünkü burada da tuvalet yöntemi, çölün içerlerine doğru ilerlemek, kumu eşelemek, tuvalet gereksinmesi giderildikten sonra da kumu

üzerine örtmek biçiminde gideriliyordu. Bana günün en sıcak saatlerinde pek görünmeyen ve gecenin soğuğu bastırmadan, tam bu saatlerde ortaya çıkan yılanlara dikkat etmem öğütlendi. Bu nedenle kısık gözlü çatal dilli yılan hayalleri görerek uzaklaştım yanlarından. Avrupa'ya yaptığım yolculuklarımda tuvalet kağıtlarının kalitesizliğinden yakınır, Güney Amerika'ya yaptığım yolculuklarda ise kendi tuvalet kağıtlarımı yanımda taşırdım. Burada ise kağıt bulunmaması, elbette sorunlarımın en sonuncusuydu.

Çöldeki küçük serüvenimden sonra arkadaşlarımın yanına dönünce Aborijinlerin taş çayı yapışlarını seyrettim. Çay, kızgın taşların değerli bir suyun içine atılmasıyla hazırlanıyordu. Su ise, daha önceden bir hayvanın mesanesi olmuş olan bir torbada saklanıyordu. Bu yöntemle ısınan suyun içine yabani otlar ekleniyor ve bunların demlenmesi bekleniyordu. Biricik çay kabımız elden ele dolaştı, sıra bana geldiğinde tattığım çay, olağanüstü lezizdi.

Çay töreninin sadece özel durumlara özgü olduğunu sonradan öğrendim. O gün benim ilk yürüyüş günümdü ve onlar benim kızgın güneşin altında yalınayak yürümemi ve dayanmamı takdir ettiklerini böylece bildirmiş oldular. Çayı oluşturmak üzere suya eklenen yabani otlar, menüyü zenginleştirmek veya şifa vermek amaçlı değillerdi. Amaç, grubun olayı kutlaması, benim başarımın paylaşılmasıydı. Ben pes etmemiş, kente dönmeyi istememiş ve ağlayıp, yakınmamıştım. Onların Aborijin ruhunu benimsediğimi hissetmişlerdi.

Çaydan sonra, herkes yatacağı noktayı seçerek oradaki kumu düzeltti ve herkes ortak bohçadan, dürülmüş bir hayvan postu aldı. Yaşlı bir kadın bütün bir akşam boyunca yüzünde

hiçbir ifade olmaksızın beni süzmüştü. Ooota'ya onun ne düşündüğünü sordum. "Senin çiçek kokunu yitirdiğini, bir olasılıkla uzaydan geldiğini düşünüyor. " Bunun üzerine ona gülümsedim, o da bana benim post yatağımı uzattı. Adı Dikiş Ustası idi.

"Bu dingo postu, " dedi Ooota. Dingo'nun Avustralya'ya özgü vahşi bir köpek olduğunu biliyordum; Amerikan çakalına ya da kurda benziyordu. "Çok işe yarar, ister altına ser, ister üstüne ört, istersen başının altına yastık yap. "

"Harika" diye düşündüm. "İş, bedenimin hangi altmış santimetresini rahat ettireceğime karar vermeye kaldı! "

Sonunda bu postu az önce yerlerde süründüklerini gördüğüm yaratıklarla arama sermeye karar verdim. Yıllar vardı ki yere yatıp uyumamıştım. Çocukken California'da Mojave Çölünde bulunan dümdüz bir kayaya bayılırdım. O zamanlar Barstow'da yaşardık ve kasabamızın en dikkat çekici yanı "B tepesi" adı verilen bir toprak yığınıydı. Yazları çoğunlukla Nehi marka portakal suyumu ve fıstık ezmesi sürülmüş sandviçimi alır ve bu tepeye tırmanırdım. Her zaman aynı düz kayaya oturup karnımı doyurur, sonra sırt üstü uzanır ve bulutları seyredip onların neye benzediklerini düşünürdüm. Çocukluğum o kadar uzakta kalmıştı ki! Gökyüzünün hiç değişmemiş olması ne garipti! Uzun yıllardan bu yana karanlıkta gökyüzünü seyretmemiştim. Tepemde kobalt renkli bir örtü vardı ve gümüş renkli ışıklar göz kırpıyordu. Avustralya bayrağında yer alan Güney Haç'ı yıldız kümesini kolaylıkla seçebildim.

Orada öylece yatarken serüvenimi düşündüm. Bugün olanları nasıl tanımlayabilirdim ki? Bir kapı açılmış ve

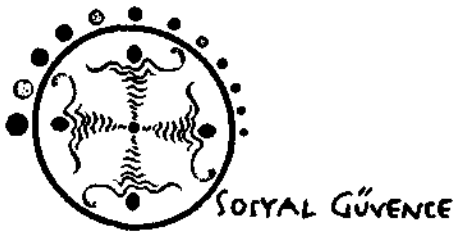
varolduğunu bile bilmediğim bir dünyanın içine girmiştim. Şimdiye dek sürdürdüğüm çok konforlu bir yaşam değildi. Pek çok yerde yaşamış, pek çok ülkeye, değişik ulaşım araçları ile yolculuk yapmıştım. Ne var ki böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Bundan sonrası daha kolay olacaktı, bundan emindim.

Sabah uyanınca aborijinlere onların kültürlerini değerlendirebilmek için yanlarında bir gün geçirmenin yeterli geldiğini söyleyecektim. Ayaklarım, cipe geri yürümeye dayanırdı. Belki de o harika balzamdan biraz yanıma alırdım, çünkü gerçekten işe yaramıştı. Bu yaşam tarzı bana yeterli gelmişti. Ayaklarımın çektiği işkence bir yana, bugün oldukça iyi geçmişti.

İçten içe başka insanların nasıl yaşadıklarını öğrenme fırsatını bulduğum için mutluydum. İnsan yüreğinden akan tek şeyin kan olmadığını öğrenmiştim. Gözlerimi yumdum ve yukarıdaki Güç'e sessizce teşekkür ettim.

Kampın ötelerinde birisi bir şey söyledi, sözü yanındaki tekrar etti ve sonra herkes aynı sözcüğü sırası gelince yineledi. En sonunda sözcük benim yanımda yatan Ooota'ya geçti. O da bana döndü ve şöyle dedi: "Rica ederim, güzel bir gündü. "

Sessiz ve içten teşekkürüme beklenmedik bir biçimde yanıt alınca, bu kez yüksek sesle yineledim duygularımı: "Teşekkür ederim. "

Güneşin doğuşundan çok önce, bir önceki akşam kullanmış oldukları tek tük eşyalarını toplayan diğerlerinin sesiyle uyandım. Bana söylendiğine göre, gündüz çok sıcak olduğundan sabahın serinliği ile yürümeye başlayacak, sıcak saatlerde dinlenecek ve yürüyüşümüzü akşam sürdürecektik. Dingo postumu katladım ve bunları toplayan bir adama uzattım. Postlar ve deriler el altında tutuluyorlardı ve gün boyunca onları bir “wiltja” yapmak ya da gölge yaratmak için kullanacaktık.

Hayvanların pek çoğu güneşin parlak ışınlarından hoşlanmazlar. Sadece kertenkeleler, örümcekler ve sinekler hava otuzsekiz derece bile olsa ortalıkta gezerler. Yılanlar bile en sıcak saatlerde kendilerini toprağa gömerler, yoksa susuz kalıp ölme tehlikesi ile karşı karşıya kalırlar. Yürürken onları farketmek güçtür, çünkü yerin altından ayak seslerimizi duyup birdenbire başlarını toprağın üzerine çıkarıverirler. Bir zamanlar Avustralya’da ikiyüz tür yılan yaşadığını ve yetmişten fazlasının zehirli olduğunu bilmezdim.

İşte o gün Aborijinlerin doğa ile nasıl olağanüstü bir ilişki içinde olduklarını öğrenme fırsatını yakaladım. Gün için yürümeye başlamadan önce hepimiz yüzümüzü doğuya dönerek, yarım daire biçiminde oturduk; Kabilenin Yaşlı Kişi’si ortaya geldi ve şarkı söylemeye başladı. Oturanlar da belli bir ritim içinde ellerini çırpmaya, ayaklarını yere, ellerini

kalçalarına vurmaya başladılar. Bu tören onbeş dakika sürdü ve ben bunun birlikte yaşamanın çok özel bir parçası olduğunu keşfettim. Bu bir sabah duası, toplanma, amaç saptaması idi; ya da siz ne ad verirseniz verin. Bu insanlar, evrendeki her şeyin bir varoluş nedeni olduğuna inanıyorlardı. Her şeyin bir amacı vardır. Hiçbir şey rastlantısal, anlamsız ya da yanlış değildir. Sadece yanlış anlamalar ve ölümlü insana henüz açıklanmamış sırlar vardır.

Bitki dünyasının var oluş nedeni insanları ve hayvanları beslemek, toprağı sağlıklı kılmak, güzellik vermek ve atmosferin dengesini sağlamaktır. Bana bitkilerin ve ağaçların biz insanlara sessizce şarkı söylediklerini anlattıklarında, benim bilimsel zihnim bunu hemen oksijen-karbondi-oksit değişimi olarak algıladı. Hayvanların var oluşunun asıl nedeni de insanoğlunu beslemek değildir ama gereksinmeler karşısında hayvanlar yenebilir. Hayvanlar atmosfer dengesini sağlamak, arkadaş olmak ve eğitimde örnek oluşturmak için aramızda bulunurlar. Bu nedenle kabile her sabah düşünce yoluyla çevrelerindeki hayvan ve bitkilere bir ileti yollar: “Sizin yolunuz üzerinde yürüyoruz. Sizlerin varoluş nedeninizi onurlandırmaya geliyoruz. ” Bundan sonra aralarından hangilerinin seçileceğine karar vermek, hayvanlara ve bitkilere kalır.

Gerçek İnsanlar kabilesi asla yiyeceksiz kalmaz. Evren, onların zihinsel mesajlarını hiçbir zaman yanıtsız bırakmaz. Onlar dünyanın bereketli bir yer olduğuna inanırlar. Sizlerin ve benim, piyano çalan bir kişiyi dinlemek için bir araya gelmesi ve onu alkışlaması gibi, bu insanlar da doğada var olan her şeyi içtenlikle onurlandırırlar. Yollarının üzerine bir yılan çıktığı zaman, onun bu insanları yiyecek sağlamak için

ortaya çıktığına inanırlar. Akşam törenlerimizin en önemli kısmı gündelik yiyecek konusuna ayrılmıştı. Onlardan, yiyeceğin ortaya çıkmasının bile hiçbir şeyi garanti etmediğini öğrendim. Yiyecek isteniyor, ortaya çıkması bekleniyor ve elde edildiği zaman da içtenlikle şükran duyguları sunuluyordu. Kabile her yeni güne; ışık, kendileri, arkadaşları ve dünya için Tanrısal Birlik'e teşekkür ederek başlıyorlardı. Kimi zaman özel isteklerde bulunuyorlar ama bunu mutlaka, "eğer benim çevremdeki her türlü yaşam formlarının hayrınaysa, " dileğiyle sona erdiriyorlardı.

O sabah, toplantıdan sonra Ooota'ya beni cipe götürmesinin zamanının geldiğini söyleyecektim ama nedense görünürlerde olmadığından bu arzumu bir gün ertelemeye karar verdim.

Kabilenin hazırda tuttuğu yiyeceği yoktu. Ne ekim, ne hasat yapıyorlardı. Sadece Avustralya'nın alev alev yanan iç bölgelerinde yürüyorlar ve her yeni gün evrenin onlara cömert bağışlarda bulunacaklarını biliyorlardı. Evren onları hiçbir zaman düş kırıklığına uğratmamıştı.

İlk gün kahvaltı etmedik ve ben sonraki günlerde hiçbir sabah kahvaltı edilmediğini öğrendim. Karnımızı yalnızca gece doyurduğumuz da oluyordu. Önemli olan yiyeceğin bulunmasıydı, güneşin nerede olduğu hiç önemli değildi. Pek çok kez de gerçek bir yemek düzenine geçmeden, biraz şurada biraz burada karnımızı doyuruyorduk.

Hayvan mesanelerinden yapılmış kaplarda bol bol su taşıyorduk. İnsanın yüzde yetmişinin sudan oluştuğunu ve ideal koşullarda günde dört buçuk litre su içmesi gerektiğini biliyordum. Aborijinleri gözlemleyerek onların, suya çok

daha az gereksinme duyduklarını ve çok daha az su içtiklerini farkettim. Gerçekten de mataralarını ender olarak dudaklarına götürüyorlardı. Bedenleri, besinlerin içindeki sıvıyı maksimum düzeyde özümseyebiliyordu. Onlar mutantların pek çok fiziksel bağımlılığı olduğuna, bunlardan birinin de su bağımlılığı olduğuna inanıyorlardı.

Suyu, yemek saatlerinde tamamen kurumuş gibi duran otları ıslatmak için kullanıyorduk. Kara kuru kahverengi bazı dal parçacıkları da suya batırınca büyülüymüşçesine canlanıp, yeşil kereviz saplarına benzeyen bitkilere dönüşüyorlardı.

Aborijinler, bana göre en küçük bir nem belirtisi bile olmayan noktalardan su bulabiliyorlardı. Kimi zaman, kuma yatıp yerin altından akan suyun sesini duyuyorlar, kimi zaman da ellerini, avuçları yere dönük olarak kumdan belli bir yükseklikte tutmaları suyu bulmalarına yetiyordu. Sonra yerin altına uzun kamışlar sokuyorlar tepedeki ucu emerek minik bir çeşme yapıyorlardı. Su, kumlu ve koyu renkliydi ama tadı duru ve serindi. İsının buharına bakarak ta uzaktan suyun varlığını anlamalarının yanı sıra, hafif bir esintiyle kokusunu bile duyuyorlardı. Avustralya'nın derinliklerini keşfetmek için yola düşen beyazların neden pek çok kurban verdiğini şimdi anlıyordum. Bu çöllerde ayakta kalabilmek için yerlilerin deneyimlerine sahip olmak gerekirdi.

Kayaların arasındaki bir yarıktan su çektiğimiz bir gün, kokumu o bölgeye bulaştırmamam ve hayvanı rahatsız etmemem için nasıl dikkatli davranmam gerektiği öğretildi. Çünkü bu su aynı zamanda o hayvanlara da aitti ve aynı su üzerinde onların da hakkı vardı. Kabile, bulduğu suyun asla tümünü almıyordu; kaynakta su çok az bile olsa, hep aynı noktadan içmeye özen gösteriyordu. Anladığım kadarıyla

hayvanlar da aynı şeyi yapıyorlardı. Bu kuraldan haberi olmayanlar sadece kuşlardı ve onlar suyu istedikleri gibi içiyor, saçıyor ve de pisliklerini buraya bırakıyorlardı.

Kabile üyeleri, yere bakıp yakınlarda ne gibi hayvanlar olduğunu anlayabiliyorlardı. Daha çocukken, inceden inceye gözlem yapmayı öğrendiklerinden, kumun üzerinde bırakılan ayak izlerini inceleyerek önlerinden kaçan hayvan sürünüyor mu, zıplıyor mu, yürüyor mu bilebiliyorlardı. Birbirlerinin ayak izlerini ise, öylesine iyi tanıyorlardı ki, arkadaşlarının adımlarının uzunluğundan onun sağlıklı olduğunu, kısa adımlardan onun hasta olduğu için yavaş yürüdüğünü saptayabiliyorlardı. İzlerdeki en ufak bir sapma onun hangi yöne gittiğini de bildirmeye yetiyordu. Algılama yetenekleri başka kültürlere ait kişilere oranla çok daha fazla gelişmişti. İşitme, görme ve koku alma duyuları ise insanüstü düzeylere ulaşmıştı. Ayak izlerinin kumda bıraktığı izlerin titreşimleri, onlara bizlerin görerek anlayabileceğimizden daha fazlasını söylüyordu.

Daha sonra öğrendim ki aborijin iz sürücüleri, otomobil lastiklerinin izlerinden aracın tipini, geçtiği günü, saati ve hatta içindeki yolcu sayılarını bile saptayabiliyorlardı.

Bundan sonraki birkaç gün boyunca, bitki soğanlarını, yumruk köklerini ve yer altında yetişen ve patatese benzeyen bitkileri yedik. Bitkileri, yer üstüne çıkartmadan onların ham mı olgun mu olduklarını anlayabiliyorlardı. Ellerini bitkinin üzerinde gezdiriyor ve şöyle diyorlardı: “Bu daha büyüyor. Henüz olmamış. ” Ya da şöyle bir yorumda bulunuyorlardı: “Evet, bu can vermeye hazır. ” Bana sorarsanız bitki saplarının tümü birbirinin aynıydı, bu nedenle pek çok bitkiyi yanlışlıkla sökmüştüm ama onlar yeniden yerine dikmişlerdi.

Bu nedenle ben artık uzaktan seyretmeyi yeğliyordum. Bana anlattıklarına göre bu yetenek tüm insanoğullarına verilmişti ama benim yetiştiğim toplum, üyelerinin sezgilerine kulak vermesini doğaüstü ya da kötücül bulduğu için onaylamayan bir tutum sergilemişti. Şimdi benim doğal olarak içimde bulunan bu yetiyi geliştirmem gerekiyordu. Bu nedenle bana bitkilere, varolma nedenlerini onurlandırmama hazır olup olmadıklarını sormayı öğrettiler. Evrenden izin aldıktan sonra elimin ayasını bitkilerin üzerinde gezdiriyordum. Olgun bir bitkinin üzerindeyken elimin ya ayası ısınıyor ya da parmaklarımın ucunda bir kıvılcımlanma duyuyordum. Bunu yapmayı öğrendiğim zaman, büyük bir adım atmış olmamdan ötürü kabile tarafından daha içtenlikle benimsendim. Demek ki ben mutant olmaktan bir adım geriye gitmiştim ve belki de daha gerçek bir insan olma yolunda bir adım atmıştım.

Bir bitki yatağının tümünü sökmemek çok önemliydi. Bitkinin üremesi için bir bölümü daima toprakta bırakılırdı. Kabile halkı, onların deyimiyle toprağın şarkısına ya da suskun seslere karşı müthiş bir farkındalık sergiliyorlardı. Çevreden gönderilmiş bilgileri alıyorlar, bunları çözümlüyorlar ve sonra da bilinçli bir biçimde eyleme geçiriyorlardı. Sanki evrenden gelen mesajları alabilen minik bir göksel alıcıya sahiptiler.

İlk günlerin birinde kuru bir göl yatağının üzerinden yürüdük. Yüzeyde kenarları ince ince kıvrımlanmış, düzensiz çatlaklar vardı. Kadınların pek çoğu, sonradan boya tozu olarak kullanacakları beyaz kilden topladılar.

Kadınların ellerinde uzun değnekler vardı ve bunları sert, killi yüzeye batırıyorlardı. Yüzeyin onlarca santimetre altında bulup çıkarttıkları nemli çamur kümeciklerini şöyle bir

temizlediklerinde bunların gerçekte birer kurbağa oldukları ortaya çıkıyordu. Anlaşılan kurbağalar kendilerini derinlere gömerek, susuz kalıp ölme tehlikesinden sakınıyorlar ve kızartıldıkları zaman bile içlerindeki suyu yitirmeyen ve tavuk göğsü lezzeti veren yiyeceklere dönüşüyorlardı. Bundan sonraki aylar boyunca, günlük evrensel kutlama törenlerimizde onurlandıracak pek çok ve değişik yiyecek çeşidi çıktı karşımıza. Kanguru, vahşi at, kertenkeleler, yılanlar, böcekler, her renk ve boyda solucanlar, karıncalar, termitler, karıncayiyenler, kuşlar, balıklar, tohumlar, cevizler, meyveler, sayılamayacak kadar çok bitki ve hatta bir timsah yedik.

İlk sabahımda yanıma bir kadın sokuldu. Başındaki yıpranmış çatkıyı çıkarttı ve benim saçımı ensemde toplayarak bu uzun kumaş parçasıyla bana yeni bir saç modeli yarattı. Adı Ruh Kadını idi. Ruhsal olarak kimle bağlantılı olduğunu o zaman anlayamamıştım ama sonradan iyi dost olduk ve benim ruhsal bir akrabam olduğuna karar verdim.

Giderek gün, hafta hatta zaman kavramını tümden yitirdim. Beni cipe geri götürmelerini istemekten de vazgeçtim. Bu boşuna bir istekti; kaldı ki benim için başka bir şeylerin hazırlandığı belliydi. Ne var ki akıllarından geçeni bu kez bilmeme izin vermeyecekleri belliydi. Gücüm, tepkilerim ve inançlarım sürekli gözlem altında tutuluyor ve inceleniyordu ama bunun nedenini anlayamıyordum. Bu okuyup yazma bilmeyen insanların öğrencilerine değişik yöntemlerle karne hazırladıklarını düşünüyordum.

Bazı günler kum öylesine kızgın oluyordu ki, kelimenin - tam anlamıyla ayaklarımı hissedemiyordum. Ayaklarım tavada yanan köfteler gibi cızırdıyordu. Yaralarım kuruyup

sertleştikten sonra ayağımda nasırlı bir toynak oluşmaya başladı.

Zaman akıp geçtikçe, fiziksel dayanıklılığım beni bile şaşırtır oldu. Kahvaltıda ve öğle yemeğinde ağzıma lokma koyamayan ben, gözlerimi manzarayla doyurmayı öğrendim. Kertenkelelerin yarışlarını, böceklerin törenlerini seyrediyor, taşlarda ve gökyüzünde gizlenmiş resimler bulmaya çalışıyordum.

Dostlarım bana çölde kutsal yerleri tanıtıyorlardı. Sanki buralarda kutsal olmayan bir şey yoktu: kaya salkımları, tepeler, uçurumlar, hatta cilalı kurumuş havuzlar… Geçmişte başka kabilelere ait olmuş olan toprakların sınırlarını, gözle görünmez çizgiler belirliyordu. Mesafeleri, ayrıntıları ve ritimleri son derece belirli olan şarkılarla nasıl ölçtüklerini gösterdiler bana. Şarkıların bazıları yüz satırdan daha uzundu. Her sözcük ve her sessizlik arası tam olarak söylenmeliydi. Ne bellekte boşluklara ne de yeni sözcükler eklemeye asla izin yoktu, çünkü bu gerçek anlamıyla bir ölçü birimiydi. Bu şarkıları, ancak gözleri görmeyen bir arkadaşımın buluşu olan ölçü yöntemiyle karşılaştırabilirdim. Bu insanlar yazılı bir dil kullanmayı reddetmişlerdi çünkü onlara göre, yazı, belleğin gücünü yok ediyordu. Eğer sürekli alıştırma yapılırsa bellek mükemmel bir işlerlik sergilerdi.

Gökyüzü her zaman masmavi ve bulutsuzdu, arada bir mavinin tonunda oynamalar oluyordu. Öğlen güneşinin parlak ışığı, kumdan öylesine yansıyordu ki, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum, ne var ki bu ışık gözlerimi alabildiğine canlandırmış ve güçlendirmişti, artık yepyeni vizyon ırmaklarına tanık oluyordum.

Bir gecelik uykuyla yenilenmenin, bir yudum suyla susuzluğumu gidermenin ve tatlıdan acıya uzanan lezzetlerle doymanın tadını çıkarmaya başladım. Bütün ömrüm boyunca bana güvenli bir iş edinmem, enflasyona karşı korunmam, bir mülk satın almam ve emekliliğim için para biriktirmem gerekliliği anımsatılmıştı. Burada bizim sosyal güvencemiz asla düzenini bozmadan doğup batan güneşti. Benim standartlarıma göre dünyanın en korunmasız ırkı ne ülserden, ne yüksek tansiyondan, ne de kalp hastalıklardan yakınıyordu.

En beklenmedik gösterilerde yaşamın tüm formlarının birliğini ve güzelliğini görmeye başladım. Bir yılan yuvası belki ikiyüz yılanla doluydu ve her biri benim parmağım kadar olan bu yaratıkların birbirlerine örgülenen o oynaşmaları ancak bir müzenin raflarında saklanan vazonun deseni olarak çıkabilirdi karşıma. Yılanlardan her zaman nefret etmiştim ama artık onları doğanın dengesini koruması ve bizim topluluğumuzun ayakta kalabilmesi için bir gereklilik olarak görebiliyordum. Bu yaratıklar kolayca sevgiyle yaklaşılabilecek türden değildiler ama her zaman sanatta ve dinde kendilerine bir yer bulmuşlardı. Başlangıçta değil çiğ, tütsülenmiş yılan eti bile yiyebileceğimi sanmıyordum ama günün birinde onu da tatmak zorunda kaldım. İşte o zaman hangisi olursa olsun, her besinin içindeki nemin ne değerli olduğunu öğrendim.

Aylar kayıp giderken birbirinden müthiş farklı iklim koşullarının her türlü güçlüğü ile karşılaştık. İlk akşam postumu döşek olarak kullanmıştım ama geceler soğudukça onu bir battaniyeye dönüştürdüm. Dostlarımın pek çoğu yerde, birbirlerine sarılarak yatıyordu. Yakındaki ateşin değil, birbirlerinin sıcağıyla ısınmayı yeğliyorlardı. Geçmişte,

onlara avda yardım eden, arkadaşlık yapan ve soğuk gecelerde ısıtan evcilleştirilmiş dingolarla yolculuk etmişlerdi. İşte o soğuk gecelerden kalmış olan bir deyimleri vardı: üç köpeklik gece!

Genellikle akşamları bir çember şeklinde uzanıyorduk. Bu yöntemle hem battaniyelerimiz daha kullanışlı oluyor hem de bedenler ısısını daha uzun süre koruyordu. Kuma minik çukurlar kazıyor, altına bir kat kızgın kömür koyuyor, sonra bunu gene kumla örtüyorduk. Her ısıtılmış “yatağı” iki kişi paylaşıyordu. Hepimizin ayağı ortada buluşuyordu.

Kendimi yüzüstü yatıp, ellerimi çeneme dayayıp, başımın üzerindeki sonsuz gökyüzünü seyreylerken anımsıyorum! Beni çevreleyen bu harika, tertemiz, saf, masum ve sevgi dolu insanların varlığını duyumsuyordum. Papatya yapraklan gibi dizilmiş bu ruhlar çemberi ve iki çift arasında yanan minik ateşler, bizleri tepemizdeki evrenden şeyredenler için olağanüstü bir manzara oluşturuyordu herhalde.

Görünürde sadece birbirlerinin ayak parmaklarına değer gibiydiler ama günden güne şunu öğreniyordum: onların bilinci, insanlığın evrensel bilinci ile sürekli bir iletişim içindeydi.

Benim bir mutant oluşumu böylesine içtenlikle hissetmelerinin nedenini artık anlamaya başlıyor, benim uyanmamı sağlayan bu fırsatı bana tanıdıkları için onlara karşı sonsuz minnettarlık duyuyordum.

Telleri Olmayan Telefon

O gün de diğer günler gibi başladı, önümüzdeki saatlerin bana neler hazırladıklarından haberim yoktu. Kahvaltı ettik, oysa bu pek alışık olmadığımız bir durumdu. Bir önceki gün, yolumuzun üstünde büyük bir öğütme taşına rastlamıştık. Bu, kocaman, çok ağır ve oval biçimli bir kayaydı -elbette taşıyamayacağımız ağırlıktaydı- ve yanlarında tohumları ya da buğdayları olacak kadar şanslı yolcuların kullanımı için yerinde bıraktık. Kadınlar taşı kullanarak bitki saplarını incecik bir una dönüştürdüler ve bunu tuzlu otlarla ve suyla karıştırarak incecik hamurlar yaptılar ve minik krepler pişirdiler.

Sonra yüzümü doğuya dönerek sabah duamızı ettik, bize sunulan tüm nimetler için şükrettik ve besin dünyasına günlük iletimizi yolladık.

Genç erkeklerden biri ortaya çıktı ve kendi etrafında bir kez döndü. O gün özel bir görev yükleneceği daha önceden açıklanmıştı. Erkenden kamptan ayrıldı ve koşarak uzaklaştı. Bizler de uzun saatler boyunca yürüdük ve sonunda durmamızı söyleyen Yaşlı Kişi, dizlerinin üstünde oturdu. Herkes, kollarını öne doğru uzatarak, dizlerinin üstünde yavaş yavaş sallanan adamın çevresinde toplandı.

Oota’ya neler olduğunu sordum. Bana sessiz olmamı öğütledi. Hiç kimse bir şey konuşmuyordu ama yüzlerinde dikkatli bir anlatım vardı. Sonunda, Oota bana döndü ve

sabah yola erken çıkan kişinin bir mesaj yollamakta olduğunu söyledi. Vurmuş olduğu bir kangurunun kuyruğunu kesebilmek için izin istiyordu. İşte ancak o anda, tüm yürüyüşlerimizi neden mutlak bir sessizlik içinde gerçekleştirdiğimizi anladım. Bu insanlar iletişim kurmak için çoğunlukla zihinsel telepatiyi kullanıyorlardı. Ben de buna tanıklık ediyordum. Şu anda duyulan hiçbir şey yoktu ama aralarında otuz kilometre bulunan insanlar arasında iletişim kurmaktaydılar.

“Neden kesmek istiyor kuyruğu? ” diye sordum.

“Kuyruk kangurunun en ağır parçasıdır ve arkadaşımız ise bütün bir hayvanı taşıyamayacak kadar bitkin. Hayvan ondan çok daha üstün ve bize söylediğine göre bir yerde durup içtiği su zehirli olduğundan bedeni fazlasıyla ısınmış. Yüzünden terler akıyormuş. “

Sessizce telepatik bir yanıt yollandı. Ooota bu gün orada mola vereceğimizi bildirdi. İnsanların bir bölümü az sonra buraya getirilecek olan büyük et için derin bir çukur kazmaya başladılar, bir bölümü de Şifacı Adam ve Kadın Şifacı’nın öğretileriyle bazı otlar hazırlamaya koyuldular.

Aradan uzun saatler geçtikten sonra genç adam kuyruğu olmasa da devasa bir kanguruyu sürükleyerek kampımıza ulaştırdı. Hayvanın iç organları boşalmıştı ve karın boşluğu minik dallarla yeniden kapatılmıştı. Bağırsakları ile dört ayağını bir araya bağlayan genç adam başı ve omzu üzerinde taşıyarak bu elli kilo eti bize getirebilmişti ama ter içindeydi ve hasta olduğu besbelliydi. Ben geride durup kabile halkının bir bölümünün hastayı iyileştirmek, bir kısmı da yiyeceği hazırlamak için işe girişmelerini seyrettim.

Kanguru önce ateş üzerinde alazlandı; yanan kürkün havaya asılı kalan kokusu Los Angeles'ın kirli havasını anımsattı bana. Baş yerinden kesilip çıkartıldı, sonra da ayaklar kırıldı ve tendonlar alındı. Hayvanın bedeni yanan kömürlerle doldurulmuş çukura indirildi. Su dolu minik bir kap derin çukurun bir kenarına yerleştirildi ve bunun içine de çukurun tepesine kadar çıkan bir kamış sokuldu. Sonra tümünün üzeri çalı çırpı ile örtüldü. İlerleyen saatler içersinde şef, dumana doğru eğiliyor, kamışın içine üflüyor ve aşağıda suyun her yana saçılmasını sağlıyordu ve bu da buharın anında yayılmasıyla anlaşılıyordu.

Yemek saati geldiğinde etin sadece dış kısmı kızarmıştı, geri kalanı hâlâ kanla kaplıydı. Ben onlara kendi payımı bir değneğe takip, bir süre daha ateşin üzerinde tutacağımı söyledim. Hiç dert değildi! Bana hemen bu işe yarayacak bir çatal hazırlayıverdiler.

Bu arada, genç avcı iyileştirilmeye çalışılıyordu. Ona önce otlardan yapılan bir çay içirdiler. Sonra az önce kazdıkları derin çukurdan çıkarılan soğuk kumu ayaklarına örttüler. Bana söylediklerine göre, bu yöntemle ateş başından ayaklarına doğru inerdi ve bedenin ısısı dengelenmiş olurdu. Bu bana tuhaf göründüyse de gerçekten ateşi düşürmeye yaradı. Ot çayı karnının ağrısını gidermeye yaradı ve benim öngörümün tam tersine ishal olmasını engelledi.

Gerçekten ilginç bir deneyimdi. Bugün yaşadıklarımı gözlerimle görmeseydim, inanması güç olabilirdi; hele telepati yoluyla haberleşmeleri beni çok şaşırtmıştı. Duygularımı Ooota ile paylaşmak istedim.

O bana gülümseyerek şöyle dedi: “Sen de şimdi bir yerlinin kente ilk kez gittiğinde, sizlerin arkadaşlarınızla konuşabilmek için bir telefon kumbarasına para atmanıza, bir numara çevirmenize ne kadar şaşırdığını tahmin edebilirsin. O yerli de sizin yaptıklarınızı inanılmaz bulur. “

“Evet” diye yanıtladım onu. “Her iki yöntem de iyi ama burada, telefon kulübelerinin ve jetonların bulunmadığı bu çölde sizin yönteminizin harika olduğunu söylemeliyim. “

Eve geri döndüğümde, çevremdekileri bu zihinsel telepati olayına inandırmamın çok güç olacağını seziyordum. Onlar, dünyanın her yanında insanların birbirlerini acımasızca öldürmesini kolaylıkla benimseyebilirlerdi ama yeryüzünde ırkçı olmayan, müthiş bir uyum ve dayanışma içersinde yaşayan, kendi yeteneklerini bulup ortaya çıkarmak kadar, başkalarının yeteneklerini de onurlandıran insanlar olduğuna inanmakta güçlük çekebilirlerdi. Ooota’ya göre, Gerçek İnsanlar’ın telepatiden yararlanabilmelerinin nedeni, onların asla yalan söylememesiydi. Bu kabilenin insanları gerçekleri gizlemek, minik ve zararsız yalanlar söylemek nedir bilmezler. Hiç yalan söylemedikleri için saklayacak hiçbir şeyleri de yoktur. Onlar, birbirlerini algılamak için zihinlerini açık tutmaktan ve başkalarına bilgi vermekten yüksünmeyen bir öbek insandır. Ooota bana zihinsel telepatinin işleyişini şöyle açıkladı: sözgelimi iki yaşında bir çocuk ötekinin bir oyuncakla -bir ipe bağlanarak çekilen bir taş olabilir bu- oynadığını görür ve onu elinden almaya niyetlenirse, büyüklerin bu durumu onaylamayan bakışlarını üzerinde hisseder. Bu durumda da başkasının malını izinsiz sahiplenme arzusunun bilindiğini ve de kabullenilmediğini anlar. İkinci çocuksa paylaşmayı ve nesneleri sahiplenmemesi gerektiğini

öğrenir. Bu çocuk oyuncakla oynamış ve eğlencenin anısını belleğine kazımıştır, böylece öğrenmiştir ki, arzulanan şey mutluluğun heyecanıdır, nesnenin kendisi değil.

Zihinsel telepati; evet, insanlar aslında bu yöntemle iletişim kurmalıydılar. Telepatiyle konuşabildikleri zaman, değişik diller ve alfabeler gibi engeller söz konusu olmaz. Ne var ki, ben biraz düşününce bizim dünyamızda bunun asla işlemeyeceğine karar verdim, çünkü bizler için şirketten çalmak, vergi kaçırmak, her türlü dalevereyi çevirmek sıradan olaylar halindedir. Bu dünyanın insanları asla “açık zihinli” olmaya yanaşmazlar. Saklanacak o kadar çok hile, o kadar çok kırgınlık vardır ki!

Ya ben, bana karşı yanlışlar yapan herkesi acaba affedebilir miydim? Neden olduğum tüm kırgınlıklar için kendi kendimi bağışlayabilir miydim? Keşke, günün birinde, Aborijinler gibi tüm zihnimi bir masaya yatırabilseydim ve tüm davranışlarım sergilenip incelenebilseydi.

Gerçek İnsanlar, sesin var oluş nedeni olarak konuşmayı görmezler. Konuşmak, yürek ve akılla yapılır. Ses, konuşma amaçlı kullanıldığı zaman ortaya dökülenler boş sözlerdir, ruhsal içerikli olamazlar. Ses, şarkı söyleme, kutlama yapma ve şifa vermeye yarar.

Bana herkesin pek çok yeteneği olduğunu ve herkesin şarkı söyleyebileceğini anlattılar. Eğer şarkı söyleyemediğimi düşünerek, bana armağan edilmiş bu onuru kullanmazsam, bu içimdeki şarkıyı küçültmez.

Yolculuğumuzun ilerleyen aşamalarında, benim zihinsel iletişim gücümü geliştirmem için yaptıkları alıştırmalarda, öğrendim ki yüreğimde veya zihnimde saklanacak bir şeyler

olduğuna inandığım süre içersinde hiçbir gelişme gösteremezdim. Kendimi her şeyle uyum içinde hissetmeliydim.

Kendimi bağışlamayı, yargılamamayı, ama geçmişten ders almayı öğrenmem gerekiyordu. Bana kabul etmeyi, içten olmayı ve başkalarının da aynını yapabilmesi için kendimi sevmeyi öğrettiler.

ÇÖL İÇİN ŞAPKA

Avustralya’nın iç bölgelerinde uçan sinekler dehşet vericidir. Güneşin ilk ışıklarıyla beraber sinek orduları ortaya çıkar. Sanki milyonlarcası bir arada uçar ve kara paketler halinde gökyüzünü lekelerler. Kansas’ta bir hortum olsa ancak bu kadar gürültü yapabilir.

Sinekleri yememeyi ve solumamayı asla başaramadım. Kulaklarıma daldılar, burnuma tırmandılar, hatta dişlerimi aşıp, boğazıma kadar indiler. İnanılmaz iğrenç ve tatlımsı tatları beni kusturdu. Bedenimi öylesine sarıyorlardı ki, başımı indirip baktığımda sürekli devinim halinde olan kara bir zırha benziyordum. Isırmıyorlardı ama ben bunu farkedemeyecek kadar çok rahatsız oluyordum. Öylesine büyük ve hızlıydılar, sayıca o kadar fazlaydılar ki, katlanılması olanaksızdı. Bu durumdan en çok yakınan da gözlerimdi.

Kabile halkı sineklerin ne zaman ve nerede ortaya çıkacaklarını sezebiliyorlar, yaklaştıklarını işittikleri ya da gördükleri zaman, gözlerini yumuyor, kollarını iki yana sarkıtıyorlar ve hiç kımıldamadan duruyorlardı.

Her şeyin olumlu yanını görmeyi dostlarımdan öğrenmiştim ama sinekler söz konusu olunca beni kurtarmak durumunda kalıyorlardı. Gerçekten de bu, yaşamımın en rahatsız edici durumuydu. Binlerce sinekle kaplanmak ve

hareket eden o bacakları bedeninde hissetmek insanı delirtebilirdi. Şansım yardım etti de sinekler yüzünden delirmeden kurtuldum.

Bir sabah üç kadından oluşan bir komite yanıma geldi. Benden izin isteyip saçımdan bir tutam koparttılar. Otuz yıldır saçımı boyadığım için çöle ilk girdiğim gün, açık sarı saçlı bir kadındım, ömrümce de saçlarımı toplayarak dolaşmıştım. Yürüyüşümüz boyunca geçen haftalarda yıkanmayan, taranmayan, fırçalanmayan saçlarımla kim bilir neye benzemiştim. Durgun ve duru bir su yüzeyine de rastlamadığımız için kendi yansımamı görme şansım da olmamıştı. Eminim, kirli, karışık yapağı gibi saçlarım olmuştu. Alnımı açık tutabilmek için sürekli Ruhsal Kadın'ın verdiği bantı takıyordum.

Benim sarı saçlarımın kökünden siyah renklileri çıkınca kadınların planları suya düştü. Bu durumu gidip hemen Yaşlı Kişi'ye bildirdiler. O, orta yaşlı, sakin bir erkekti ve atletik, güçlü bir yapıya sahipti. Birlikte yürümeye başladığımızdan bu yana üyelerle konuşmasının içtenliği, her birine katkılarından ötürü teşekkürü dikkatimi çekmişti. Grubun önderi olarak onun seçilmiş olmasını anlayabiliyordum.

Bana bir başkasını anımsatıyordu. Yıllar önce bir gün St. Louis-Southwestern Bell'in avlusunda duruyordum. Sabah yedi sularıydı. Mermer yer döşemelerini cilalamakla uğraşan görevli, yağmur yağdığı için beni içeriye almıştı. Derken siyah, büyük bir otomobil kapıda durdu ve Texas Bell şirketinin başkanı içeriye girdi. Başkan başıyla beni selamladı ve sonra görevliye "günaydın, " dedi. Sonra onu çalışmalarından ötürü takdir ettiğini, devlet başkanı bile gelse parıldayan bu mermerler sayesinde iyi bir izlenim

bırakacaklarına emin olduğunu bildirdi. O anda hissettim ki, başkan laf olsun diye konuşmuyordu, sözlerinde son derece içtendi. Ben öylesine bekleyen herhangi biriydim ama gene de o görevlinin yüzündeki ışıldamayı farkedebildim. Babam bana hep şöyle derdi: “İnsanlar bir şirket için değil, başka insanlar için çalışırlar. ” Gerçek İnsanlar Kabilesinin Yaşlı Kişi’sinde ben yüksek düzey bir yöneticinin, önderin niteliklerini görebiliyordum.

Sarışın mutantın saçlarının kara kara çıkmaya başlaması üzerine, Yaşlı Kişi bu durumu herkesin görmesini ve bu mucizeye tanık olmalarını istedi. Yanıma gelip bakan herkesin gözleri ışıldadı ve bana mutlulukla gülümsediler. Ooota bana, Aborijin olmaya giderek daha çok yaklaşmama sevindiklerini aktardı.

Eğlence sona erince komite yeniden iş başı yaptı ve benim saçlarımı tohumlar, minik kemikler, minik dallar, otlar ve kangurunun tendonlarıyla ördüler. Bitirdikleri zaman şimdiye dek böylesine emek verilmiş bir saç modeli olmadığını düşündüm, çene hizamda her saç tutamının ucundan bir şey sarkıyordu. Bana çevresinden minik mantarlar sarkan Avustralya’ya özgü balıkçı şapkalarının, yerlilerin sineklerden korunmak için tasarladıkları bir tür şapkadan türediğini anlattılar.

Gerçekten de hemen o gün rastladığımız bir sinek sürüsünün saldırısından kurtulunca anladım ki, bu yeni saç modelim, Tann’nın bir armağanıydı.

Bir başka gün, havada uçan yüzlerce böcek hepimizi defalarca soktu. Arkadaşlarım bana yılan yağı ve kül sürdüler ve kumda yuvarlanmamı söylediler. Üzerime bulaşan bu

karışım böcekleri benden uzak tutmaya yaradı. Kabuk bağlamış bir palyaço gibi gezmek komikti ama kulaklarıma dalan bu sineklerden kurtulmak için buna da değerdi, çünkü başımın içinde vızıldayan bir sinek bana cehennem azabı yaşatıyordu.

Pek çok kişiye, sinekler üzerlerinde dolaşırlarken nasıl böyle rahat durabildiklerini sordum, ama onlar beni sadece gülümseyerek yanıtladılar. Sonra bir gün şefimiz olan Soylu Kara Kuğu benimle konuşmak istediğini bildirdi, “‘daima’ kavramının ne kadar sürdüğünü anlayabiliyor musun? ” diye sordu bana. Sonra sözlerini şöyle sürdürdü: “Bu çok, çok uzun bir zaman dilimidir. Sonsuzluk. Biz biliyoruz ki, sizin toplumunuzda insanlar zamanlarını bileklerinde taşıyorlar ve yaşantınızı buna göre düzenliyorsunuz. İşte şimdi sana soruyorum, sen ‘daima’ ne kadar uzun bir zaman sürecidir, biliyor musun? “

“Evet, “ dedim, ‘“daima’yı anlayabiliyorum. “

“İyi, “ diye yanıtladı beni. “O halde sana bir şey açıklayabiliriz bu ‘birlik’ içersinde her şeyin bir amacı vardır. Yanılgılar. yanlışlar ya da kazalar yoktur. Sadece insanoğlunun anlayamadığı şeyler vardır. Sen çöl sineklerinin olduğuna, cehennem olduğuna inanıyorsun ve onlar senin için gerçekten böyleler, ama bunun nedeni sadece senin gerekli anlama ve bilgelik düzeyine erişmemiş olmandan kaynaklanıyor. Gerçekte onlar yararlı ve gerekli yaratıklardır. Kulaklarımızın içine dalarlar, çünkü her gece uyurken kulaklarımıza dolan kumu ve kiri temizlerler. Bizlerin harika bir işitme yeteneğine sahip olduğumuzu görüyor musun? Evet, onlar burnumuza da girerler ve orayı da temizlerler. “ Sonra benim burnumu gösterdi ve şöyle dedi: “Senin burun

deliklerin minicik, bizimkiler gibi büyük koala burnu yok sende. Önümüzdeki günlerde hava daha da sıcak olacak ve eğer burnun temizlenmezse, daha çok rahatsız olacaksın. Sıcaklar dayanılmaz olunca hava alabilmek için ağzını açmak zorunda kalacaksın. Burada burnunun temizlenmesine gerek olan bir kişi varsa o da sensin. “ Sonra da bir kolunu bana doğru uzattı ve: “Bak, bizim tenimiz ne kadar yumuşak, bir de seninkine bak. “ dedi. “Sadece yürüdüğü için teninin rengi değişen bir insan görmemiştik. Sen bize geldiğinde başka bir renkti, sonra kızardın, şimdi de kuruyor ve soluyorsun. Günden güne küçülüyor, küçülüyorsun. Biz, kimsenin derisini bir yılan gibi kuma bıraktığını görmedik. Senin teninin sinekler tarafından temizlenmeye gereksinmesi var ve günün birinde sineklerin yumurtladığı yere geldiğimizde, yemeğimizi de onlar sağlayacaklar. “ Sonra bana dikkatli bir şekilde baktı ve içini çekti: “İnsanlar, hoşlarına gitmeyen her şeyi anlamaya çalışmaktansa yok etme yoluna gitselerdi var olamazlardı. Sinekler geldiği zaman bizler teslim oluyoruz. Belki artık sen de aynı şeyi yapmaya hazırsındır. “

Bundan sonra çöl sineklerinin sesini ta uzaktan duyduğum ilk sefer saç bandımı bağladım ve arkadaşlarımın sözünü dinlemeye karar verdim. Bunun üzerine sinekler geldiler ve gittiler. Bense zihinsel olarak New York’a uçtum ve çok pahalı bir güzellik enstitüsüne gittim. Gözlerimi yumup binlerinin benim kulaklarımı ve burnumu temizlediğini hayal ettim. Bu konuda eğitimli uzmanların duvarda asılı olan diplomalarını bile gözlerimin önüne getirdim. Yüzlerce minik pamuk topun tüm bedenimi temizlediğini hissetmeye çalıştım. En sonunda yaratıklar üzerimden ayrıldıkları zaman zihinsel olarak bulunduğum çöle geri döndüm. Evet, söyledikleri doğruydu; bazı durumlarda teslim

olmak gerçekten de en yararlı çözümdü.

Geçmişte kim bilir ne çok konunun gerçek var oluş nedenini araştırmadan zor veya olumsuz olduğundan yakınmıştım; bunu düşünmeden edemedim.

Bu süreç içersinde bir aynamın olmaması bilinç durumuma da etki ediyordu. Sanki sadece gözlerimi açıkta bırakan bir kapsülün içinde kapalı yolculuk ediyordum. Sürekli dışarıya, başkalarına bakıyordum, benim edimlerimi, sözlerimi nasıl karşıladıklarını gözlemliyordum. Yaşamımda ilk kez tam anlamıyla dürüst davranıyordum. İş dünyasında olduğu üzere belirli bir giysi taşımıyordum. Makyajım yoktu. Burnumun derisi şimdiye dek oniki kez soyulmuştu. Dikkat çekmek için bir çaba sarf etmiyor, ego savaşı vermiyordum. Bunca insan aralarında dedikodu yapmıyorlar, bir başkasını yönlendirmeye çalışmıyorlardı.

Beni gerçeklere döndürüp korkutacak bir aynam olmadığı için kendimi güzel hissetmekte özgürdüm. Elbette değildim, ama kendimi güzel hissediyordum işte. Bu insanlar beni olduğum gibi kabul etmişlerdi. Beni benimsemişler, özgün ve harika bir insan olduğumu düşünmüşlerdi. Koşulsuz bir şekilde kabullenilmenin ne demek olduğunu anlıyordum.

O akşam, uyumak üzere kumdan şiltemin üzerine uzandığım zaman Pamuk Prenses masalından bir dize geçiyordu aklımdan:

Ayna, ayna, söyle bana,

Kim en güzel bu dünyada?

Anakaranın iç bölgelerine doğru yürüdükçe, sıcaklık artıyor ve buna bağlı olarak da, bitki örtüsü ve her türlü canlılık belirtisi azalıyordu. Tamamen kumla örtülü bir yüzeyde yürüyor, arada sırada uzun, kuru bitki saplanna rastlıyorduk. Görünürde hiçbir şey yoktu - ne bir dağ, ne bir ağaç, hiçbir şey… Kum, kum, kum ve kumlu kuru otlardan oluşan bir gündü bu.

İşte o gün bir ateş değneği taşımaya başladık. Bu yavaş yavaş sallayarak taşınan ve ateşinin sönmemesine çalışılan, ucu tutuşturulmuş bir değnekti. Çölde, her türlü bitkinin böylesine değerli olduğu bir yerde yaşamımızı sürdürebilmek için her türlü numara geçerliydi. Alevli değnek, kuru otun bile böylesine zor bulunduğu bir mekanda gece kamp ateşimiz olacaktı. Dikkatimi çeken bir başka konu da grubun bazı üyelerinin çöl hayvanlarına ve daha çok dingolara ait kuru dışkıları toplamalarıydı. Bunlardan, güçlü ve kokusuz yakıt elde ediliyordu.

Bana anımsatıldığı üzere, herkesin birden çok yeteneği vardı. Bu insanlar yaşamlarını, bir müzisyen, şifacı, aşçı, masal anlatıcı ve benzeri nitelikte kişiler olduklarını keşfetmeye adamışlar ve böylece yeni adlar ve sıfatlar kazanmışlardı. Yeteneklerimi keşfetme aşamasında ben de

kabilede ilk kez bir görev yüklendim ve şakacı bir tavırla kendime Pislik Toplayıcı adını taktım.

O gün, tatlı bir genç kız bir tutam çalının arasına daldı ve uzun saplı, adeta sihirli bir biçimde, sarı renkte güzel bir çiçek bularak ortaya çıktı. Çiçeğin sapını boynuna bağlayınca sarı çiçek, göğsünde dünyanın en değerli mücevheri gibi durdu. Tüm üyeler onun çevresine toplandılar ve onun ne denli güzel göründüğünü, ne kadar harika bir seçim yapmış olduğunu söylediler. Genç kız tüm gün boyunca iltifatlar topladı. O gün kendini özellikle güzel hisseden kızın parıltısı dikkatimi çekti.

Onu seyrederken, Birleşik Devletler'den ayrılmadan bir süre önce iş yerimde tanık olduğum bir olay geldi aklıma. Bir gün, strese bağlı nedenlerle pek çok rahatsızlıktan yakınan bir hastam geldi. Ona yaşantısında neler olup bittiğini sorduğumda bana, sigorta şirketinin pırlanta kolyesi için ödemesi gereken primleri sekizyüz dolar birden arttırdığını anlattı. O da New York'ta kolyenin aynını düzmece taşlarla yapabileceğini savunan bir usta bulmuştu. Şimdi bu kente gidecek, yeni kolye yapılana dek orada kalacak, sonra gerçek pırlanta kolyesini banka kasasına kilitleyecekti. Bu şekilde sigorta primlerini arttırmak zorunda kalmayacaktı, çünkü her ne kadar banka kasası bile mutlak güvenceli bir yer sayılmasa da, kolyenin vergisi azalacaktı.

Ona, yakında yapılacak olan baloya katılıp katılmayacağını sorduğumda, imitasyon kolyesinin o zamana dek hazır olacağını ve baloda onu takacağını anlattı.

Çölde yaşadığımız o günün akşamında Gerçek İnsanlar

Kabilesine ait olan o genç kız, çiçek kolyesini yere bıraktı ve Doğa Ana'ya geri verdi. Çiçek ondan beklenen görevi

yerine getirmişti. Kız minnettardı, o gün almış olduğu övgülerin anısı ona yeterdi. Çiçek, onun çekici bir insan olduğunu yeniden kanıtlamıştı. Ne var ki kolyesine bu nedenle bağlanması söz konusu olamazdı. Çiçek kuruyacak, ölecek ve humusa dönüşerek yeniden canlanmak için toprağa geri dönecekti.

Ülkemdeki hastamı tekrar geçirdim aklımdan, sonra da genç Aborijin kıza baktım. Onun mücevherinin bir anlamı, bizimkilerinse ekonomik değeri vardı.

Gerçekten de, diye düşündüm, bu dünyanın bir yerlerinde, değer sistemini yanlış yerlere oturtan insanlar vardı; ama bunların, Avustralya'nın en iç noktalarında yaşayan ilkeller olmadıklarına emindim.

Hava öylesine durgundu ki, sanki koltukaltlarımda tüylerin uzadığını, ayaklarımın altının nasır tuttuğunu hissedebiliyordum.

Yürürken, ansızın duruverdik, çünkü buranın bir zamanlar mezar olduğunu belirten birbirine haç biçiminde çakılmış iki değnek görmüştük. Bir zamanlar haç biçiminde olduğu belli olan işaret artık çarpık ve kırık biçimde yerde yatıyordu. Alet Yapıcı bunu yerden aldı ve çantasından çıkarttığı bir deri parçası ile onu yeniden bir haça benzeyecek biçimde bağladı. Pek çok kişi çevreye dağıtılmış olan taş ve kayalardan toplayarak, yere oval biçimde dizdiler. Sonra da haçı toprağa sapladılar. “Bu kabileye ait bir mezar mı? “ diye sordum Ooota’ya.

“Hayır, “ dedi. “Burada bir mutant yatıyordu. Çok, uzun yıllardan beri mezarı buradadır. Senin halkın onun burada olduğunu unutmuştur, hatta belki de bu mezarı hazırlayan kişi bile anımsamıyordur artık. “

“O halde neden onardınız burayı? ”

“Neden onarmayalım ki? Sizlerin yaşama biçiminizi anlamıyor, onaylamıyor ve kabullenmiyoruz ama yargılamıyoruz da. Bizler sizlerin durumunuzu onurlandırıyoruz, çünkü geçmişte vermiş olduğunuz kararlar

ve şu anda sahip olduğunuz özgür iradeniz nedeniyle olmanız gereken yerdesiniz. Burası da bizim için öteki kutsal yerlerle eş değerdedir. Şimdi durma, düşünme, Tanrısal Birlik ve tüm yaşam ile ilişkimizi gözden geçirme zamanıdır. Burada hiçbir şey kalmamış görüyorsun, kemikleri bile erimiş! Ama benim halkım sizin ulusunuza saygı duyuyor. Bu nedenle bu mezarı kutsuyor, onarıyor ve buradan geçmiş kişiler olarak daha iyi varlıklar olduğumuza inanıyoruz. “

O gün öğleden sonra, geçmişimin tozlu koridorlarında dolaşarak, kendime bakarak, uzun uzun düşündüm. Bu pis, korku verici ve hatta tehlikeli bir işti. Pek çok eski alışkanlığım ve inancım vardı ki, çıkarlarımı korumak için bunları ölümüne savunabilirdim. Ben durup da bir yahudinin ya da budistin mezarını onarır mıydım acaba? Kutsal bir tapınaktan çıkan kalabalığın trafiği alt üst ettiği bir günü ve bu durumun beni nasıl deli ettiğini anımsadım. Acaba bundan sonra yargılayan bir tavır sergilemeden, gerçekten önemli olana konsantre olarak, başkalarının inandıkları yolda yürümelerini kutsamayı becerebilecek miydim? Şimdi anlamaya başlıyordum: bizler karşılaştığımız her kişiye bir şey verirdik ama ne vereceğimizi sadece kendimiz kararlaştırırdık. Sözlerimiz, eylemlerimiz, ancak sürdürmeyi umut ettiğimiz yaşamın sahnesini oluşturmaya yönelikti.

Ansızın bir rüzgar çıktı. Hava bedenimi sarmaladı, bir kedinin dili gibi yaladı. Bu sadece birkaç saniye sürdü ama her nasılsa sezdim ki, anlamadığım ve katılmadığım gelenekleri ve değerleri kutsamak kolay olmayacaktı ve fakat beni hiç bekletmeden yararlar sağlayacaktı.

O akşam dolunay tüm gökyüzüne egemen olduğunda bizler ateşin çevresinde çember olup oturduk. Konu dönüp

dolaşıp yiyeceklere geldiğinde ateşin portakal rengi ışığı yüzlerimizi aydınlatıyordu. Bana pek çok soru sordular, ben de elimden geldiğince onları yanıtladım. Her sözümü dikkatle dinlediler. Onlara elmaları, aşılı meyveler yetiştirdiğimizi, elma sosu yaptığımızı, annelerimizin pişirdiği eski usul elmalı keklerimizi anlattım. Bana tattırmak için yabani elmalar bulmaya söz verdiler. Gerçek İnsanlar'ın temel olarak vejetaryen olduklarını öğrenmiştim. Yüzlerce yıl boyunca yabani meyveleri, yer elmalarını, böğürtlenleri, cevizleri ve tohumları yemişlerdi. Arada sırada varoluş nedenini sergilemek için önlerine çıkan yumurtaları ve balıkları da beslenmelerine eklemişler ve onların da Aborijin bedeninin bir parçası olmasına izin vermişlerdi. Genellikle "yüzü olan" şeyleri yememeyi yeğliyorlardı. Her zaman buğday öğütmüşlerdi ama kıyılardan iç bölgelere sürüklendikleri zaman et yemek zorunlu bir durum halini alıyordu.

Onlara lokantaları ve yiyeceklerin süslü tabaklarda sunuluşunu anlattım. Sonra söz et sosuna geldi. Bu onlara pek tuhaf geldi. Eti neden bir sosla örtüyorduk ki? Bunun üzerine onlara bunu göstermeye karar verdim. Elbette bu işe uygun bir tenceremiz yoktu, çünkü minik et parçalarını minik kaplara koyup kumun içindeki köze oturtuyorduk. Arada sırada ele geçen daha büyük parçalı etler bir dala geçirilip ateş üstünde kavruluyordu. Ender olarak, et, sebzeler, otlar ve pek değerli sudan oluşan bir yahni pişiriyorduk. Çevreme bakınınca yumuşak ve tüysüz bir hayvan derisi buldum ve Dikiş Ustası Kadın ile birlikte bir tür kap yaptık. O, boynunda her zaman kemiklerden ve tendonlardan yapılmış iğnelerin olduğu bir torba taşıyordu. Ben kabımın ortasında hayvan yağını erittim ve içine daha önce öğüttükleri bitki tozundan koydum. Buna biraz tuz, biraz ezilmiş kırmızı biber tohumu

ve sonunda su ekledim. Bu karışım ateşte koyulunca daha önceden hazırlanmış olan kolyeli kertenkele etinin lokmaları üzerine döktüm. Et sosum, deneyen herkesin yüzünde yepyeni ifadeler oluşmasına ve değişik yorumlar yapmasına yol açtı. Benimle son derece nazik konuşmaya özen gösterdiler ve o anda aklıma onbeş yıl önceye ait bir anım geldi.

Bir zamanlar evli hanımlar arasında yapılan Bayan Amerika yarışmasına katılmıştım ve bu ulusal yarışmanın bir parçası olarak yepyeni bir yemek pişirmek zorundaydım. İki hafta boyunca her gün yeni yemekler uydurdum ve görüntüsünü, tadını ve sunumunu değerlendirsinler diye bunları aileme yedirdim. Çocuklarım bu yemekleri yemeyi asla reddetmediler ama kısa zamanda düşüncelerini en nazik biçimde dile getirmenin ustası oldular. Ve annelerine yardım edebilmek için gerçekten pek tuhaf tatlara katlandılar! Sonunda Bayan Kansas ödülünü kazandığım zaman onlar durumu coşkuyla kutladılar: “Yaşasın Yemek Savaşını kazandık! “

Şimdi de çöl arkadaşlarımın yüzlerinde aynı ifadeyi gözlemliyordum. Bu insanlarla birlikte yaşanan her şey eğlence amaçlıydı ve benim sos da gülmek için iyi bir neden olmuştu. Ne var ki ruhsal arayışları yaptıkları her şeye yansıdığı için, mutant değer sistemlerin nasıl bir simgesel sos olduğunu söyledikleri zaman hiç şaşırmadım. Mutantlar, gerçeği yaşamak yerine, koşulların ve durumların evrensel yasayı, konfor, maddecilik ve güvensizliğin altına gömmesine izin veriyorlardı.

İşin ilginç yanı, dikkatimi çektikleri konularda ya da gözlemlerinde hiçbir zaman eleştirildiğimi ya da

yargılandığımı hissetmedim. Asla benim halkımın yanlış, kendi kabilelerinin doğru yaptıkları hakkında bir yargıda bulunmadılar. Tavırları sevgi dolu bir yetişkinin, sağ ayağını sol ayağına sokmaya çalışan çocuğu izlemesine benziyordu. Ayakkabılarını ters giymiş bile olsa bir insanın kilometrelerce yürüyemeyeceğini kim söylerdi ki? Ayakta oluşan yaralar ve şişler de bir şeylerin öğrenilmesine değerdi. Yine de daha yaşlı ve daha bilge biri için bunca acı çekmek çok yararsızdı.

Onlarla doğumgünü pastaları ve nefis kremalar hakkında da konuştuk. Pastaları glase etmek söz konusu olduğunda yaptıkları karşılaştırma bence mükemmeldi. Bir Mutant'ın ömrüne düşen zaman diliminde, ne çok yapay, yüzeysel, geçici, süs amaçlı, tatlandırılmış amaç peşinde koştuğu işte bu glase kremasıyla gösterilebilirdi. Bir insanın yaşamında kim olduğu ve sonsuz varoluş nedeni hakkında düşündüğü anlar gerçekten ne de azdır!

Doğumgünü partilerinden söz ettiğimde beni ilgiyle dinlediler. Onlara pastayı, şarkıları, armağanları ve her yıl bir adet artan mumları anlattım. "Bunu neden yapıyorsunuz? " diye sordular. "Bizler için kutlama özel bir durumu dile getirir. Yaşlanmanın nesi özel anlayamadık, bunu sağlamak için bir çaba göstermeyiz ki! Bu kendiliğinden olur. "

"Peki, " dedim ben de, "Sizler neyi kutlarsınız? "

"Daha mükemmel olmayı. Bizler eğer geçen yıla oranla daha iyi, daha bilge olmuşsak, bunu kutlarız. Bunu da ancak sen kendin bilebilirsin ve kutlama partisinin ne zaman yapılabileceğini sen söylersin. " İşte, diye düşündüm, anımsamam gereken bir şey daha!

Gerçekten de ne denli çok yabani, besleyici yiyecek bulmamız ve bunların tam gereksinim duyulduğu anda ortaya çıkmaları çok şaşırtıcıydı. Hiçbir bitkinin yeşermeyeceği sanılan en kurak bölgelerde bile görüntünün beni son derece yanılttığını anladım. Toprak son derece dayanıklı kabukları olan tohumlarla doluydu. Yağmur yağdığında bu tohumlar kökleniyor ve manzara tamamen değişiyordu. Yine de birkaç gün içinde çiçekler varoluş süreçlerini tamamlıyorlar, rüzgar tohumları dört bir yana dağıtıyor ve toprak hüzünlü ve ıssız görüntüsüne bürünüyordu.

Çöllerde, kıyıya daha yakın topraklarda ve kuzeyde daha tropik bölgelerde yürüyen bizler bir tür fasulyeden yararlanarak son derece besleyici yemekler yedik. Meyveler bulduk, bu topraklara özgü Sassafras ağacının kabuklarından yaptığımız çay için harika bal ve yiyecek meyveler topladık. Bir ağacın soyduğumuz kabuklarından çıkan yağ ile kendimizi güneşten koruduk, yiyeceklerin çevresine sardık, ileriki günlerde de çiğnediğimizde baş ağrımızdan, üşütme belirtilerinden ve de mukoza iltihaplarından kurtulduk.

Pek çok çalılık bitkinin yaprağından, bakteri saldırılarına karşı tedavide kullanılan yağlar elde ediliyordu. Bunlar bağırsakların fazla çalışmasını engelliyor, organizmayı parazitlerden temizliyor ve bağırsak enfeksiyonlarını tedavi ediyordu. Bazı bitkilerin yapraklarından ve saplarından elde edilen bir tür sıvı olan kauçuk siğilleri ve nasırları iyi ediyordu. Bu insanlar arasında kinin gibi alkaloidler bile tanınıyor ve bulunuyordu. Aromalı bitkiler sıkılıyor ve suya batırılıyor ve bu su, rengini değiştirene dek orada tutuluyorlardı. Sonra bu göğse ve sırta sürülüyordu. Isıtıldığında ise buharı ciğerlere çekiliyordu. Bu sıvıların kanı

temizlediğine, lenf bezlerinin işleyişini hızlandırdığına ve bağışıklık sistemine katkıda bulunduğuna inanıyorlardı. Söğüte benzeyen minik bir ağaç, aspirinin pek çok işlevini yerine getiriyordu. Karın, eklem ve kas ağrılarını, kemik kırıklarını tedavi etmekte bu ağaca başvuruluyordu. Bazı ağaçların kabukları dizanteriye iyi gelirken, bazılarının reçinesi suda eritilerek öksürük şurubu yapılıyordu.

Aslına bakılacak olursa, bu özel kabilenin sağlık durumu mükemmeldi. İlerleyen günlerde yaptığım gözlemlerde aborijinlerin bazı çiçeklerin yapraklarını çiğnemek gibi bir alışkanlıkları olduğunu ve bunun onları tifo ve benzeri hastalıklara yol açan bakterilerden koruduğunu öğrendim. Bu beni şaşırttı çünkü, bu yöntemle bağışıklık sistemlerini güçlendirdiklerini, bizim aşılarımız gibi bir koruma sistemi geliştirdiklerini farkettim. Avustralya'ya özgü bir tür mantar olan kurtmantarlarından "kalvasin" adi verilen ve kansere iyi gelen bir madde elde ediyorlardı. Aborijinler bunun yanı sıra ağaç kabuklarından aynı zaman akronisin adı verilen ve tümörlere iyi gelen bir maddeyi daha çıkartıyorlar ve sürekli bunu bulmak için gözlemler yapıyorlardı.

Kanguru adını verdikleri yabani bir elmanın tuhaf özelliklerini keşfedeli yüzyıllar olmuştu. Çağdaş tıp bunu doğum kontrol hapı üretiminde solasodin adlı bir steroit yapmakta kullanmaktaydı. Yaşlı Kişi bana dünyaya gelen her yeni bebeğin istenen, sevilen ve planlanan bebekler olması gerektiğine inandıklarını söyledi. Zamanın başlangıcından beri Gerçek İnsanlar Kabilesi için yeni bir yaşam, her zaman bilinçli bir yaratıcı eylem olmuştu. Bir bebeğin doğumu dost bir ruha, dünyasal bir beden sağlamış olmak anlamına geliyordu. Bizim toplumumuzda uzak bir düşünce tarzıyla,

bedenlerin yeryüzüne lekesiz gelmeleri beklenmiyordu. Lekesiz olması gereken, onun ta derinliklerinde gizli olan görünmez mücevherdi. Beden ve can, her ruhun yakından tanıdığı; ilerlemek ve “daha iyi olmak” olarak açıklanan o plana uyum sağlardı.

Bana öyle geldi ki onlar bizim anladığımız anlamda dua etselerdi, kürtajla alınanlar için değil, sevilmeyen çocuklar için dua ederlerdi. İnsani varoluşu deneyimlemeyi seçen her ruh, belli bir anneden ve belli bir koşulda dünyaya gelme şansını yakalayamazsa, bu deneyimi mutlaka bir başka anne ve koşulla yeniden dener. Yaşlı Kişi, bazı kabilelerdeki insanların, ardından yaşanacak doğumu gözönüne almadan cinsel ilişkide bulunduklarını ama bunun insan ırkının yaşayacağını en kötü gerilemeye yol açtığını anlattı bana. Onlar, ruhun, ilk hareketiyle varlığını bu dünyaya bildirdiği zaman fetüse girdiğine ve ölü doğan bir bebeğin hiçbir ruhu barındırmadığına inanıyorlardı.

Gerçek İnsanlar yabanıl tütün bitkilerinin yetiştiği bir yeri saptamışlardı ve özel durumlarda bunun yapraklarını pipolarıyla tüttürüyorlardı. Pek az yetişen bir bitki olduğundan, dumanı keyif verdiğinden ve de bağımlılık yarattığından tütüne müthiş değer veriyorlardı. Simgesel olarak konuklara hoş geldin derken ya da bir toplantıya başlarken tüttürüyorlardı. Onların tütünü bu biçimde kullanmaları bana Amerikan yerlileri olan kızılderilileri anımsattı. Arkadaşlarım üzerinde yürüdüğümüz bu toprakların atalarımızın kemiklerinin tozlarıyla oluştuğunu anlatıyorlardı. Bana, gerçekte hiçbir şeyin ölmediğini, her şeyin bir değişime uğradığını söylüyorlardı. İnsan bedeninin toprağa geri dönerek bitkileri nasıl beslediğini ve bitkilerin de

buna karşılık insanların temiz hava solumalarını sağladığını aktarmışlardı. Benim tüm Amerikan kaynaklı bilgilerime oranla, bütün bir yaşam için gerekli olan oksijen molekülleri hakkında onlar çok daha bilinçliydiler.

Gerçek İnsanlar Kabilesi'nin gözleri müthiş keskindi. Onların pek çok bitkisinde bulunan ve rutin adı verilen bir pigment, çağdaş göz tıbbında kullanılan ve gözün kan damarlarını ve kırılgan kılcal damarları tedavi etmekte kullanılan bir maddedir. Avustralya'nın sadece kendilerine ait olduğu binlerce yıl boyunca, besinlerin bedenlere ne gibi yararlar sağladıklarını mükemmel biçimde öğrendikleri açıkça belliydi.

Yabanıl yörelerde yetişen bitkileri yeme durumunda karşılaşılan bir tehlike, zehirli bitkiler oluyor ama kabile üyeleri sağlığa zararlı olanları bir bakışta ayırt edebiliyordu. Bunun yanı sıra bitkilerin zehirli bölümlerini çıkartmayı da biliyorlardı. Aralarından ayrılan ve saldırgan tutum sergileyen bazı aborijinlerin, bu zehirleri insan ırkından düşmanlarına karşı kullanmış olmaları onları oldukça üzmüştü.

Grupla birlikteliğimde oldukça uzun bir süre geçmişti ve onlar merakımı gidermemin tek yolunun sorularımdan geçtiğini anlamışlar ve durumu kanıksamışlardı. Günün birinde konuyu yamyamlığa getirdim. Tarihsel bilgilerime ve bazı Avustralyalı dostlarımın şakalarına dayanarak aborijinlerin insan, hatta kendi bebeklerini bile yediklerini biliyordum. Bunun gerçek olup olmadığını onlara sordum. Bana yanıtları şöyle oldu:

"Evet. Zamanın başlangıcından bu yana, insanoğlu denenecek her şeyi denemiştir. Burada, bu anakarada bile bu

önlenememiştir. Bu topraklardan gelip geçmiş olan bazı Aborijin grupların kralları, bazılarının da kadın hükümdarları olmuştur; kimi aborijin kabile bir başka kabileden insan kaçırmış, kimisi de insan eti yemeyi denemiştir. Mutantlar insanları öldürür, cesedi yerde çürümeye bırakıp giderler. Yamyamlarsa öldürür ve ölünün etiyle kendi canlarını beslerler. Elbette her iki tarafın yaptığının da anlaşılır bir yanı yoktur. Kendini koruma, öç alma, çıkar ya da beslenme uğruna bir insanoğlunu öldürmek tamamiyle yanlıştır. Gerçek İnsanlar Kabilesi'ni, mutasyona uğramış insanlardan ayıran tek ayrım asla cana kıymamasıdır zaten. "

"Savaşta ahlak yoktur, " dediler. "Ama yamyamlar asla bir günde yiyebileceklerinden fazlasını öldürmezler. Sizin savaşlarınızda, birkaç dakika içinde binlerce kişi ölüyor. Belki de sizin komutanlarınıza savaşın beş dakika sürmesi için anlaşmaları konusunda bir öneride bulunmak yerinde olur. Böylece tüm ana babalar savaş alanına gelirler, çocuklarından geri kalan parçaları alır, eve götürüp gömerler. Ondan sonra bir beş dakika daha savaşıp savaşmamak söz konusu olursa, eminim savaşlar biter. Baştan aşağı anlamsız olan bir olaydan anlam çıkarmak çok güç. "

O gece ağzıma ve gözlerime kumlu topraktan ayıran incecik örtümün üzerinde yatarken, insanoğlunun bazı yönlerde ne büyük aşamalar gösterdiğini, bazı yönlerden de ne denli geri kalmış olduğunu düşündüm.

Yeni dostlarımla iletişim kurmam oldukça güçtü. Kabileye özgü sözcükleri telaffuz etmek zor geliyordu. Bazı sözcükler çok uzundu. Sözgelimi bana anlattıkları bir kabilenin adı Pitjantjatjara, bir başkasınınsa, Yankuntjatjara idi. Onları çok dikkatli dinlemeyi öğrenene dek, pek çok nesnenin adı kulağıma aynı gibi geliyordu. Dünyanın pek çok yerinde muhabirlerin, Aborijin sözcüklerinin telaffuzu hakkında görüş birliğine varamadıklarını biliyordum. Kimileri B, C, D ve G'yi kullanırken, bir başka grup aynı sözcükler için P, T, TJ ve K'yi yeğliyorlardı. Aslında burada bir doğru veya yanlış sözkonusu değildi çünkü bu insanların bir alfabesi yoktu. Bu hiçbir tarafın kazanamayacağı tartışmalardan biriydi işte. Benim sorunum birlikte yürüdüğüm bu insanlann genizden çıkardıkları bazı sesleri taklit edemememdi. "Ny" sesini çıkartabilmek için dilimi dişlerimin arasına değdirmeye çalışıyordum. "Indian" sözcüğünü telaffuz etmeye çalışırsanız ne demek istediğimi anlayabilirsiniz belki. Bunun yanı sıra bir başka ses de dili kaldırıp, hızla ağızdan çıkartarak söyleniyordu. Şarkı söylemeleri sırasında müthiş yumuşak ve müzikal sesler çıkartırlarken birden bire müthiş zorlama ve sert bir ses de duyulabiliyordu.

"Kum"un karşılığı olarak tek bir sözcük yerine yirmi değişik sözcük kullanıyorlardı ve böylece çölün yer tabanının yoğunluğunu, tipini, özelliğini dile getirmiş oluyorlardı. Su

örneğinde olduğu gibi Kupi benzeri basit sözcükler de yok değildi. Onlar da benim sözlerimi öğrenerek eğleniyorlar ve benim çıkarttığım seslerde bana oranla daha başarılı oluyorlardı. Ne de olsa burada bir konuk sayıldığım için sözcükleri elimden geldiğince basitleştiriyordum. Geoff'un bana vermiş olduğu tarih kitaplarından okuduğuma göre, İngiliz Kolonisi Avustralya'ya ilk yerleştiği sırada iki yüz değişik Aborijin dili, altı yüz lehçesi vardı. Ne var ki bu kitaplarda zihinsel telepati veya el işaretleri yoluyla anlaşma konusunda hiçbir bilgi verilmemişti. Bense burada işaret diliyle anlaşma yoluna gidiyordum. Gün boyunca iletişim kurmak için en iyi yöntem buydu çünkü onlar zihinsel telepati yoluyla konuşuyorlar, birbirlerine öyküler anlatıyorlardı; bu nedenle yanımda yürüyen kişiyi sesli bir cümleyle rahatsız etmektense, bir el işaretiyle derdimi anlatmaya çalışıyordum. Parmaklarımızı dünyanın her yanında geçerli bir biçimde sallayarak "gel", elimizi havaya kaldırıp "dur" ve parmağımızı dudağımıza değdirerek "sus" diyorduk birbirimize. İlk haftalarda sık sık sessiz olmam konusunda uyarıldım ama zamanla fazla soru sormamayı ve onların beni bilgilendirmesini beklemeyi öğrendim.

Günün birinde, yine yürüyüş halindeyken tüm arkadaşlarımı güldürecek bir davranışta bulundum. Bir böceğin soktuğu yeri kaşıdım. Onlar komik ifadelerle benim yaptığımı tekrarlayarak kahkahalar attılar. Sonra anladım ki benim bu kaşıntı hareketim "uzakta bir timsah gördüm" anlamına geliyordu. Oysa en yakın bataklıktan yüzlerce kilometre uzaklıktaydık.

Kabileye katılmamın üzerinden haftalar geçmişti ki, gruptan ayrılıp uzaklaştığım bir sefer üzerime çevrilmiş

gözler olduğunu farkettim. Hava karardıkça bu gözler daha da irileşiyor gibiydi. En sonunda beni çevreleyen bu formların peşimizden gelen yabanıl dingolara ait olduğunu anladım.

Koşarak kampa geri döndüğümde ilk kez korktuğumu hissettim ve gördüklerimi Ooota'ya söyledim. Ooota sözlerimi Yaşlı Kişi'ye aktardı. Çevremizdeki herkes bana döndü ve konuyla ilgilenmeye başladı. Konuşmalarını beklemeye başladım, çünkü artık Gerçek İnsanlar Kabilesi'nin boşa söz harcamadığını, konuşmaya başlamadan önce düşündüklerini öğrenmiştim. Ooota bana düşüncesini bildirene kadar yavaş yavaş ona kadar sayabilirdim. Sorunun en büyüğü kokumdu. Bu sözden müthiş alındım, ama gerçekti. Ben bile kendi kokumdan rahatsız oluyordum ve başkalarının ifadelerini sezebiliyordum. Ne yazık ki elimden gelen bir şey yoktu. Suyumuz o kadar kıttı ki bunu yıkanmak için harcayamıyorduk, içine batıp çıkabileceğim bir varilimiz de yoktu. Kara derili arkadaşlarım benim gibi kötü kokmuyorlardı. Ben bu sorundan rahatsızdım, onlar da benden rahatsızlık duyuyorlardı. Sanırım sorunu yaratan nedenlerden biri derimin sürekli soyulması ve bedenimde birikmiş olan toksik yağların harcadığım enerjiyle yanarak açığa çıkmasıydı. Günden güne zayıfladığım besbelliydi. Elbette deodorantım, tuvalet kağıdım yoktu ama gözlemlediğim başka bir şey daha söz konusuydu: kabile üyeleri yemek yer yemez uzaklaşıyor ve hemen bağırsaklarını boşaltıyorlardı ve onların dışkılarında bizlerin alışık olduğumuz kötü koku yoktu. Elli yıllık uygarlık yaşantımdan sonra bedenimin toksinlerinden arınması elbette biraz zaman alacaktı ve çölde bir süre daha yaşarsam bunun gerçekleşeceğinden emindim.

Yaşlı Kişi’nin bana durumu ve çözüm yolunu anlatışını hiç unutamayacağım. Onlar durumdan yakınmıyorlardı, çünkü beni iyi ve kötü hallerimle aralarına almayı kabul etmişlerdi. Onların sorunu güvenliğimizdi; koku zavallı hayvanları rahatsız ediyordu. Ooota’nın söylediğine göre, dingolar kabilenin çürük bir eti peşleri sıra sürüklediğini sanıyorlardı ve bu da onları çıldırtıyordu. Buna çok güldüm, çünkü gerçekten de, güneşte unutulmuş bir hamburger kokusu yaymaktaydım etrafa.

Bana önerecekleri her türlü yardıma açık olduğumu söyledim. Böylece ertesi gün güneş tam tepedeyken, 45 derecelik bir siper kazdık ve ben bunun içine yattım. Sadece yüzüm açıkta kalacak şekilde tamamen kumla örtüldüm. Üzerime gölge yapacak bir düzenek kurduktan sonra beni iki saatliğine yalnız bırakıp yanımdan uzaklaştılar. Güneşin altında, bütünüyle çaresiz bir biçimde, tek bir kasımı bile oynatamadan yatmak gerçekten tuhaf bir duyguydu. Bu da benim için tamamiyle yeni bir deneyimdi. Beni terkedip gitseler, kısa süre sonra geriye sadece iskeletim kalırdı. Başlangıçta kertenkelelerin, yılanların ya da çöl farelerinin yüzüme tırmanacaklarını sandım. Yaşamımda ilk kez felçli olmanın anlamını öğrendim, koluma veya bacağıma kımıldamasını buyuruyordum ama bana yanıt vermiyordu. Sonra gözlerimi kapatıp gevşemeye başladım ve toksinlerin bedenimden akıp gittiklerini, toprağın temizleyici, arındırıcı, serin, harika özelliklerini kazandığımı düşündükçe zaman daha hızlı akmaya başladı.

“Buluşların anası gereksinimlerdir” diyen atasözünün anlamını şimdi daha iyi kavramıştım.

Bu çabamız sonuç verdi. Kokumu toprağa bırakıp çıkmıştım işte!

Yağmur mevsimi yaklaşıyordu. O gün kısacık bir süre için bile olsa ufukta bir bulut olduğunu gördük. Bu, ender rastlanan ve müthiş keyif veren bir görüntüydü. Büyük gölgelerin altında yürüdüğümüz zamanlar da oldu ve o zaman büyük bir çizmenin altında kalan karıncalar gibi hissettim kendimi. Çocuklara özgü eğlence duygusunu yitirmemiş yetişkinler arasında olmak ne hoştu! Bu insanlar gölgenin önüne geçmek için koşuyorlar, bir güneş ışınını yakalamaya uğraşıyorlar, bulutlan iten rüzgar sonrası bacaklarımın güçsüz olduğunu söyleyerek esintiyle alay ediyorlardı. Sonra tekrar gölgeye geliyor ve Tannsal Birliğin serin hava gibi bir armağanı insanlara sunması hakkında övgü dolu sözler söylüyorlardı. Pek neşeli ve eğlenceli bir gün olmuştu ama akşam üstüne doğru keyfimiz yerini trajediye bıraktı, daha doğrusu o anda durum bana trajediyi çağrıştırdı.

Aramızda otuzlu yaşlannda olan ve Büyük Taş Avcısı adım taşıyan genç bir erkek vardı. Değerli taşlar bulma konusunda pek yetenekli ve becerikliydi. Adının önüne “büyük” sıfatını son zamanlarda eklemişti çünkü büyük opaller ve hatta maden şirketlerinin terkettiği yerlerde altın parçaları bile bulmuştu. Gerçek İnsanlar Kabilesi geçmiş dönemlerde değerli taşlara önem vermezlerdi, çünkü bunlar ne yenebilirdi ne de pazar denen bir kavramı olmayan bu toplumda yiyecek almaya yayardı. Bu taşlar ancak

güzellikleri ve işe yaramaları sayesinde toplanmaya değer bulunmuşlardı. Ne var ki zaman içersinde beyaz adamların bu taşlara değer verdiğini öğrenmişlerdi ve bu beyazların toprakları, arazileri satın almaları ve satmaları kadar tuhaf gelmişti onlara. Değerli taşlar arada sırada kente inen ve kabileye yeni haberler taşıyan kişiye maddi gelir sağlıyordu. Büyük Taş Avcısı halen işlenmekte olan madenlere asla yaklaşmazdı, çünkü atalarının bir zamanlar o madenlerde çalıştırıldığı günleri hiç biri unutmazdı. O insanlar madenlere pazartesi günleri inerler ve hafta sonuna dek toprağın üstüne çıkamazlardı. Zaten aşağı inen beş kişinin dördü yaşamını yitirirdi. Çoğunlukla madende çalışmaya gönderilenler, üzerlerine bir suç yaftası yapıştırılmış olanlardı ve maden onlara ceza yerine geçerdi. Bunun yanı sıra çıkartmaları gereken madenin bir kotası vardı ve bunu tamamlamak için hükümlünün karısı ve çocuğu da onunla aşağıya indirilirdi. Ancak üç kişi bir kişiden beklenen kotayı tamamlayabilirdi. Böylesi uzun bir çalışma sürecinde hükümlüye yeni suçlar yüklemek için her zaman hazır bir bahane vardı ve böylece bu kişilerin cezaları hiç bitmezdi. Madenden kurtuluş yoktu. Ve elbette insan yaşamının ve insan canının böylesine aşağılanması beyazlara göre yasaldı.

İşte sözünü ettiğim o gün, Büyük Taş Avcısı toprak bir setin kenarından yürüyordu ki, yer kaydı ve genç adam altı metre aşağıdaki kayalık yüzeye düştü; üzerinde yürümekte olduğu set, zamanın aşındırmasıyla cilalanmış granit taşlardan, kalın kayalardan ve çakıllardan oluşuyordu.

Artık benim ayaklarımın tabanları da hatırı sayılacak nasırlarla kaplanmış ve arkadaşlarımın nailiymiş gibi görünen ayaklarına benzemeye başlamıştı ama yine de bu sivri

çakılların üzerinde yürümek canımı çok acıtıyordu. O anda aklım fikrim ayaklarımın acısındaydı ve evde koşu, dağcılık ve şık ayakkabılarımla dolu dolabım gözlerimin önünden geçiyordu. Tam o sırada Büyük Taş Avcısı‘nın setten yuvarlanırken attığı çığlığı duydum. Hepimiz kenara koştuk ve aşağı baktık. Genç adam yerde yatıyordu ve şimdiden çevresinde bir kan gölü oluşmuştu. Pek çok kişi hemen onun yanına indi ve bir zincir oluşturarak yaralıyı yukarıya taşıyıverdiler, Yukarıya uçarak çıksa da ancak bu kadar çabuk gelirdi diye düşündüm. Bedeninin altındaki tüm eller bir montaj zincirinin halkaları gibi görünüyordu.

Yaralı, granit düzlemin üzerine yatırılınca bedenini incelemeye başladık. Dizi ve ayak bileği arasında pek çok kırık vardı. Kemik, dev bir kılçık gibi kara deriden beş santim dışarıda duruyordu. Bir saç bantıyla bacağın üstü sarıldı ve Şifacı Adam ile Şifacı Kadın hastanın iki yanına oturdular. Kabilenin diğer üyeleri kampın gece hazırlıklarını yapmaya koyuldular.

Bense adım adım, yavaş yavaş yaklaşarak sonunda acı çeken bu bedenin yanına geldim. “Bakabilir miyim? “ diye sordum. Şifacı Adam ellerini yaralı bacağın üzerinde birkaç santim yükseklikte tutarak yukarı aşağı gezdiriyordu: ellerini önce yanyana hareket ettiriyor, sonra birini ayaktan baldıra kadar, ötekini baldırdan ayağa kadar indiriyordu, Şifacı Kadın bana gülümsedi ve Ooota’nın çevirisiyle bana şöyle dedi: “Bu senin için. Bize, senin kendi insanların arasında bir şifacı kadın olduğun söylenmişti. “

“Evet, sanırım öyle, “ diye yanıtladım onu. Şifanın, hekimin kendinden ya da onun marifetler dolu çantasından çıkan bir şey olduğu düşüncesi bana hiçbir zaman sıcak

gelmemiştir; çünkü yıllar önce kendim çocuk felciyle savaşırken şifanın tek bir kaynağı olduğunu öğrenmiştim. Hekimler yabancı parçaları çıkartarak, kimyasal maddeler vererek, kırılan kemikleri yerine oturtarak bedene yardımcı olabilirler ama bu bedenin iyileşeceği anlamına gelmez. Aslında hiçbir yerde, hiçbir hekimin, hiçbir zaman diliminde, hiçbir ülkede, tarihin hiçbir döneminde herhangi bir hastalığı iyileştirmemiş olduğuna eminim. Herkesin şifacısı kendi içindedir. Hekimler, kendilerinde özel bir yetenek olduğunu anlamış, bunu geliştirmiş ve en iyi bildiği ve en sevdiği işi toplum yararına kullanmaya karar vermiş olan kişilerdir. Ne var ki şu an böylesi bir tartışmayı başlatmak için uygun bir durumda olmadığımızdan Ooota ’nın bana taktığı ada karşı çıkmadım ve kendi toplumumda benim de bir kadın şifacı olarak görüldüğüm konusunda yerlilere katıldım.

Ellerin, yaralı bölgenin üzerinde ama ona dokunmadan, yukarı ve aşağı hareket ettirilmesinin bacağı sağlıklı halinin biçimini kazandırmak için yapıldığı anlatıldı. Bu yöntemle iyileşme aşamasında hiçbir şişme görülmüyordu. Şifacı Adam, kemiğe sağlıklı halini anımsatıyordu. Bu yöntemle kırılan kemiğin otuz yıldır yaşadığı yuvadan fırlamasına neden olan kırığın yarattığı şok hali unutturulmaya çalışılıyordu. Sözün özü, kemikle konuşuyorlardı.

Sonra, bu dramda yer alan üç başrol oyuncusu -Şifacı

Adam ayak ucunda, Şifacı Kadın yanı başına diz çökerek ve hasta da toprağın yüzeyinde sırt üstü uzanarak- duaya benzettiğim bir söylem tutturdular. Şifacı Adam her iki elini hastanın ayak bileklerine doladı ama ne sıkıca tutuyor ne de çekiyordu. Şifacı Kadın aynı işlemi dizlerin çevresinde uyguluyordu. Her biri, şarkısını diğerinden farklı bir

makamda söylüyordu. Derken bir notada tek bir ses olup aynı anda bağırarak bir şeyler söylediler. Elleriyle herhangi bir zorlama veya çekme hareketi yapmadılar ama dışarı fırlamış olan kemik ansızın eski yerine giriverdi. Şifacı Adam yaralanan bölgedeki deriyi bir araya topladı ve her zaman boynunda taşıdığı boru biçimindeki çıkıntıyı açmaya başlayan Şifacı Kadın'a baktı.

Haftalar önce Şifacı Kadın'a kadınların aylık adet kanamalarına karşı ne kullandıklarını sorduğumda bana samanlar, kamışlar ve kuş tüylerinden yapılmış pedler göstermişti. Ondan sonraki günlerde bazı kadınların bu gereksinmelerini karşılamak için gruptan ayrılıp tek başına çöle girdiklerini gözlemiştim. Kirli yapraklar, dışkılar gibi toprağa gömülüyordu. Ne var ki bazen de çölden dönen kadınlar avuçlarında taşıdıkları bir şeyi Şifacı Kadın'a veriyorlardı. Bu çıkının çevresi benim ayaklarımı, yanık tenimi, yaralarımı iyileştirmek için kullandığı şifalı yapraklarla örtülüydü. Kadınların teslim ettiği esrarengiz şeyi işte bu çıkının içindeki tüpe dolduruyordu. Birkaç kez onun tam yanımda bulunduğumdan bu nesnenin dayanılamayacak kadar iğrenç bir kokusu olduğunu duymuştum. Sonunda bu esrarengiz nesnenin kadınlar tarafından biriktirilmiş ve pıhtılaşmış kan toplan olduğunu anlamıştım.

İşte o gün, Şifacı Kadın tüpün tepesini değil, altını açtı.

Hiç de kötü bir koku gelmedi, hatta hiçbir koku duymadım. Tüpü eliyle sıkınca, avucuna katran gibi siyah bir şey aktı. Bu son derece parlak ve yoğun bir maddeydi. İşte şifacı kadın bu maddeyi eliyle yaralı bölgeye başka hiçbir şey kullanmadan sürdü ve iyice yayarak yedirdi. Ortada ne bir bandaj ne de bir iğne vardı.

Kısa bir süre sonra telaş sona ermiş ve yemeğe oturmuştuk bile. Akşam toplantısında herkes sırayla Büyük Taş Avcısı'nı kucağına yatırdı ve onun çevresini daha iyi seyretmesini sağladı. Sıra bana geldiğinde ateşi olup olmadığını anlamak için alnına dokundum. Zaten benim hatırım için böylesi bir şifa gösterisine araç olmayı kabul etmiş olduğu anlaşılan insana dokunmayı arzuluyordum. O da kucağımda yatarken bana baktı ve göz kırptı.

Ertesi sabah Büyük Taş Avcısı ayağa kalktı ve bizimle birlikte yürüdü. Topallamıyor, aksamıyordu bile. Bana söylediklerine göre, yaptıkları o ayinle kemiğe ağırlık binmesini ve şişmesini engellemişlerdi. Tören gerçekten de işe yaramıştı. Ondan sonraki günlerde gözüm hep kırılan kemikte oldu ve o doğal kara maddenin kuruyup dökülmesini gözledim. Beş gün içinde derinin üstünde hiçbir şey kalmamıştı; sadece kemiğin dışarıya fırladığı noktada bir iki yara izi görülebiliyordu. Söz konusu genç adam yetmiş kilonun üzerindeydi. Tamamen kırılmış o bacağa basması ve kemiğin yuvasından yeniden dışarıya fırlamaması gerçek bir mucizeydi. Bu kabilenin bir bütün olarak son derece sağlıklı olduklarını biliyordum ama öğrendiğim kadarıyla beklenmedik müdahaleler için de özel yeteneklere sahiptiler.

Tedavi konusunda böylesine yetenekleri olan ama ne bi

yokimya ne de patoloji eğitimi almamış olan bu insanlar gerçeğe, iyi niyete inanıyorlardı ve iyi olma inancına sahiptiler.

Şifacı Kadın bana şöyle bir soru sordu: "Daima'nın ne kadar uzun bir zaman dilimi olduğunu anladın mi? "

"Evet" dedim, "anladım. "

“Emin misin? “

“Evet, anladım, “ diye yineledim.

“O halde sana başka bir şey daha söyleyebiliriz. Tüm insanlar bu dünyayı sadece ziyaret eden ruhlardır. Tüm ruhlar daima yaşayan varlıklardır. Öteki insanlarla tüm karşılaşmalar deneyimdirler ve tüm deneyimler sonsuza dek sürecek bağlantılardır. Gerçek İnsanlar her deneyimin çemberini kapatır. Mutantlardan farklı olarak bizler hiçbir çemberi açık bırakmayız. Eğer yüreğinde başka insanlara karşı kötü duygularla yürüyüp gidersen ve bu çember kapanmamışsa, bu yaşamın başka anlarında yinelenecektir. Bir kez değil, dersini alana dek defalarca acı çekersin. İncelemek, öğrenmek ve olanlardan ders alarak bilgelik kazanmak iyidir. Minnet duymak, senin deyiminle kutsamak ve huzur içinde yürüyüp gitmek iyidir. “

O adamın kemiği hemen iyileşti mi, bunu bilmiyordum. Önce ve sonraki durumları inceleyebilecek röntgen ışınlarımız yoktu ve o bir süpermen değil, sıradan bir adamdı; ne var ki bu beni ilgilendirmiyordu. Canı yanmıyordu. Kaza sonrası etkileri yaşamıyordu, onun ve ötekilerin inancına göre olay kapanmıştı; hepimiz huzur içinde, umarım biraz daha bilgelik kazanarak yürüyüp gidiyorduk. Çember kapanmıştı. Olaya bundan fazla çaba, zaman ve tasa har

camaya gerek yoktu.

Ooota bana kazaya onların yol açmadıklarını söyledi. Sadece bunun evrensel yaşamın tanrısal düzeni içinde yeri olup olmadığını sormuşlar ve benim buna tanık olabilmem için şifa vermeye hazır olduklarını bildirmişlerdi. Bu fırsatın onlara verilip verilmeyeceği ya da hangi biçimde sunulacağını

bilmiyorlardı ama benim deneyimi kazanmam için izin vermeye hazırdılar. Kaza yaşandığı zaman dışarıdan gelen bu mutantla bir armağan paylaşmalarına izin verildiği için bir kez daha minnet duymuşlardı,

Ben de, o gece, uygar olmadıkları söylenen bu insanların bakir zihinlerinde yer aldığım için minnet duygularıyla doluydum. Şifa teknikleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isterdim ama varlıklarının bu nedenle tehlikeye girmesi olasılığının sorumluluğunu yüklenmek istemiyordum. Anakaranın içlerindeki bu çölde ayakta kalabilmenin başlı başına bir meydan okuma gerçeği olduğunu çok iyi anlamıştım.

Zihnimi okuduklarını ve bir istekte bulunmak için ağzımı açmadan niyetimi anladıklarını bilmeliydim. O gece uzun uzun fiziksel bedenimiz ve varlığımızın sonsuza dek yaşayan o parçası ile o ana dek sözü edilmeyen bir konu olarak duyguların ve heyecanların sağlık ve iyi olma üzerindeki etkileri üzerinde konuştuk.

İnançlarına göre nesnelere karşı duyduğumuz heyecanlarımız onlar üzerinde etki yapıyordu. Bedenin her hücresinde, kişiliğin özünde, zihinde ve sonsuza dek yaşayan bende bu heyecanın izleri kayıtlıydı. Bazı dinler açları doyurmayı, susayanlara su vermeyi buyururken, bu kabilenin insanları sunulan bu su ve yiyeceğin ve bunu alan insanın hiç de önemli olmadığını savunuyordu. Önemli olan açık yüreklilikle ve sevgiyle verme anında deneyimlenen duygudur. Ölmekte olan bir bitkiye ya da hayvana su ya da cesaret vermek, aydınlanma yolunda, yaşamı ve bizi Yaratanı tanımak konusunda susamış bir insan bulup ona su vermek kadar önemli bir adımdır. İnsanoğlu bu varoluş düzeninden

ayrılırken heyecanlarını an be an nasıl yaşadığının kayıtlarını da yanında götürür. Fiziksel olmayan görünmez duygular bizlerin o sonsuz parçasını oluştururlar ve iyi ile iyi olmayan arasındaki farkı onlar belirler. Eylem, duygunun ve niyetin dile getirilmesi ve deneyimlenmesi için kullanılan bir kanaldan başka bir şey değildir.

O sabahın erken saatlerinde kırılan kemiği yerine oturtan iki yerli hekim bedene mükemmellik düşünceleri gönderme çalışması yapmışlardı. Ellerinden akandan çok daha fazlası zihinlerinden ve yüreklerinden akıyordu. Hasta onların şifasını almaya hazır ve açıktı, beklemeden ve tamamiyle iyileşeceğine inancı tamdı. Beni şaşırtan, benim gözlerime bir mucize gibi görünen olayların kabile insanları için sıradan olmasıydı. Birleşik Devletler'e yayılmış onca rahatsızlığın, kurban durumuna düşmüş onca insanın hastalığının ne kadarının, bilinçsiz ve farkına varamadığımız düzeydeki heyecan programlaması nedeniyle ortaya çıkmış olabileceğini merak etmeye başladım. Hasta-hekim ilişkisini giderek daha çok önemsemeye başlamıştım. Hekim, hastanın iyileşeceğine inanmıyorsa, tek başına bu inanç bile emeklerini boşa çıkarmaya neden olurdu. Şunu çoktan öğrenmiştim: eğer hekim hastaya hastalığının tedavisi olmadığını söylüyorsa, bu hekimin eğitiminde ve geçmiş deneyimlerinde böyle bir bilginin var olmamasından kaynaklanıyordur. Bunun anlamı tedavi yok demek değildir. Eğer bu hastalığı yenebilmiş tek bir kişi bile varsa, bu, insan bedeninin bu hastalığın üstesinden gelebileceği anlamındadır. Şifacı Adam ve Şifacı Kadın ile uzun uzun konuştuktan sonra sağlık ve hastalık konularında yepyeni bir bakış açısı kazandım. Bana, "iyileşmenin zamanla hiçbir ilgisi yoktur, " dediler. "İyileşme de hastalık da bir an içinde oluşurlar. " Ben bunu; insan

bedeni hücre düzeyinde bir bütündür, iyi ve sağlıklıdır, sonra bir an içinde ilk anomali ya da düzensizlik hücrelerin birinin herhangi bir parçasında kendini gösterir, şeklinde yorumladım. Tanının konması, belirtilerin saptanması aylar ya da yıllar sürebilir. İyileşme de bunun ters yönünde ilerleyen bir süreçtir. Hastalanınca sağlıkta bozulma görülür ve hasta yaşadığı topluma bağlı olarak belli bir tedavi görür. Bir anda beden yokuş aşağı yuvarlanmayı keser ve ilk onarım adımını atar. Gerçek İnsanlar Kabilesi bizlerin hastalıklar karşısında rastlantısal kurbanlar olmadığımızı, fiziksel bedenin bizlerin sonsuz bilinç düzeyimizin bireysel bilincimizle iletişim kurması için tek yol olduğuna inanır. Bedenin işlevlerindeki bir yavaşlama, çevremize şöyle bir bakmamıza ve iyileştirmemiz gereken gerçekten önemli yaralarımızı incelememize olanak sağlar: hasar görmüş ilişkiler, inanç sistemimizde oluşmuş boşluklar, korku tümörleri, Yaratıcı'ya karşı duyduğumuz kuşkular, bağışlama yetimizi yitirmemiz ve bunun gibi nedenler söz konusu olabilir.

Son dönemde kanser tedavisinde hastalara olumlu imgeleme çalışmaları yaptıran hekimler geldi aklıma. Bu hekimlerin meslektaşları arasında pek iyi gözle görülmediklerini, çünkü yaptıklarının fazlasıyla "yeni" olarak nitelendirildiğini biliyordum. İşte şimdi karşımda yeryüzünün en kadim halklarından biri vardı, bana aktardıkları bu tekniği ezelden beri biliyorlardı ve bu konuda en ufak bir kuşkuları bile yoktu. Bizler, yani adına uygar denen halklar ise hâlâ olumlu düşünceden yararlanmaktan korkuyorduk, çünkü bunun da geçici modalardan biri olabileceğinden çekiniyor ve bu denemelerin birkaç olguda başarıya ulaşmasını beklemeyi yeğliyorduk. Ağır hasta olan bir mutant, hekimlerin bildiği tüm tedavi yöntemleri uygulandıktan sonra ölümün eşiğine

geldiğinde hekimler hastanın ailesine, ellerinden gelen her şeyi denediklerini bildirirler. Evet, bu doğrudur, ben bile kaç kez şu cümleyi duymuşumdur; “üzgünüm, yapabileceğim daha fazla bir şey yok. Artık her şey Tanrı’ya kaldı. “ Şimdi bu sözlerin benim için böylesine geçmişte kalması pek hoştu.

Hastalıklara ve kazalara yaklaşımlarına ve şifa verme yöntemlerine bakarak Gerçek İnsanlar’ın üstün insanlar olduklarını asla söylemiyorum. Onların yaptığı her şeyin bizim bilimsel incelemelerimizle açıklanabileceğine içtenlikle inanıyorum. Bizler, bazı teknikleri uygulayabilmek için makineler yaratmaya çalışıyoruz, oysa Gerçek İnsanlar bunların elektrik telleri olmadan da başarılabileceğini biliyorlar.

İnsanlık, çabalamakta, koşturmakta ama Avustralya anakarasında en ileri düzeyde şifa tekniklerini uygulayanlarla, zamanın başlangıcından beri insanları iyileştiren geleneksel yöntemleri uygulayanlar arasında sadece birkaç bin kilometre var. Belki günün birinde tümü birleşir ve tam bir bilgi çemberi ortaya çıkar.

Bütün dünya için ne muhteşem bir gün olur o gün!

TOTEMLER

Günün ilerlemesiyle yükselen rüzgarın şiddeti giderek arttı ve bedenlerimizi ara vermeksizin döven kumlara karşı yürümemiz oldukça güçleşti. Yere bıraktığımız izlerimiz bir anda yok oluyordu. Kırmızı tozun arasından bir şeyler görebilmek için çabalıyordum. Sanki kan izleriyle lekelenmiş gözlükler takmıştım. En sonunda arkasına sığınabileceğimiz bir kayalık bulduk ve postlarımıza sarınarak kum kırbacından sakınmaya çalıştık. Birbirimize sokulmuş otururken, “hayvanlar dünyasıyla tam olarak nasıl bir ilişkiniz var? “ diye sordum. “Onlar sizin için birer totem mi, atalarınızı anımsatan simgeler mi? “

“Hepimiz bir bütünüz, “ yanıtını aldım, “ve güçsüzlükten güç dersi alıyoruz. “

Söylediklerine göre, bizi izlemeyi sürdüren kahverengi şahin, insanlara dünyayı sadece önümüzde çıkanla sınırlandırmamayı öğretiyordu. Bizler de havalanıp dünyaya yüksekten bakabilseydik, çok daha geniş bir bakış ve görüş açımız olabilecekti. Mutantların çöllerde ölmelerinin nedeni olarak suyu görememelerini gösterdiler; bu nedenle öfkelenip umutsuzluğun tuzağına düşen mutantlar duygusal nedenlerle doğaya yeniliyorlardı.

Gerçek İnsanlar Kabilesi, insanlığın tek bir aile haline gelebilmesi için evrimsel bir öğrenme dönemi geçirmesi

gerektiğine inanıyor. Onların düşüncesine göre, evren hâlâ tasarlanmakta ve oluşmakta olan bir proje. İnsanlar birer varlık olduklarını anlayamayacak denli meşgul görünüyorlar.

Yerliler bana sessiz, genellikle nazik yaratıklar olan, boyu iki metreyi aşabilen, tüyleri bozdan kızıla toprağın tüm renklerini yansıtan kangurulardan söz ettiler. Kızıl kangurular doğdukları zaman bir fasulye tanesi büyüklüğünde ve ağırlığında olur, ama yetişkin hale geldiğinde boyları iki metreyi geçer. Kabile halkı, Mutantların beden biçimlerine ve ten renklerine fazla önem verdiklerini düşünüyorlar. Kanguru örneğinden alman ders, geriye adım atma olanağının olmamasıdır. Bu olanaksızdır. Kanguru daima öne, ileriye yürümek zorundadır, hatta çember çizerken bile böyledir. Uzun kuyruğu bir ağaç gövdesi gibidir ve tüm bedenin ağırlığını dengelemeye yarar. İnsanların pek çoğu kanguruyu totem olarak seçiyordu, çünkü hem bu hayvanla aralarında bir yakınlık olduğunu duyumsuyorlar, hem de kendi kişilik yapılarında dengeyi kurmayı öğrenmenin gerekliliğini biliyorlardı. Yanlışlıklar ve başarısız seçimler yapmış bile olsan, yaşamımın geride kalan günlerine dönüp bakma düşüncesi benim de hoşuma giderdi; varoluşumun bazı seviyelerinde elimden gelenin en iyisi oydu diye düşünürdüm. Ama uzun vadede bu seçimlerin de, beni bir adım ileriye taşımış oldukları ortaya çıkmıştır. Kanguru aynı zamanda kendi üreme yaşantısını kontrol altında tutabilen ve çevre koşullarının gereklilikleri karşısında üremeyi durduran bir hayvan olarak dikkat çekiyordu.

Dış derilerini belirli aralıklarla değiştiren yılanları izlemek de bizler için son derece eğiticiydi. Eğer bir kişi yedi yaşındaki inançları ile otuzyedi yaşında kendini hâlâ iyi ve

mutlu hissedebiliyorsa, bu kişi ömrünü boşa harcamış demektir. Eski düşüncelerden, alışkanlıklardan, inançlardan ve sırasında eski arkadaşlardan sıyrılmak gereklidir. Bir şeyleri arkada bırakıp yürüyebilmek insanlar için güç bir derstir ama yine de yermek gerekmez. Bu onun için sadece bir zorunluluktur. Yenilikler, ancak onlar için yer açtığınız zaman yaşantınıza girebilirler. Yılan, eski yükünden sıyrıldığı zaman daha genç görünür ve kendini daha genç hisseder. Oysa elbette daha genç değildir. Gerçek İnsanlar gülüyorlardı çünkü yılların hesabını tutmak onlar için son derece anlamsızdı. Yılan, albeninin ve gücün efendisidir. Bu özelliklerin her ikisine de sahip olmak iyidir ama sınırları aşınca zarar verici bir hal alırlar. Pek çok zehirli yılan vardır ki zehirleri insan öldürmekte kullanılabilir ama bu da pek çok şey gibi daha anlamlı bir amaç için kullanılabilir, sözgelimi bir karınca yuvasına düşen ya da arıların saldırısına uğramış bir kişi için zehir, yararlı sayılabilir. Gerçek İnsanlar yılanın yalnız kalma isteğine saygı gösterirler, çünkü zaman zaman kendileri de tek başlarına kalabilme haklarını kullanmaktan hoşlanırlar.

Emu, büyük, güçlü ama uçamayan bir kuştur. Bir meyve yiyici olduğu için toprağın ekilmesine yardımcı olur. Gezip dolaştığı yerlere dışkısı ile yediği meyvelerin çekirdeklerini bırakır. Bunun yanı sıra yeşil-kara renkte kocaman yumurtaları vardır ki, bunlar birer bereket totemidir.

Uzun zamandır deniz kenarına yaklaşamasalar da, Gerçek İnsanlar kabilesinin en sevdiği hayvanlardan biri de yunustur. Yunus, zihinsel iletişim kurabildikleri ilk yaratık olmuştur ve yaşamın özgürlük ve neşe anlamına geldiğini yunuslardan daha iyi hangi hayvanlar anlatabilir ki? Bu insanlara,

yarışmanın, yenilenin, yenenin olmadığını, her şeyin eğlence amacı taşıdığını öğreten bu oyun ustası hayvanlar olmuştur.

Örümcekten alınan ders, asla hırslı olunmaması gerektiğidir. Örümcek, gereksinim duyulan nesnelerin aynı zamanda bir güzellik ve sanat yapıtı da olabileceğini gösterir ve kendi kendimizi fazla sevmememiz gerektiğini de öğretir.

Kabile halkıyla, karıncadan, tavşandan, kertenkeleden, hatta Avustralya'ya özgü yabanıl bir at olan brumbie'den alınacak dersler hakkında konuştuk. Ben onlara soyu tükenmekte olan bazı hayvanlardan söz ettiğimde, bana, mutantların, bir hayvanın soyunun tükenmesinin insanın sonuna bir adım daha yaklaşmak olduğunu anlayıp anlamadıklarını sordular.

Sonunda kum fırtınası dindi ve sığındığımız yerlerden çıkabildik. İşte o zaman arkadaşlarımın benim hangi hayvanla benzeştiğime karar verdiklerini öğrendim. Benim gölgeme, davranışlarıma, nasırlanan ayaklarımla edindiğim yeni yürüyüş tarzıma bakarak kendilerince bir benzetme yapmışlardı. Bana bu hayvanı kuma çizeceklerini söylediler. Güneş, bir spot lambası gibi önüm sıra parlarken, el ve ayak parmaklarını bir kalem gibi kullanmaya başladılar. Önce kuma bir baş çizip iki yuvarlak kulak eklediler. Burnuma bakıyorlar ve bu şekli kuma yansıtıyorlardı. Ruhsal Kadın gözlerimi çizdi ve o hayvanın gözlerinin de benimkilerle aynı renk olduğunu söyledi. Sonra benim çillerimi göstererek hayvanları beneklerle süslediler. "Biz bu hayvanın ne olduğunu bilmiyoruz, " dediler. "Bu büyük hayvan Avustralya'da yaşamaz. " Ama bildikleri kadarıyla -belki de efsanevi bir yaratık olan- bu hayvanın dişisi avcıydı ve hiç korkusuzca tek başına gezerdi. Eşinin ve yavrularının canını

daima kendininkinden önde tutardı. Ooota gülümseyerek şunu ekledi, “bu hayvan, gereksinmeleri karşılandığı sürece naziktir ama keskin dişlerini kullanmaktan da hiç çekinmez. “

Kumun üzerine çizilmiş olan hayvana eğilip baktığımda gördüğüm bir çitaydı. “Evet, “ dedim. “Ben bu hayvanı tanıyorum. “ Gerçekten de bir karşılaştırma yapınca pek çok huyumun kedigiller ailesinin bu üyesine çok benzediğini farkettim.

O gecenin dinginliği hâlâ aklımda; esmer şahinin bile dinlenmeye çekildiğini düşünmüştüm.

O günümüzü yürümek yerine konuşmakla geçirdiğimizi farkettiğimde bulutsuz gökyüzüne asılı kalmış hilali seyrediyordum.

O sabah, günlük duamız için çember olduğumuzda Kuşların Kızkardeşi ortaya geçti. Eğer herkesin hayrına olacaksa yeteneğini tüm üyelerle paylaşma arzusunu dile getiriyordu. Eğer böyle ise Tanrısal Birlik buna izin verirdi. İki veya üç haftadır, benim kara kadife kanatlı, kahverengi şahinim dışında hiçbir kuş görmemiştik. O da yürürken daima grubumuzun üzerine pike yapardı ve bana giderek daha fazla yaklaşır olmuştu.

Bu durum tüm dostlarımı çok heyecanlandırıyordu ve ben bile eğer günlük kaderimizde yer alıyorsa, kuşların bir hiçlikten çıkarcasına bu gün bize görüneceklerine inanıyordum.

Güneş, portakal rengi ışınlarını uzak tepelerin ortalarına kadar gönderdiğinde kuşların yaklaştıklarını gördük. Benim bir zamanlar kafesimde baktığımdan çok daha renkli ve büyük kuşlardan oluşan bir sürüydü bu. Sayıca öylesine fazlaydılar ki, çırpan kanatların arasından mavi gökyüzünü görmek olanaksızdı. Ansızın bumerangların sesleri kuşların cıvıltılarına karıştı. Sanki kuşlar ısrarla, “Beni, beni, beni” diye bağırmıyorlardı. Sonra gökyüzünden ikişer, üçer gruplar halinde dökülmeye başladılar. Yere değdiklerinde kuşların bir tanesi bile can çekişmiyordu. Hepsi bir anda ölmüşlerdi.

O gece harika bir yemek yedik ve grup rengarenk tüylere büründü. Tüylerin kimini başlarına taktılar, kimiyle göğüslerini süslediler ve kimiyle de kadınların aylık gereksinimleri için minik yastıkçıklar yaptılar. Kuşların etini afiyetle yedik. Beyinleri çıkarıldı ve ayrı bir yerde saklandı. Sonradan bunların bir bölümü şifalı otlarla, bir bölümü de su ve yağa katılıp kurutulacaktı. Geriye kalan birkaç küçük parça da grup tarafından zaman zaman peşimize takılan dingolara yedirilecekti.

Hiçbir şey boşa harcanmıyordu. Her şey doğada yeniden bir dönüşüme uğruyor ve toprağa geri veriliyordu. Bu arkamızda tek bir çöp bile bırakmadığımız bir piknikti; hatta kimse nerede oturup yemek yediğimizi bile anlayamazdı.

Arkadaşlarım evrenle bütünleşmenin ustası olmuşlardı; ondan sonuna dek yararlanıyorlar ama onu asla rahatsız etmiyorlardı.

O gün için karnımız doymuştu. Ateşimiz yumuşak bir amber ışıltısına dönmüştü ve arada sırada birkaç kıvılcım sonsuz gökyüzüne doğru sıçrıyordu. Pek çoğumuz alevlerin çevresinde oturuyorduk. Bu insanlar Amerikan Kızılderili Kabilelerinde olduğu gibi çember biçiminde oturmaya çok önem veriyorlardı, çünkü bu şekilde çevremizdekileri, daha da önemlisi tam karşımızda oturan kişiyi iyice gözlemleyebileceğimize inanıyorlardı. Tam karşımızda oturan kişinin bizim bir yansımamız olduğunu düşünüyorlardı. O kişide gördüğümüz ve beğendiğimiz nitelikler, bizde de olan ve daha da güçlendirmek istediğimiz niteliklerdi. Bunun tam tersine o kişide hoşlanmadığımız davranışlar ve tavırlar da bizim üzerimizde durmamız gereken yönlerimizdi. Kendi varlığımızda aynı gücü ya da güçsüzlüğü hissetmezsek, karşıdaki kişinin iyi veya kötü niteliklerini yargılamamız olanaksızdır. Fark eden sadece öz disiplin ve öz ifadelendirme derecesidir. Bu insanların inancına göre, bir kişinin kendinde değişiklik yapabilmesinin tek yolu bunun kararını kendi başına vermesidir ve herkes kendi kişiliğinde her türlü değişikliği yapma gücüne sahiptir. Arkamızda bırakabileceklerimizin ve kendimize katabileceklerimizin sınırı yoktur. Ve yine bu kabilenin insanları, bir başkası üzerinde etki yapabilmemizin tek yolunun kendi yaşamımızdan, kendi davranışlarımızdan ve eylemlerimizden

geçtiğine inanırlar. Bu düşünce ve inanış tarzı, kabile üyelerini her geçen gün daha mükemmel insanlar haline getirmektedir.

O gün Dikiş Ustası‘nın karşısında oturmaktaydım. Başını eğmiş, tüm dikkatini elindeki onarım işine yöneltmişti. O günün erken saatlerinde Büyük Taş Avcısı, belinde taşıdığı su matarası kopunca Dikiş Ustası‘na baş vurmuştu. Yıpranan bölüm kanguru barsağı değil, beline bağlamaya yarayan ipti.

Dikiş Ustası doğal ipi dişleriyle koparttı. Dişleri cilalı gibiydi ve normal bir dişin yarısı kısalığındaydı. Başını işinden kaldırdı ve şöyle dedi: “Mutantlar ve yaşlanma konusu çok ilginç. Bir insanın işini yapamayacak kadar yaşlanması. Sınırlandırılmış yararlılık. “

“Hiç kimse işe yaramayacak kadar yaşlanmaz, “ diye ekledi birileri.

“Öyle görünüyor ki ticaret mutantlar için bir tehlike halini almış. Sizin iş ve ticaret dünyanızın doğuşunun nedeni insanların hep birlikte ve tek başlarına yapabileceklerinden daha mükemmel nesnelere sahip olabilmeleri, kendi yeteneklerini dile getirebilmeleri ve her bireyin bu para sistemi içersinde bir konum sahibi olabilmesi. Ama artık iş dünyasının amacı iş dünyasının içinde kalabilmek olmuş. Bu bize son derece tuhaf görünüyor, çünkü biz ürünü gerçek bir şey olarak görürüz ve insanlar da gerçek şeylerdir ama iş, gerçek bir nesne değildir. İş sadece bir kavramdır, sadece bir anlaşmadır, yine de işin amacı her şeye karşın iş yaşamında kalabilmektir. Bu tür inanışları anlayabilmek çok güç. “ Bu yorum, Dikiş Ustası‘na aitti.

Bunun üzerine onlara hükümetin serbest girişim anlayışını, özel mülkiyeti, hisse senetlerini, tahvilleri, işsizlik maaşlarını, sosyal sigortayı ve sendikaları anlattım. Rusya'nın devletçilik anlayışı, Çin ve Japonya ekonomisi arasındaki farklardan söz ettim. Danimarka, Brezilya, Avrupa ve Sri Lanka'ya yapmış olduğum kongre seyahatlerim nedeniyle bu ülkeler hakkında edinmiş olduğum gözlemleri de onlara aktardım.

Sanayi ve ürünler hakkında konuştuk. Hepsi otomobillerin ulaşımda yararlı nesneler olduğu konusunda hemfikirdiler. Ne var ki bir otomobili ödemeye esir olmanın ve bir otomobille kaza yapmanın ve bunun sonucunda belki de bir kavgaya katılmanın ve bir düşman kazanmanın ve çöldeki pek az suyu dört tekerler ve bir koltukla paylaşmanın pek akıl karı bir iş olmadığı sonucuna çoktan varmışlardı. Kaldı ki onların hiçbir zaman, hiçbir yere yetişmek konusunda aceleleri yoktu.

Karşımda oturan Dikiş Ustası'na baktım. Hayran olduğum pek çok yanı vardı. Dünya tarihi ve güncel olaylar hakkında pek çok bilgisi vardı, oysa ne okuma ne de yazma biliyordu. Yaratıcı bir insandı. Bu sabah Büyük Taş Avcısı'nın matarasını onarmayı, daha o istemeden, kendi önermişti. O, yaşamda amacı olan bir kadındı; bu amaç için yaşıyordu. Bu doğruydu; çemberde karşımda oturan kişiyi gözlemleyerek pek çok şey öğrenebilirdim.

Onun, benim hakkımda neler düşündüğünü merak ettim. Bir çember oluşturduğumuz zaman, karşıma oturan biri daima vardı, ama hiç kimse bu yeri kapmak için özel bir telaş göstermiyordu. En büyük kusurlarımdan biri -bunu çok iyi biliyordum- fazla soru sormamdı. Bu insanların bildikleri her şeyi paylaşmaya hazır olduklarını anımsamalıydım, bu

nedenle doğru zaman gelince zaten öğrenecektim. Onlara herhalde sevimsiz bir çocuk gibi görünüyordum.

Gece için yerlerimize çekildiğimizde hâlâ Dikiş Ustası'nın gözlemlerini düşünüyordum. İş gerçek bir şey değildir, sadece bir anlaşmadır, ama gene de işin amacı, bunun insanları, ürünleri ve hizmeti nasıl etkileyeceğini göz önünde bulundurmadan işin içinde kalmaktır. Yaşamında hiç gazete okumamış, televizyon seyretmemiş ve radyo dinlememiş biri için ne denli bilgece yapılmış bir yorumdu bu! O anda tüm dünyanın bu kadını duyabilmesini ne çok isterdim.

Bulunduğumuz bu yeri gözden uzak ıssız bir çöl yerine insanlığa ait bir merkez olarak nitelendirmek daha doğru olurdu.

Kabiledeki pek çok kişi müzikle şifa verme yeteneğine sahipti. Şifa, benim dilimde kullanılan bir terimdi ama sadece fiziksel anlamda bir iyileşme amacıyla kullanılmıyordu. Kabiledeki herkesin iyiliğine ve hayrına olan tüm kavramlar şifa sözcüğü ile karşılanıyordu. Ooota yetenekli ya da şifa verici olmanın, sözgelimi kırık kemikleri tedavi etmekte iyi bir şey olduğunu ama bunun verimliliğe ya da yumurtalara yakınlıktan daha az veya çok önemli olmadığını da vurgulamadan edemedi. Her ikisi de gerekliydi ve her ikisi de son derece kişisel niteliklerdi. Ben de ona katıldım ve pek yakında yumurtadan yapılmış bir yemek yiyebilmeyi diledim.

O gün büyük bir konser gerçekleşeceği haberi verildi bana. Zaten pek az olan mal varlığımız arasında çalgı niyetine hiçbir şey yoktu ama uzun zamandır, kabileye gerekli nesnelerin nereden ve nasıl bulunacağını sormamayı öğrenmiştim.

O gün öğleden sonra yürüdüğümüz kanyon boyunca, çevremdekileri saran heyecanı hissedebiliyordum. Kanyon geniş sayılmazdı; kırk metreden daha dar yolun iki kenarını elli metreyi aşan doğal duvarlar kapatmıştı. Nihayet gece için mola verdik. Böceklerden ve otlardan oluşan yemeğimiz hazırlanırken, müzisyenler sahnelerini kurdular. Konakladığımız bu yerde varile benzeyen dev bitkiler vardı.

Birileri bu bitkilerin tepesini kesip içinden bal kabağı renginde bir öz çıkarttı ve bizler bunu emmeye koyulduk. Bitkinin içinden çıkan çekirdekleri bir kenara ayırdık. Sonra müzisyenler yanımızda taşıdığımız tüysüz derileri bu bitkilerin tepesine gererek sıkıca bağladılar. İşte vurmalı çalgılarımız hazırdı!

Az ötemizde ölü bir ağaç yatıyordu, dallarının pek çoğu termitler tarafından delinmişti. Dalların biri kırıldı ve üzerindeki böcekler temizlendi. Termitler dalın ortasını yemişler ve ağacın kendi talaşı içerisine dolmuştu. Uzun bir sopa ile dalın içi bu talaştan arındırıldı, iyice temizlendi ve böylece uzun bir borumuz oldu. Sanki gözlerimin önünde Melek Cebrail'in borazanı imal edilmekteydi. Sonradan bunun Avustralyalıların Diceridoo dedikleri enstrüman olduğunu anladım. İçine doğru üflendiğinde tatlı ve boğuk nağmeler çıkarıyordu.

Müzisyenlerden biri değnekleri bir başkası da iki taşı birbirine vurmaya başladı. Bir başkası minik taşlan iplerin ucuna asmış ve neşeli bir tıngırtı elde etmişti. Adamların biri uzun bir ipin ucuna yassı bir tahta bağladı ve havada çevirince belli bir uğultu yaratan ve adına "boğa kükremesi" denen bir çalgı yaptı. Seslerin yükselmesini ve alçalmasını son derece ustalıkla idare ediyorlardı. Bunun yanı sıra kanyonun yapısı da müziğimize harika bir tını ve yankılanma ekliyordu. Konser sözcüğü boşuna kullanılmamıştı!

Kabile halkı kimi zaman tek tek, kimi zaman hep birlikte ve genellikle uyum içinde şarkılar söylediler. Bazı şarkıların zamanla yaşıt olduğunu hissettim. Bu insanlar bizlerin takvimi icat etmemizden çok önce bu çöllerde, bu şarkıları söylüyorlardı, eminim. Ama bunun yanı sıra yeni besteler,

benim orada bulunmam nedeniyle o anda bestelenen parçalar olduğunu da anladım. O akşam bana şöyle dediler: “Bir müzisyenin müzikal ifadeyi araması gibi, evrendeki müzik de ifade edilmeyi bekler. “

Yazılı bir dilleri olmadığından bilgiler kuşaktan kuşağa şarkılar ve danslarla aktarılıyordu. Kumun üzerine çizilemeyecek, müziğe ya da mimiklere dayanan bir tiyatroya dönüştürülemeyecek hiçbir olay yoktu. Yaşantılarının her gününde müziğe yer vardı çünkü olayları bellekte tazelemek gerekiyordu ve tarihlerini baştan sona dile getirmek ancak bir yılda tamamlanabilirdi. Her olay resmedilebilseydi ve tüm resimler toprakta zaman sırasına göre dizilebilseydi, dünyanın son birkaç bin yıllık tarihi ve görüntüsü gözler önüne serilebilirdi.

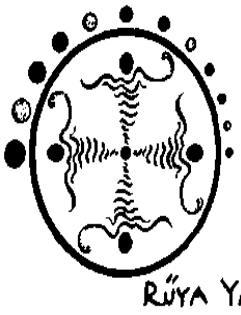
Bu konser sonunda beni çok etkileyen gözlemlerimden biri de bu insanların maddesel nesnelere hiç tutkun olmayışlarıydı. Şenliğimizin sonunda tüm çalgılar bulundukları yere bırakıldılar. Tohumlar yeni bitkiler üretebilecekleri yerlere yerleştirildiler. Kayalık duvarların üzerine çizilen işaretlerle bu olası ekin bizden sonra buraya gelebilecek insanlara bildirildi. Değnekler, taşlar ve kayalar doğaya geri verildiler, ama her birine kendi yeteneğinin ve değerinin bilincine varmasını sağlayan o kompozisyonların yaratıcılığı belleklerinde, yüreklerindeydi. Bir müzisyen müziğini içinde taşır. Bir çalgıya gereksinimi yoktur, çünkü onun kendisi müziktir.

Bana öyle geldi ki o gün, yaşamın kendi kendimize sunduğumuz bir şey olduğunu da öğrendim. Bizler varoluşumuzu zenginleştirebiliriz, kendimize daha fazlasını verebiliriz ve kendi kendimize bu konuda izin verirsek daha

yaratıcı ve daha mutlu olabiliriz. Besteci ve öteki müzisyenler başları dik, yürümeye koyuldular. “Gerçekten pek hoş bir konserdi, “ dedi müzisyenlerden biri. “En güzellerden biriydi, “ diye yanıtladı bir başkası onu. İlk konuşan kişinin şöyle dediğini duydum: “Sanırım adımı Besteci’den Büyük Besteci’ye değiştirmek için fazla beklemem gerekmeyecek. “

Gözlemlediğim bu durum, boş bir gururun dile getirilmesi değildi. Bunlar sadece kendi yeteneklerinin bilincinde olan ve paylaşmanın önemini ve bizlere verilmiş pek çok mucizeyi geliştirmeyi bilen insanlardı. Bir insanın kendi değerini anlayabilmesi ve kendine yeni bir ad takma törenini düzenleyebilmesi arasında önemli bir bağlantı vardır.

Aborijinler zamanın başlangıcından beri bu toprakların üzerinde yaşadıklarını söylerler. Bilim adamları da en azından ellibin yıldır Avustralya’da insanların yaşadığı konusunda hemfikirdiler. Ellibin yıl sonra ormanları yok etmemiş. suları kirletmemiş, canlı türlerinin soyunu kurutmamış, hiçbir türlü zehirlenmeye yol açmamış olmaları ve bununla birlikte her zaman bolca yiyecek ve korunak bulmuş olmaları gerçekten şaşırtıcıdır. Onlar pek çok gülmüşler, pek az ağlamışlardır. Ömürleri daima uzun, sağlıklı, bereketli olmuştur ve de bu bedenlerini terkederlerken ruhsal olarak kendilerini güvende hissetmişlerdir.

Yüzümüzü doğuya dönerek sabah ayinimizi yapmaya hazırlandığımız sıradan sabahlardan biriydi ama o gün havayı bir heyecan sarmıştı. Ufukta güneşin az sonra doğacağını belirten belli belirsiz bir aydınlık vardı. Ruhsal Kadın ortaya geldi ve sabah kutsamasını bitiren Yaşlı Kişi'nin yerini aldı.

Ruhsal Kadın ile aramda pek çok fiziksel benzerlik vardı. Kabilede altmış kilonun üzerinde olan tek kişi oydu. Bu sıcak güneşin altında yürüyerek ve günde tek öğün yiyerek zayıfladığımdan emindim. Tüm bedenimi saran ve hâlâ yürüdükçe eriyerek kumdaki ayak izlerimin yanına damlayan yağ tabakasının bir bölümü hâlâ üzerimdeydi.

Oluşturduğumuz yarım dairenin ortasında ayakta duran Ruhsal Kadın ellerini başının üzerine kaldırdı ve yeteneğini, bizleri göklerden seyreden görünmez seyircilere sundu. Tanrısal Birlik o gün için bizimle işbirliği yapmaya hazırsa, kendini buna bir araç olarak sunmaya hazır olduğunu dile getiriyordu. Yeteneğini benimle, kabilenin bu yürüyüş sırasında evlat edinmiş olduğu mutantsla paylaşmak istiyordu. Sunumunu yaptıktan sonra yüksek sesle ve heyecanla teşekkür etti. Grubun öteki üyeleri de ona katıldılar, şu ana dek elimize geçmemiş bile olsa o günkü nimetlerimiz için şükranlarını dile getirdiler. Bana söylenenlere göre, bu tören zihinsel telepati ile sessiz olarak yaşanırdı ama benim bu

telepati yeteneğine sahip olmamam ve aralarında bir konuk olarak bulunmam nedeniyle benim anlayış çerçevem sınırları içinde bir kutlama düzenlenmişti.

O gün öğleden sonranın ilerleyen saatlerine dek yürüdük. Yolumuz üzerinde pek az bitki vardı. Ayaklarıma batan dikenlere rastlamamak beni her zaman sevindiren bir durumdu.

Sessizlik, akşam üstü içimizden biri uzakta cüce ağaçların oluşturduğu bir korucuk görünce bozuldu. Bunlar pek tuhaf görünümlü bitkilerdi, gövdeleri ağaç gibiydi ama tepelerinden fışkıran yeşillik adeta dev bir çalıyı andırıyordu. İşte Ruhsal Kadın'ın önceden gördüğü ve talep ettiği bitkiler bunlardı.

Bir önceki gece ateşin çevresinde oturduğumuz zaman o ve başka üç kişi düz bir deri postunu germiş ve kenarlarından sanki bir gergefe gerer gibi tutturmuşlardı. Bugün de bunu elimizde taşımıştık. Bunun nedenini sormamıştım, çünkü zamanı gelince bana açıklanacağını artık biliyordum.

Ruhsal Kadın elimi tuttu ve beni ağaçlara götürdü. Onun işaret ettiği noktaya baktığımda başlangıçta hiçbir şey göremedim. Arkadaşımın heyecanı orayı daha dikkatle incelememe neden olunca dev bir örümcek ağı farkettim. Bu kalın, parlak ve yüzlerce çizgiden oluşmuş karmaşık bir ağdı. Sonra, neredeyse her ağaçta böyle bir ağ olduğunu farkettim. Kadın Ooota'ya bir şeyler söyledi, o da bu ağlardan birini seçmemi istedi. Neye bakmam gerektiğini bilmiyordum ama Aborijinlerin sezgilerime dayanarak yaptığım seçimleri önemsediklerini biliyordum. Birini gösterdim. Sonra belinde taşıdığı keseden aromalı bir yağ aldı ve bunu gergefe iyice sürdü. Gerili derinin arkasına gelen ve dikkatini dağıtan tüm

yaprakları geriye itti. Sonra yağlı yüzeyi, ağın arkasına tuttu ve öne doğru ani bir hareketle ağı yüzeyin üzerine yapıştırdı ve ağ çerçevelenmiş oldu. Sonra ötekilerin de gelip kendilerine bir ağ seçmelerini ve her kadının bir az önce yapıverdiği gergefe kendi tablosunu yapmasını seyrettim.

Bizler bu oyunla oyalanırken kabilenin geri kalanı ateş yakmak ve akşam yemeğimizi hazırlamakla meşguldü. Bu öğünde cüce ağaçlardan topladığımız dev örümcekleri, bazı kökleri ve şalgama benzeyen ve şimdiye dek hiç tatmadığım yumru kökleri yiyecektik.

Yemekten sonra her akşam yaptığımız gibi çember halinde oturduk. Ruhsal Kadın bana yeteneğinden söz etti. Her insan tektir, her birimize özel nitelikler verilmiştir ve bunlar güçlendirilerek ömür boyu süren yeteneklere dönüştürülebilir. Onun topluma katkısı bir Rüya Yakalayıcısı olmaktı. Bana söylendiğine göre herkes rüya görür. Ama herkes rüyalarını hatırlamayı önemsemez veya onlardan nasıl bir ders çıkartacağını bilemez. “Rüyalar, gerçekliğin gölgeleridir, “ dedi bana dostum. Varolan, burada yaşanan her şey, rüyalar ülkesinde de vardır. Bütün yanıtlar oradadır. Bu özel örümcek ağları, rüya rehberliği için evrenden yardım istemek için söylenecek olan şarkılara ve danslara yardımcı olacaklar. Ruhsal Kadın, daha sonra rüyayı gören kişinin mesajı anlamasında yardımcı olacaktı.

Anladığıma göre onlar, rüya görmek terimiyle bilinçlilik düzeylerini dile getiriyorlardı. Düşüncenin dünyayı yaratması döneminde var olanlara, rüyaların atası denir; derin bir meditasyon, beden dışı rüyadır, uykuda rüya görmek ise bambaşkadır.

Kabile halkı, rehberliğe gereksinme duyduğu her durumda rüya avcısına başvuruyordu. Bir ilişkiyi anlamakta yardım istediklerinde, sağlık sorunlarında, bir deneyimin arkasında yatan amacı öğrenmekte, yanıtın bir rüya ile elde edilebileceğine inanıyorlardı. Mutantlar rüya görmenin tek yolu olarak uykuya dalmayı biliyorlardı, oysa Gerçek İnsanlar uyanıkken de rüya bilincine varabiliyorlardı. Zihni kontrol altına alan uyuşturuculara başvurmaksızın, sadece solunum ve dikkati yoğunlaştırma yöntemiyle rüyalar ülkesinin bilinç katmanına ulaşabiliyorlardı.

Rüya avcısı ile dans etmem istendi. İnsanın kendi çevresinde dönmesi özellikle yararlı idi. Sorun, önce zihne nakşediliyor, sonra da döndükçe yeniden ve yeniden soruluyordu. Aborijinlerin açıklamasına göre olduğu yerde dönmek, insanın içinde bulunan yedi enerji girdabının dönüşünü de hızlandırıyordu: sadece kollarımı iki yana açmalı hiç durmadan kendi etrafımda sağa dönmeliydim.

Başım dönmeye başlayınca, bir kenara oturdum ve yaşantımın nasıl değiştiğini düşünmeye koyuldum. Burada, kilometrelerce kare toprağa bir kişinin bile düşmediği ve Teksas’tan üç kat büyüklükteki bu yerde, bir derviş gibi dönüyor, kumları havalandırıyor ve rüya avcımı saran havayı bu sonsuz topraklar boyunca dalgalandırıyordum.

Kabile halkı özellikle bunu istemedikçe geceleri rüya görmüyordu. Uyku, dinlenmek ve bedenin kendini toparlaması için çok önemliydi ve bu zaman diliminde yeni tasarılar için enerji harcamamak gerekirdi. Mutantların sadece geceleri rüya görmelerinin gerekçesi olarak, bizlerin gündüz rüya görmeye iznimizin olmayışını gösteriyorlardı; hele

birinin gözleri açık olarak rüya görmesi tamamen yanlış anlaşılıyordu.

Neyse ki artık uyku zamanı gelmişti. Kollarımı yastık yaparak, kumun üzerine uzandım. Birisi minik bir su kabı uzattı ve bunun yarısını şimdi, kalanının da sabah uyanınca içmemi söyledi. Bu, rüyamı tüm ayrıntısıyla anımsamama yardım edecekti. Zihnimi en çok uğraştıran sorunun yanıtını öğrenmek istiyordum. Bu yolculuk sona erdikten sonra, bana verilen bilgi ile ne yapacaktım?

Sabah, Ruhsal Kadın, Oota'nın yardımı ile rüyamı anlattırdı. Bana öyle geliyordu ki, bu rüyayı yorumlamak olanaksızdı, çünkü Avustralya ile ilgili hiçbir şey görmemiştim ama gene de anımsadığım her şeyi ona aktardım. Bana özellikle kendimi nasıl hissettiğimi, rüyamdaki olaylara ve nesnelere karşı ne gibi heyecanlar ve duygular duyduğumu sordu. Rüyamda gördüğüm uygar yaşam tarzı ona oldukça yabancı olmasına karşın benim içsel dünyamı harika bir şekilde ortaya döküyordu.

Anladığım kadarıyla yaşamımda bazı fırtınalar kopacaktı, pek çok zaman ve enerji harcamış olduğum insanlar ve şeyler bir kenara atılacaktı ama artık insanın kendi kendiyle barışık olmasının anlamını kavramıştım ve gereksinim duyduğum her zaman beni rahatsız eden durumdan sıyrılmanın yollarını öğrenmiştim. Bir ömür içersinde birden fazla yaşam sürülebileceğini görmüş ve şimdiden bir kapıyı kapamayı deneyimlemiştim. Artık o insanlarla, o yerlerle, değerler ve inançlarla birlikte olmak istemediğimi hissetmiş ve bunu değiştirmiştim. Ruhumun evrimleşmesi için bir kapıyı nazikçe kapamış ve yeni bir yere girmiştim; bu yeni yaşantı, ruhsallık merdiveninde bir basamak daha yükselmemi

sağlamıştı. Ve en önemlisi o bilgi ile hiçbir şey yapacak değildim. Sadece benim için gerçeklik gibi görünen bu ilkelerle yaşayabilirsem, kaderimde olan kişilerin yaşantılarına dokunabilecektim. Kapılar açılacaktı. Zaten "bu" benim mesajım değildi; ben sadece mesajı ileten kişiydim.

Rüya Avcısı ile dans eden öteki kişilerin rüyalarını paylaşıp paylaşmayacaklarını merak ettim. Ben bunu sormadan Ooota zihnimi okudu ve, "evet, Alet Yapıcı konuşmak istiyor, " dedi. Alet Yapıcı yaşlı bir adamdı ve sadece aletler değil, boya fırçaları, yemek pişirmeye yarayan kap kaçağı ve neredeyse her şeyi yapan kişiydi. Onun sorusu kas ağrıları ile ilgiliydi. Rüyasında, kaplumbağa kabuğundan çıkmış ve bedeninin bir yanındaki ayaklarını yitirmiş olduğunu farketmiş ve bir yana devrilmişti. Ruhsal Kadın, benimle olduğu gibi rüyaları aracılığı ile onunla konuştuktan sonra adam, sanatını bir başkasına öğretmesinin zamanının geldiğini anladı. Bir zamanlar usta olmanın getirdiği sorumluluktan hoşlanıyordu ama artık bu gerçek bir zevk olmaktan çıkmış ve ona zor gelmeye başlamıştı; demek ki bir değişiklik yapmanın tam zamanıydı. Artık tek taraflı kalmıştı ve oyunda dengeli olamıyordu.

İlerleyen günlerde ustanın sanatını gençlere öğretişini izledim ve ona ağrılarını sorduğumda kırışıklarla dolu yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni yanıtladı: "Esnek düşününce, eklemler de esnek oluyor. Artık ağrım kalmadı. "

Geleneksel sabah ayinimiz sırasında Büyük Hayvanların Soyundan Gelen Adam konuştu. Kardeşleri kutsanmak istiyorlardı. Herkes ona katıldı; uzun zamandan beri onlardan hiçbir haber alınamamıştı.

Avustralya'da fazla sayıda büyük hayvan bulunmaz. Afrika'nın aslanları, filleri, zürafaları ve zebraları yoktur burada. Evrenin hazine sandığından neler çıkartıp sunacağını merak ediyordum.

O gün hızlı ve canlı adımlarla yürüdük. Sıcaklık azalmış gibiydi, sanki kırk derecenin altına inmişti. Şifacı Kadın bitkilerden ve kertenkelelerden elde ettiği koyu bir yağı, yüzüme, burnuma ve kulaklarımın üstlerine sürdü. Cildimin kaçıncı katının soyulmakta olduğunun hesabını tutmuyordum ama epey soyulmuştum. Bu yanıkların sonu gelmediği için artık kulağım bile kalmamıştır gibi geliyordu bana. İmdadıma Ruhsal Kadın yetişti. Bu sorunu çözmek için bir toplantı yapmaya karar verdiler ama böylesi bir durumla yeni karşılaşmalarına karşın pratik bir çözüm buldular. Ruhsal Kadın bir hayvanın lifiyle çember şeklinde bir başlık yaptı ve Dikiş Kadını bunun çevresine hayvan tüyleri takarak bir zamanlar kar yağınca takılan kulaklıkların benzerini çıkarıverdi ortaya. Bunu kulaklarıma takıp yağı da sürünce oldukça rahatladım.

Pek eğlenceli bir gündü. Yol boyunca bulmaca oyunları oynadık. Sırayla hayvanların, sürüngenlerin taklitlerini ya da geçmişteki olayları anımsatacak taklitler yapıyorlar ve bizler de bunları bulmaya çalışıyorduk. Bütün bir gün boyunca güldük. Yol arkadaşlarımın kumda bıraktıkları ayak izlerinin arasındaki farkı artık ben de anlayabilir olmuştum. Gerçekten de herkesin yürüyüşü ve yükü değişik izler oluşturuyordu.

Akşam yaklaştıkça yeşillik görürüm umuduyla gözlerimi uzaklara dikmeye başlamıştım. Bitkilerin boz renkleri, yürüdükçe yeşil tonlar kazanmaya başlamıştı. Sonra yeni topraklara girdikçe bazı ağaçlar gördüm. Belki artık Gerçek İnsanlar'ın hiç yoktan ortaya çıkan şeylere nasıl heyecanlandıklarına alışmış olmam gerekirdi. Ama onların aldıkları her armağan karşısında sergiledikleri içtenlikle heyecan bana da bulaşmaya başlamıştı.

İşte karşımızdaydılar, sabah var oluş nedenlerini kutsamayı dilediğimiz dört büyük deve sanki bizi beklemekteydiler. Her birinin tek ve büyük bir hörgücü vardı ve sirklerde, hayvanat bahçesinde gördüklerim gibi kirli ve bakımsız değillerdi. Develer Avustralya'nın yerlisi olan hayvanlar değildi. Bir zamanlar taşıma işlerinde kullanmak üzere buraya getirilmişlerdi ve anlaşıldığı üzere bazıları hayatta kalabilmişti.

Kabile durdu. Altı avcı iki gruba ayrılarak ilerledi. Üçü doğudan, üçü batıdan hayvana yaklaştılar. Sonra iki büklüm eğilerek ve sessizce yürüdüler. Her birinin elinde bir bumerang, bir mızrak ve bir mızrak atıcı vardı. Bu mızrak atıcı tahtadan yapılmış bir aletti. Tam bir kol ve bilek hareketiyle mızrağın katedeceği yol üç kat kısalıyor, menzil

üç kat doğruluk kazanıyordu. Develerin biri erkek, ikisi yetişkin dişiydi, dördüncüsü ise oldukça genç bir hayvandı.

Avcıların alışkın gözleri sürüyü izliyordu. Sonradan bana anlattıklarına göre, zihinsel yoldan en yaşlı dişiyi vurmak konusunda aralarında anlaşmışlardı. En zayıf hayvandan sinyal alma konusunda kardeş hayvanlan olan dingonun yöntemini kullanıyorlardı. En güçsüz durumdaki hayvan, varoluş nedeninin o gün kutsanması için avcıları çağırıyor ve kendinden güçlü olanın yaşam çizgisini sürdürmesini diliyordu. Hiçbir söz duymadım, hiçbir el işareti görmedim ama avcılar tam bir uyum içinde ilerliyorlardı. Aynı anda başına ve göğsüne saplanan mızraklar, hayvanı bir an içinde öldürdü. Geri kalan üç deve hızla uzaklaştılar.

Derin bir çukur kazdık ve bunu kurutulmuş yağ tabakasıyla sıvadık. Büyük Hayvanların Soyundan Gelen Adam elindeki bıçakla devenin karnını fermuarla açarcasına yardı. İçerden sıcak bir hava ve koyu, sıcak kanın kokusu yükseldi. Organlar birer birer çıkartıldılar; kalp ve karaciğer bir kenara ayrıldı. Bu organlar güçlendirici nitelikleri nedeniyle kabile halkı tarafından pek önemseniyordu. Bir bilim insanı olarak, düzensiz ve güçsüz bir beslenme alışkanlığında karaciğerin demir bakımından nasıl zengin olduğunu elbette bilmiyor değildim. Devenin kanı, Şifacı Kadın'ın genç bir yardımcısının boynunda taşıdığı özel bir kabın içine toplandı. Hayvanın toynakları da özenle bir kenara kondu ve bana bunların ilerde pek yararlı olacakları söylendi. Toynaklarla neler yapılabileceğini pek hayal edemedim.

Kasapların biri, "mutant, bu deve bu yaşa sadece senin için geldi, " diye bağırdı. Elindeki kocaman, sulu mesane

torbasını bana gösteriyordu.

Benim suya düşkünlüğüm çok iyi biliniyordu ve benim sürekli taşımam için bir matara arayıp duruyorlardı. İşte şimdi bir tane bulmuşlardı.

Yerdeki dışkılar, bu toprakların hayvanlarca sık sık ziyaret edilen bir yer olduğunu gösteriyordu. Birkaç ay önce bu dışkılardan iğrenen ben, şimdi bir hazine bulmuşçasına yeni yakacak maddelerimizi toplamaya koyuldum.

Bu neşeli günümüz benim deve kesesini belime mi. boynuma mı yoksa sırtıma mı asmam konusunda tartışarak ve bu konuyla eğlenerek sona ermekteydi. Ertesi gün, deve derisini başımızın üzerine gererek yürüdük. Bu şekilde hem gölge edindik hem de yol boyunca deri kurumuş oldu. Arkadaşlarım derinin üzerindeki tüm etleri temizlemişler ve bazı bitkilerin kabuklarından elde ettikleri bir madde ile onu tabaklamışlardı. Deve bize, akşam yemeğimizden gerekenden çok daha fazla et vermişti, bu nedenle geriye kalan pişmiş etler şeritler halinde kesildi. Çiğ kalan etlerse değneklere geçirildi.

Çöl yollarında bu değnekleri taşıyor ve etlerin güneşte ve rüzgarda güzelce kurumalarını sağlıyorduk.

Bizim kabilenin resmi geçidi pek komikti doğrusu!

Güneş öylesine parlaktı ki, yürürken gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Bedenimin her hücresinden fışkıran ter, göğüslerimin arasından bir nehir gibi iniyor, her adımda birbirine sürünen bacaklarımın arasından akıyordu. Ayaklarımın üstü bile terliyordu. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım; demek ki sıcaklık kırk dereceyi aşmıştı ve ısı, dayanma gücümü zorluyordu. Ayaklarımın altında değişik bir desen oluşmuştu. Parmaklardan topuğa ve sağdan sola çatlaklar oluşmuştu ama bu çatlaklar, yüzeydeki çatlakların da bir alt katmanındaydı: ayaklarım ölmüştü artık.

Yürürken çölün ortasında kadınlardan biri gözden kayboldu ve az sonra yeniden ortaya çıktığında kocaman ve parlak yeşil bir yaprak taşıyordu. Yaprağın genişliği neredeyse kırkbeş santim kadardı. Bense etrafta böyle bir yaprağa sahip hiçbir bitki görmemiştim. Üstelik bu yaprak taze ve sağlıklıydı. Çevremizi sarmalayan her şey boz. kuru ve gevrekti. Hiç kimse ona bunu nereden bulduğunu sormadı. Bu kadının adı Mutluluk Verici idi; onun yaşantısın daki yeteneği oyunlar icat etmekti. O akşam eğlence saatlerini o yönetecekti ve bizlere bir “yaradılış oyunu” oynayacağımızı bildirdi.

Az sonra rastladığımız karınca yuvası, kocaman, neredeyse iki santim büyüklüğünde karıncaları

barındırıyordu. Bana, “bu tada bayılacaksın! “ dediler. Bu yaratıklar akşam yemeğimizi onurlandıracaklardı. Bunlar bal karıncasının bir türüydü ve geniş karınlarında bala benzer bir sıvı taşıyorlardı. Bunlar yeşilliklerde yaşayan bal karıncaları kadar büyük ve tatlı değillerdi. Zaten bunların balları da yoğun ve parlak sarı değildi. Bu karıncalar ballarını yuvalarını çevreleyen şu renksiz sıcaktan ve rüzgardan elde etmeye çalışıyorlardı. Bu karıncaların lezzeti, kabile halkının asla tatmamış olduğu bir lolipopa benziyor olmalıydı. Arkadaşlarım ellerini toprağa uzatınca, buraya tırmanan karıncaları hemen ağızlarına attılar ve bunları emmeye koyuldular. Yüzlerindeki ifadeden pek lezzetli bir şey tattıkları belliydi. Az sonra benim de bunları tatmam gerektiğini bildireceklerini bildiğimden bir karıncayı alıp ağzıma atma cesaretini gösterdim. İşin ustalığı karıncayı ağızda ezmek ve yutmadan balını çıkartabilmekteydi. Ama ben bu numaraların ikisini de beceremedim. Dilimin üzerinde ve diş etlerimde yürüyen karınca bacakları hissetmek çok korkunçtu. Bunu dışarı tükürdüm. Daha sonra ateş yaktık ve onlar karıncaları bir yaprağa sarıp, köze gömdüler. İşte bunun tadına baktığımda kendimi bir gofret yiyor gibi hissettim. Portakal çiçeği balını tatmamış biri için bu müthiş bir lezzet sayılabilirdi ama gene de bu karınca dolmalarını şehirde satmak iyi bir fikir olmazdı!

O gece Oyun Kadını yaprağı parçalara ayırdı. Bunları bizim gibi saymadı, ama nasıl yaptıysa adam başına bir parça düşürmeyi başardı. O bunu hazırlarken bizler de müzik yapıyor ve şarkı söylüyorduk. Sonra da oyun başladı.

Müzik bir yandan sürerken, ilk parça kuma kondu, sonra bir başkası onun yanına eklendi ve müzik susana dek herkes

elindeki yaprak parçasını yere, bir ötekinin yanına yerleştirdi. Yerde büyük bir yapboz oyunu oluşuyordu. Az sonra anladım ki herkes kendi yaprağının yerini değiştirebiliyor ve daha iyi duracağını düşündüğü bir yere kaydırıyordu. Sırayla oynamak gerekmiyordu ve burada bir yarışma da söz konusu değildi. Az sonra yaprağın üst bölümü, özgün halindeki gibi tamamlandı. Bu noktada herkes birbirini kutladı, birbirinin elini sıktı, kucakladı ve çevresinde dönmeye başladı. Oyun yarı yarıya tamamlanmıştı ve herkes buna katılmıştı. Sonradan yine yapraklara yoğunlaştık ve yere oturup ciddi bir hal aldık. Ben yaprağın yukarısına gidip parçamı oraya koydum. Sonra tekrar oraya döndüğümde hangi parçanın bana ait olduğunu anlayamayınca yerime dönüp oturdum. Ooota benim zihnimi okudu ve ben ona bir şey sormadan şöyle dedi: “Her şey yolunda. İşte bu yaprak parçaları gibi insanlar da birbirlerinden ayrı parçalar gibi görünürler, oysa biz hepimiz bir bütünüz. İşte bu nedenle oyunun adı ‘yaradılış’ “

Ooota bana öteki arkadaşlarımın söylediklerini de çevirdi: “Bir olmak, hepimizin aynı olması anlamına gelmez. Her varlık biriciktir ve özgündür. İki varlık asla aynı mekanı kaplamaz. Yaprağın bir bütüne varabilmesi için tüm parçalarına gereksinme duyması gibi, her ruhun varacağı özel bir yeri vardır. İnsanlar çeşitli hileler yapabilirler ama sonunda her şey doğru yere gelecektir. Bazılarımız düz bir yol ararken, bazılarımız da dolambaçlı yollar katetmekten hoşlanırız. “

O anda farkettim ki arkadaşlarımın hepsi bana bakıyordu ve hemen kalkıp desenin yanına gitme arzusu duydum. Bunu yaptığım zaman boş kalmış tek bir nokta olduğunu gördüm ve buraya konması gereken parça bir iki santim ötede, yerde

bekliyordu. Son parçayı da yap-bozun içine yerleştirdiğimde sevinç haykırışları çevremizde ve biz insanoğullarını çevreleyen uçsuz bucaksız boşlukta yankılandı.

Uzakta bekleşen bir öbek dingo sivri suratlarını kaldırdılar ve göksel pırlantaların parıldadığı kadife gökyüzüne doğru uludular.

“Sen bu deseni tamamlamakla, bu yürüyüşü de tamamlama hakkını elde ettin. Bizler *birlik* içersinde düz bir yolda yürüyoruz. Mutantlar pek çok değişik inançlara sahiptirler; onlar, ‘senin yolun benimkinden değişik, ’ derler, ‘senin Kurtarıcın benim Kurtarıcım değildir, senin daiman benim daimamdan farklıdır, ’ derler. Oysa gerçek şudur ki, tüm yaşam tek bir yaşamdır. İlerleme yolunda sadece tek bir oyun vardır. Sadece tek bir ırk, değişik gölgeler vardır. Mutantlar, tanrının adı, tanrının evi, tanrının günü ve tanrının ayini yüzünden tartışırlar. O yeryüzüne inmiş midir ki? Ona ait öykülerden nasıl bir anlam çıkarılabilir? Gerçek gerçektir. Sen birinin canını acıtırsan, kendi canını acıtırsın. Birine yardım edersen, kendine yardım edersin. Kan ve kemik tüm insanlarda bulunur. Farklı olan yürek ve niyettir. Mutantlar bunun sadece bir insan ömrü boyunca geçerli olduğunu, bireysellik ve ayrımcılık anlamında düşünürler. Gerçek İnsanlar bunun sonsuzluğa dek süreceğini bilirler. Atalarımız, doğmamış torunlarımız, her yerdeki tüm yaşam, bunların tümü ‘birdir’. “

Oyun bittikten sonra adamlardan biri bana insanların bir ömür boyunca yaşayıp da tanrının kendilerine verdikleri yeteneğin ne olduğunu öğrenemediklerinin doğru olup olmadığını sordu. Kabul etmek zorunda kaldım ki son derece bezgin bazı hastalarım vardı ve onlar yaşamın kendilerine

değmeden geçip gittiğini düşünürlerdi; ama yaşama katkıda bulunan insanlar da vardı. Evet, kabul etmeliydim, pek çok mutant kendilerine bir yeteneğin verilip verilmediği konusunda kafa bile yormamıştır, hatta ölene dek yaşamın amacını bile akıllarına getirmemişlerdir. Arkadaşım, başını sallarken gözleri yaşla dolmuştu, böyle bir şeyin gerçekleşebileceğine inanmak ona öyle zor gelmişti ki!

“Benim bir şarkımın tek bir insanı olsun mutlu kılabilmesini, mutantlar nasıl olur da anlayamazlar. Bir insana yardım edersem, iyilik yapmış olurum. Ama her seferinde sadece tek bir insana yardımcı olabilirsin. “

Onlara İsa’nın adını duyup duymadıklarını sordum. “Elbette, “ dediler. “Misyonerler öğretmişti: İsa, Tanrının Oğludur. Bizim en büyük agabeyimizdir. Tanrısal Birliğin insan formuna girmiş halidir. O en büyük saygıyı hakkedendir. Bir’lik çok yıllar önce yeryüzüne inmiş ve mutantlara, unuttukları bir şeyi, nasıl yaşamaları gerektiğini, anımsatmıştır. İsa, Gerçek İnsanlar Kabilesi’ne gelmemiştir. İstese elbette gelirdi, biz yine buradaydık, ama mesajı bizler için değildi. Bize gerekli değildi çünkü bizler nasıl yaşamamız gerektiğini unutmamıştık. Bizler zaten O nun Gerçeğini yaşamaktaydık. Bizler için, ” diye sürdürdü sözlerini, “Birlik görünen bir şey değildir. Mutantlar biçimlere çok bağlılar. Görünmeyen ve biçimi olmayan bir şeyi kabullenemiyorlar. Tanrı, İsa, Birlik bizler için şeyleri çevreleyen bir öz veya şeylerin içinde var olan bir şey değildir

- O, her şeydir! “

Kabilenin kurallarına göre yaşam ve yaşamak, hareket, ilerlemek ve değişmek anlamına geliyordu. Onlar canlı ve

canlı olmayan zamandan söz ediyorlardı. İnsanlar kızgın, bezgin, kendileri için üzgün veya korku dolu oldukları zamanlar yaşıyor sayılmazlar. Soluk almak canlı olmayı belirlemez. Bu, öteki insanlara hangi bedenin gömülüp hangisinin gömülmeyeceğini göstermeye yarar, o kadar! Her soluk alan insan bir canlılık hali sergilemez. Olumsuz heyecanlarımızı deneyimlemek ve bunları tatmak da iyidir ama bu durum, bilge bir insanın içinde kalmak istemeyeceği bir haldir. Ruh, insan formuna girdiği zaman mutluluğu ve kederi, kıskançlığı ve minnettarlığı deneyimler ve bunların anlamını öğrenir. Ama bu deneyimlerden bir ders alarak acı veren olayları, neşe veren olaylardan ayırmayı öğrenmek gerekir.

Bundan sonra spordan ve karşılaşmalardan söz ettik. Onlara Amerika'da sportif olaylara büyük bir ilgi duyulduğunu, hatta top oyuncularına öğretmenlerden daha fazla maaş verildiğini anlattım. Arkadaşlarıma bize özgü yarışlardan birini tanımlayabilmek için bir sıraya dizilip hızla koşmaya başlamamızı önerdim ve en hızlı koşanın kazanmış olacağını söyledim. Kabile halkı güzel, kara gözlerini kocaman açarak baktılar bana ve biri şöyle dedi: "İyi ama bir kişi kazanırsa, bütün ötekiler kaybetmiş olur. Bunun nesi eğlenceli ki? Oyunlar, eğlenmek içindir. Neden insanlara böyle bir deneyim yaşatıp sonra da tek bir kişiyi gerçekten kazananın o olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz? Bunu anlamak bizler için çok zor. Sizin insanlarınız bunu kabullenebiliyor mu? "

Ben bu soruyu sadece gülümseyerek ve başımı hayır dercesine sallayarak yanıtladım.

Çevremizde ölü bir ağaç olduğunu görünce arkadaşlarımdan yardım istedim ve bir de kayadan yararlanarak bir tahterevalli yaptık. Bu onlara pek eğlenceli geldi ve kabilenin en yaşlıları bile bunu denemek istediler. Bazı şeylerin asla tek başına yapılamayacağını bana anımsattılar ve bu oyuncağı kullanmanın da buna bir örnek olduğunu söylediler. Yetmiş, seksen, hatta doksan yaşındaki insanlar içlerindeki çocuğu serbest bıraktılar ve kazanan ve kaybedenin olmadığı, herkesin paylaştığı bu oyunlarla eğlendiler.

Daha sonra birbirine bağladığım hayvan bağırsaklarıyla ip atlamayı gösterdim. Sıra kumun üzerini düzletip sek sek oynamaya gelince arkadaşlarım artık karanlık olduğunu ve bedenlerinin dinlenmeye gereksinim duyduğunu söylediler. Bu oyunu bir başka zamana erteledik.

O gece sırt üstü yattım ve olağanüstü parlak yıldızlarla süslenmiş gökyüzünü seyrettim. Bir mücevhercinin siyah kadife üzerine serdiği pırlantalar bile böylesine heyecan verici olamazdı. En fazla parlayan yıldız bir mıknatıs gibi dikkatimi çekti ve bu insanların bizler gibi yaşlanmadıklarını düşünmeye başladım. Evet, belki bedenleri yıpranıyordu ama bu daha çok bir mumun erimesi gibi yavaş ve acısız oluyordu. Hiçbir zaman bir organları yirmi, öteki kırk yaşında iflas etmiyordu. Amerika’da adına stres dediğimiz şeyin bize nasıl bir oyun bozanlık ettiğini şimdi anlıyordum.

Bedenim serinlemeye başlamıştı. Bu öğretiler için çok ter dökmüştüm ama gerçekten etkili bir eğitim alıyordum.

Şimdi burada tanıklık ettiğim olayları, kendi toplumuma nasıl anlatabilecektim? İnsanlar bana asla inanmayacaklardı.

Buna hazırlıklı olmalıydım. Böylesi bir yaşam biçimi olduğuna inanmakta çok güçlük çekeceklerdi. Ama bir şekilde biliyordum ki, fiziksel sağlığı iyileştirmek için, her insanın içinde olan ve kanayan, yaralı ve hastalıklı o sonsuz varlığı iyileştirmek gerekiyordu.

Gökyüzüne bakarken, kendi kendime bunu sordum: “Nasıl? “

KABİLENİN ÖNÜNDE

Güneş doğar doğmaz hava alabildiğine ısındı. O sabah, günlük ayinde bir özellik vardı. Yarım dairenin ortasına ben oturdum ve yüzümü doğuya döndüm. Ooota bana Tanrısal Birliği kendi yöntemlerimce kutsamamı ve günün hayrı için dua etmemi söyledi. Törenin bitiminde yürümeye hazırlanırken, bugün kabilenin önünde benim yürüyeceğim söylendi. Ben herkesin önünde yürüyecek ve kabileye önderlik edecektim. “Ama bunu yapamam, “ dedim. “Nereye gittiğimizi ve neyi nerede bulacağımızı bilmiyorum. Bu öneriniz beni gerçekten mutlu etti, ama ben önderlik yapamam. “

“Yapmalısın, “ diyen bir ses duydum. “Artık bunun zamanı geldi. Evini, yeryüzünü, yaşamın her türlü düzeyini, görünen ve görünmeyen her şeyle ilişkini öğrenmen için, yolu sen göstermelisin. Bir grubun en sonunda yürümek bir süre için iyidir, ortalarda oyalanmak da hoştur ama sonunda herkesin gruba önderlik etme zamanı gelir. Bu sorumluluğu alana dek önderlerin rolünü kavrayamazsın. Herkes, hiçbir ayrım yapılmaksızın bu rolleri zaman zaman deneyimlemelidir, bu yaşam sürecinde değilse bile, bir başka sefer mutlaka! Bir sınavı geçmenin tek yolu bu sınava girmektir. Her düzeydeki sınav, sen onu geçene dek şu veya bu biçimde yinelenir. ”

Böylece grup benim önderliğimde yürümeye başladı. Müthiş sıcak bir gündü. Isı sanki kırkbir dereceyi de aşmıştı. Öğle vakti durduk ve geceleri uyumak için kullandığımız postlarla kendimize gölgelik yaptık. Güneş biraz alçalmaya başlayınca yeniden yola koyulduk ve akşam için kampımızı her zamankinden çok daha geç kurduk. Yolumuz boyunca, bizim yemeğimizi onurlandıracak ne bir hayvana ne de bir bitkiye rastlamadık. Su bulamadık. Hava yine çok sıcaktı ve sanki havası boşaltılmış bir mekana kapatılmıştık. Sonunda pes ettim ve günlük yürüyüşümüzün sona erdiğini bildirdim.

O akşam yardım istedim. Yiyeceğimiz de yoktu, suyumuz da. Ooota'ya başvurdum ama beni dinlemedi bile. Diğerlerine yalvardım, dilimi anlamasalar da yüreğimden gelen sesi yorumlayabilirlerdi. Onlara, "bana yardım edin, bize yardım edin! " dedim ama kimse kulak asmadı.

Bunun yerine aralarında nasıl bazı kişilerin hep arkalarda dolaştığından söz etmeye başladılar. Acaba bizim Amerika'daki berduşların ve evsizlerin de birer kurban olarak kalmayı mı seçtiklerini merak ettim. Elbette sıranın ortalarında oyalanmak pek çok Amerikalının heves ettiği bir durumdu. Ne fazla zengin, ne fazla yoksul. Ne ölümcül hasta, ne tam sağlıklı. Ahlaken saf değil ama büyük suçlar işlememiş. Ama eninde sonunda her birimiz inanca sarılmalı ve kendi adımıza sorumluluk kazanmak için önderliğe soyunmalıydık.

Kurumuş ve şişmiş dilimle çatlamış dudaklarımı yalayarak uyuya kaldım. Başımın dönmesi açlıktan mı, susuzluktan mı, yorgunluktan mı yoksa sıcaktan mı kaynaklanıyordu, bunu bilecek durumda değildim.

İkinci gün yine benim önderliğimde yürüdük. Hava yine dehşetli sıcaktı. Artık boğazım tıkanmıştı, yutkunamaz olmuştum. Dilim öylesine kuruydu ki, sanki sertleşmiş ve şişmiş gibi geliyordu ve dişlerimin arasında kuru bir sünger tutuyormuşum gibi hissediyordum. Soluk almak güçleşmişti. Sıcak havayı ciğerlerime çekmeye çalışırken, bu insanların koalalar gibi geniş burun deliklerine sahip olmakla ne kadar şanslı olduklarını düşündüm. Bu ortamda benimki gibi kalkık ve ince bir burun, onların geniş burunları ve büyük burun delikleriyle karşılaştırınca gerçekten pek yararsız kalıyordu.

Ufkun çıplaklığı bana nasıl düşmanca geliyordu ve doğa sanki insanlığa, insanlara meydan okuyordu. Toprak, ilerlemeye karşı verilen tüm savaşları kazanmıştı ve şimdi yaşama yabancılaşmış gözlerle bakıyordu. Burada yollar yoktu, başımın üzerinden uçaklar geçmiyordu, hatta hayvanlara ait izler bile görülmüyordu. Kabile, bana yardım elini uzatmazsa çok yakında öleceğimizi biliyordum. Çok yavaş yürümeye başlamıştık, her adımı atmak daha da güçleşmişti. Uzakta kara ve ağır bir yağmur bulutu görünmüştü ve onun yağdıracağı nimete ulaşabilmek için yeterince hızlı yürüyemeyecegimizin bilincinde olmak acı veriyordu. Hatta gölgesinden yararlanacak kadar bile sokulmamıza olanak yoktu. Onu sadece uzaktan görebiliyor ve yaşam verici suya, bir eşeğin başının ötesine bağlanan ve asla ulaşamayacağı havuca koşması gibi koşsak da ulaşamayacaktık.

Bir an geldi ki kendimi bağırmaktan alıkoyamadım. Belki bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak, belki de sadece umutsuzluğum nedeniyle bağırdım. Ne var ki hiçbir şeye

yaramadı. Dünya sessiz bir canavar gibi benim bu çığlığımı da yutuverdi.

Gözlerimin önünde serin sularla dolu bir havuz vardı ama oraya vardığımda yerde kumdan başka bir şey olmadığını görüyordum.

İkinci gün de yiyeceksiz, susuz ve yardımsız geçti. Gece bitkin düşmüştüm, hastalanmıştım, yastık niyetine kullandığım postu bile sermeye halim kalmamıştı; sanırım o gece uyumadım ama baygın düştüm.

Üçüncü sabah gruptaki her bir üyenin önüne gittim, diz çöküp ölmekte olan bedenimin son gücü ile yalvardım: “Lütfen bana yardım edin. Lütfen bizi kurtarın, “ dedim. Konuşmak bile çok güçtü, çünkü uyandığımda dilim öylesine kurumuştu ki, gerçekten damağıma yapışmıştı.

Beni dikkatle dinlediler ve gülümseyerek seyretmekle yetindiler. Herhalde şöyle düşünüyorlardı: “Bizler de açız ve susadık ama sen bunu deneyimlemek zorundasın ve bizler de sen dersini alana dek, duruma katlanacağız. “ Hiç biri yardım etmeyi önermedi.

Yürüdük, yürüdük… Hava hâlâ durgundu, dünya bana düşman kesilmişti. Sanki benim burada bulunmamı protesto ediyordu. Ne bir yardım, ne bir çıkar yol bulamıyordum. Bedenim sıcaktan kaskatı kesilmişti ve hiçbir tepki vermiyordu. Ölüyordum. Bunlar bedenin susuz kalmasının belirtileriydi. İşte buydu. Ölüyordum.

Düşüncelerim konudan konuya atlıyordu. Gençliğimi anımsadım. Babamın Sante Fe demiryollarındaki işi çok ağırdı. Çok yakışıklı bir adamdı. Bütün ömrüm boyunca bana yardım etmeye, destek olmaya ve cesaret aşılamaya hazır

oldu. Annem daima bizler için evdeydi. Onun tüm berduşları besleyişini ve bu evsiz insanların nasıl olup da kentte onları geri çevirmeyecek tek evin bizimki olduğunu bilmelerine şaştığımı anımsıyorum. Ablam son derece çalışkan, hoş ve gözde bir genç kızdı. Erkek arkadaşlarıyla buluşacağı zaman saatlerce hazırlanır, ben de onu seyretmekten müthiş keyif alırdım. Büyüdüğüm zaman, tıpkı onun gibi, ablam gibi biri olmak isterdim. Erkek kardeşimi düşününce aklıma onun evin köpeğine sarılışı ve okuldaki kızların, elini tutmak isteyişinden yakınışı geliyordu. Biz üç kardeş birbirimizle çok iyi anlaşırdık. Her türlü durumda birbirimize destek olurduk. Ama yıllar bizleri ayrı yerlere savurmuştu. O gün, anladım ki benim şu umutsuz halimi hiç öğrenemeyeceklerdi. Bir yerlerde okuduğuma göre, insan ölürken, tüm ömrü gözlerinin önünden geçermiş. Yaşantım bir video filmi gibi beynimden geçmiyordu ama en tuhaf anılar belleğime üşüşüyordu. Kendimi mutfakta durmuş bulaşık kurularken ve kelimeleri telaffuz etmeyi öğrenirken görüyordum. En zor sözcük “hava iklimleyici” idi. Bir denizciye aşık oluşumu, kilisedeki düğünümüzü, erkek bebeğimin doğum mucizesini, evde doğurduğum kızımı anımsıyordum. Tüm işlerimi, okullarımı, derecelerimi, eğitimimi aklımdan geçirirken bir Avustralya çölünde ölmekte olduğum gerçeği ile yüz yüze geldim. Bütün bu olanların anlamı neydi? Yaşamın bana hazırladığı son bu muydu? “Sevgili Tanrım, “ dedim kendi kendime, “neler olduğunu anlayabilmem için bana yardım et. “

Yanıt hiç bekletmeden geldi.

Amerika’daki evimden buraya kadar onbeşbin kilometreden fazla yol kat etmiştim ama düşünce tarzım bir milim bile değişmemişti. Beynin sol tarafının söylediklerine

kulak asan bir dünyadan geliyordum. Mantık, yargılama, okuma, yazma, matematik, neden ve sonuç gibi değerlerin dünyasında yetişmiştim; burada ise beynin sağ yarısının egemen olduğu bir gerçeklikteydim. Benim sözde önemli eğitim kavramlarımın ve uygarlık gereksinimlerimin hiç birine önem vermeyen insanların arasındaydım. Onlar beynin sağ yarısının efendisiydiler; yaratıcılık, hayal gücü, sezgi ve ruhsal kavramlar konusunda hepsi birer ustaydı. Onlar iletişimlerini sözlere dökmeye bile gerek duymamışlardı ve bunu düşünceyle, duayla, meditasyonla, her ne ad verirseniz verin onunla başarabiliyorlardı. Bense onlara sesle, sözle yalvarmıştım. Onlara ne tuhaf görünmüş olmalıydım. Gerçek İnsanlar'ın her biri bunu sessizce, zihinden zihine, yürekten yüreğe, tüm yaşamı birbirine bağlayan o evrensel bilince bireysel olarak aktararak dile getirirdi. O ana dek kendimi farklı, değişik ve Gerçek İnsanlar Kabilesi 'nin dışında biri olarak görmüştüm. Onlar sürekli hepimizin *Bir* olduğunu yineliyorlardı, doğayla *Bir* olarak yaşıyorlardı, ama o ana dek ben onların yanında hep bir gözlemci olarak kalmıştım. Kendimi ayrı tutmakta ayak diremiştim. Ben de onlarla, evrenle *Bir* olmalıydım ve Gerçek İnsanlar'ın yaptığı gibi iletişim kurmalıydım. Öyle yaptım. Zihinsel olarak bana bu gerçeği anımsatan kaynağa "teşekkür ederim" dedim ve zihnimde haykırmaya başladım. "Yardım edin. Lütfen bana yardım edin. " Kabilenin her sabah ayinde kullandığı sözcükler geldi aklıma: "Eğer bu benim ve her yerdeki yaşamın hayrınaysa, bırakın öğreneyim. "

Zihnime şöyle bir düşünce geldi: "Taşı ağzına koy. " Çevreme bakındım. Hiçbir yerde taş yoktu ki. İncecik bir kumun üzerinde yürümekteydik. Bu sesi yeniden duydum: "Taşı ağzına koy. " O anda ilk gün seçtiğim ve hâlâ iki

göğsümün arasında taşıdığım taş geldi aklıma. Onu çoktan unutmuştum. Çıkarttım, ağzıma aldım, şöyle bir çevirdim ve bir mucize ile ağzımda yeniden tükürükler oluşmaya başladı. Yutkunma yeteneğimi yeniden kazandığımı farkettim. Umut vardı. Belki de bugün ölmeyecektim.

“Teşekkür ederim, Teşekkür ederim, Teşekkür ederim, “ dedim sessizce. Ağlayabilirdim ama bedenimde gözyaşına dönüştürecek su kalmamıştı. Bunun üzerine zihinsel olarak yardım istemeyi sürdürdüm: “Öğrenebilirim. Gereken her neyse yapacağım. Sadece benim su bulmama yardım edin. Ben ne yapacağımı, nereye bakacağımı, ne yana yürüyeceğimi bilemiyorum. “

Şöyle bir düşünce aktı zihnime: “Su ol. Su ol. Sen su olabilirsen, suyu bulabilirsin. “ Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Su ol! Bu olanaksızdı. Ama sonra yeniden toplumumun sol beyinli insanı olmaktan kurtulmayı denedim. Kendimi sezgilere açtım, gözlerimi yumdum, su olmaya başladım. Yürümeye başladım ve tüm duyularımı kullanmayı denedim. Suyun kokusunu alabiliyor, tadını duyabiliyor, hissedebiliyor, sesini duyabiliyor, görebiliyordum. Soğuktum, maviydim, duruydum, çamurluydum, durgundum, çırpıntılıydım, buzdum, eriyordum, buharlaşıyordum, yağmur oluyordum, kar oluyordum, ıslaktım, canlandırıcıydım, sıçrıyordum, yayılıyordum, sınırsızdım. Aklıma gelen her tür formuyla suydum artık.

Düz bir ovada yürüyorduk ve ufukta hiçbir yükselti yoktu. Görünürde sadece iki buçuk metre yüksekliğinde bir kumul vardı, tepesinde de bir büyük taş duruyordu. Bu tekdüze manzaraya sanki yanlışlıkla yerleştirilmiş bir yükselti gibi

duruyordu. Yanına vardığımızda, yansıyan ışık nedeniyle kıstığım gözlerim ve neredeyse trans halindeki bedenimle bu kumula tırmanmaya başladım ve tepedeki kayanın üzerine oturdum. Aşağıya baktığımda, bana destek olan, beni koşulsuz olarak seven arkadaşlarımın durmuş, ağızları kulaklarına vararak gülümseyen yüzlerle beni seyrettiklerini gördüm. Ben de onlara gülümsedim. Sonra sol elimi kaşınmak üzere arkama uzattım ve ıslak bir şey hissettim. Hemen arkama baktım. Orada, hemen arkamda, oturduğum kayanın yanı başında çapı neredeyse üç metre, derinliği elli santimetre olan bir havuz vardı ve içi bir önceki günün kara bulutundan yağan berrak su ile doluydu.

O ılık suyun bir damlasıyla kendimi Yaradan'a müthiş yakın hissettim. Yüreğimin ta derinlerinde biliyordum ki Kilise Komünyonu'nda rahibin sunmuş olduğu hiçbir tat bunu deneyimlememe yetmemişti.

Saatim olmadığı için zaman konusunda kesin bir şey söyleyemem ama herhalde ben "su olmaya" başladıktan sonra ancak otuz dakika geçmişti ki, hepimiz başlarımızı olduğu gibi suya daldırmış, sevinç çığlıkları atmaya başlamıştık.

Başarımızı kutlarken dev bir sürüngen bize doğru yaklaştı. Kocamandı, sanki tarih öncesi çağlardan kalmış bir yaratığa benziyordu. Üstelik bu hayal de değildi, son derece gerçekti. Hiçbir şey. akşam yemeğimiz için bu bilim kurgusal yaratıktan daha yararlı olamazdı. Zaten şenlik yapmakta olan insanlar bu et yemeğini de bulunca iyice coştular.

O gece, kabilenin toprak ve kendi ataları arasında kurdukları ilintiyi ilk kez gerçekten anlayabildim. Şu dümdüz çölün ortasından fışkırmış gibi duran bizim büyük kaya

fincanımız, uzak atalarımızdan birinin besleyici göğsü ve bizlerin canını kurtarmak için inorganik bir madde biçi minde ortaya çıkmış olan bir bilinç olabilirdi pekala. İçten içe bu tümseğe annemin adı olan Georgia Catherine adını taktım.

Başımı kaldırıp bizi çevreleyen geniş yeryüzüne baktım; dünyanın bereketli bir yer olduğunu en sonunda anlayabilmiştim ve bunun için şükran duyuyordum. İzin verirsek yaşamlarımızı, bizlere dayanak olabilecek insanlarla paylaşabileceğimizi öğrenmiştim. Bunu almaya ve vermeye açık olabilirsek, dünya yiyecek ve su sunmak için tereddüt etmiyordu. Ama yaşamımda bana yardım etmeye hazır pek çok ruhsal rehberin bulunduğunu öğrenmiş olmamın değerini hiçbir şeyle ölçemezdim. Her sıkıntıda, ölüme bu kadar yaklaşmışken, hatta ölürken bile yardım almak olanaklıydı, bunu biliyordum; çünkü artık ben de “kendi yöntemlerimle başardım” sınavını geçmiştim.

YEMİNİM

Kabileyle yaşanan haftaların günleri arasında hiçbir aynm yoktu. Hatta hangi ayda bulunduğumuzu bile bilmiyorduk. Zamanın onlar için önemi olmadığı belliydi. Günlerden bir gün o günün Noel olduğu hakkında derin bir sezgiye kapıldım. Bunun nedenini de bilmiyordum. Ne süslü bir çama ne de noel yiyeceklerine benzer şeyler de yoktu çevrede. Ama tahminen bugün 25 aralık olabilirdi. Birkaç yıl önce muayenehanemde yaşadığım ve haftanın günlere bölünmesiyle ilgili bir anım geldi aklıma.

Bekleme odasında iki Hıristiyan din adamı, Musevilikte Şabat gününün, gerçekte cumartesiye mi yoksa pazara mı denk düştüğü konusunda tartışmaya başlamışlardı. Burada anakaranın ta yüreğindeki topraklarda bu anlaşmazlık bana pek gülünç görünüyordu. Yeni Zelanda'da çoktan 26 aralık olmuştu bile ama Amerika'da daha Noel'in arifesi yaşanıyordu. Dünya atlasında mavi okyanusun üzerine kırmızıyla çizilmiş olan bir çizgiyi gözümün önüne getirebiliyordum. İşte bu kırmızı çizgi zamanın orada başladığını ve de bittiğini gösteriyordu. Sürekli hareket halindeki bir denizin üstünde yer alan görünmez hat. haftanın her yeni gününün doğmasına tanıklık ediyordu.

Anımsadığım şeylerden biri de St. Agnes Lisesinde öğrenciyken bir cuma gecesi Allen's Drive Inn'e gidip bir

tabureye tünememizdi. Hamburgerlerimiz önümüzde duruyor ve biz saatin gece yarısını çalmasını bekliyorduk. Cuma günü yenecek bir lokma et büyük bir günahtı ve sonsuza dek lanetlenmeye neden olabilirdi. Yıllar sonra kural değişti ama hiç kimse bana bu arada günah işleyip cehenneme gitmiş olan zavallı ruhlara ne olduğunu açıklayamadı. Şimdi bunların tümü öylesine saçma görünüyordu ki!

Noel'i kutsamak için, Gerçek İnsanlar'ın yaşamı yaşayış biçimlerinden daha iyi bir yol olamazdı. Onlar bizler gibi her yıl aynı bayramları kutlamıyorlardı. Kabilenin her üyesi yılın bir gününde kutlanıyordu; bu onun yaşgününde yapılmıyor, daha çok yeteneğinin tanınması, topluluğa katkısı ya da ruhsal gelişmesinde bir adım daha ileriye gitmesi gibi durumlarda gerçekleşen bir kutlama oluyordu. Onlar yaşlandıkları için şenlikler yapmıyorlardı, önem verip kutladıkları tek şey, sadece daha iyi olmaktı.

Kadınlardan biri bana adının ve bu yaşamdaki yeteneğinin anlamının Zaman Koruyucu olduğunu söylemişti. Onlar bizlerin pek çok konuda yeteneği olduğuna ve bu yeteneklerin bazı zorlamalarla daha güçlendiğine inanıyorlardı. Bu kadın şimdi bir zaman sanatçısı idi ve belleği özellikle ayrıntılarda güçlü olan bir başka kişiyle birlikte çalışıyordu. Bunu daha iyi açıklamasını istediğimde, bana kabilenin bu konuda bir işaret beklediğini ve layık bulunursam daha geniş açıklamalar alabileceğimi söyledi.

Üç gece boyunca konuşulanlar bana aktarılmadı. Tartışmanın konusunun belli bir bilginin bana verilip verilmemesi olduğunu zaten sormadan anlamıştım. Söz konusu kişinin sadece ben olmayıp, konunun tüm mutantları ilgilendirdiğini de biliyordum. Anladığım kadarıyla bu üç

gece boyunca Yaşlı Kişi benden yana tavır almıştı. Sezgilerim ona karşı koyan kişilerin başında Ooota'nın geldiğini söylüyordu. Şimdiye dek dışarıdan hiç kimsenin öğrenmesine izin verilmemiş olan özgün bir deneyim yaşamam söz konusu idi. Belki de zaman koruma konusundaki bilgi çok ağırdı.

Çölde yürümeyi sürdürüyorduk. Yer, taşlar, kumlar ve bazı bitkilerle örtülüydü, şimdiye dek sadece kum üzerinde yürümüştük. Bu kara ırkın kuşaklardan beri yürüdüğü topraklar sanki artık bezgin ve bitkindi. Kabile hiçbir uyarı olmaksızın aniden durdu ve iki adam ileri yürüdü. İki ağacın arasındaki çalılara daldılar ve kayaları bir kenara itmeye başladılar. Onların arkasında tepeye doğru bir açıklık vardı. Kum da bir kenara savrulmuş ve sanki bir yol açmıştı. Ooota bana döndü ve şöyle dedi:

"Şimdi zaman yakalama konusundaki sırrımızı öğreneceksin. Bunu gördükten sonra benim halkımın yaşadığı sorunu anlayabileceksin. Bu kutsal mekanın yerini hiç kimseye söylemeyeceğin konusunda yemin etmeden içeriye giremezsin. "

Herkes içeriye girdi ama ben dışarıda bırakıldım. Burnuma bir yanık kokusu geliyordu ve az sonra kayaların tepesindeki aralıktan tüten ince bir duman gördüm. İnsanlar birer birer bana doğru yürümeye başladılar. Önce en genç olan geldi: ellerimi aldı, gözlerimin içine baktı, kendi dilinde bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Az sonra edineceğim bilgi ile nasıl başa çıkacağın konusunda kaygılandığını hissedebiliyordum. Sesinin titremesi, tonlaması ve duraklaması, halkının en büyük güvencesinin ilk kez bir mutanta açıklanması konusundaki ürküntüsünü ele veriyordu.

Sonra yanıma Masal Anlatan Kadın geldi. O da ellerimi tuttu ve benimle konuştu. Parlak güneş ışığında yüzü daha da kara görünüyordu, ince kaşları mavi-siyahtı, gözlerinin akı ise iyice beyazlamıştı sanki. Ooota'ya işaret etti ve sözlerini bana çevirmesini söyledi. Ooota geldi, kadın ellerimi hâlâ ellerinin arasında tutarken şunları dile getirdi:

"Seni bu anakaraya yazgın getirdi. Doğmadan önce yaptığın bir anlaşma sonucunda bir başka kişiyle tanışacaksın ve onunla ikinizin de yararına olacak bir çalışma yapacaksınız. Anlaşma her ikiniz de elli yaşınıza gelene dek birbirinizi aramamanızı öngörüyordu. Şimdi bu buluşmanın zamanı geldi işte. Bu insanla tanışacaksın, çünkü her ikiniz de aynı anda doğdunuz ve ruh düzeyinde tanıştınız. Bu anlaşma senin özünün en üst düzeyinde gerçekleştirildi.

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Avustralya'ya ilk geldiğim günlerde gittiğim o çay salonundaki genç adam da bana aynı bilgiyi vermişti. Şimdi bu yerli kadın da aynı şeyleri söylüyordu.

Bundan sonra, Masal Anlatan Kadın yerden bir avuç kum aldı ve avucumun içine koydu. Sonra bir avuç kum daha aldı ve parmaklarını açarak, kumun parmaklarının arasından akıp gitmesini seyretti ve bana da aynı şeyi yapmamı söyledi. Bu işlem suyun, ateşin, havanın ve toprağın onuruna dört kez yinelendi. Pudramsı birkaç kum tanesi

parmaklarıma yapışıp kaldı.

Birer birer tüm üyeler dışarıya çıktılar, ellerimi tuttular ve bana bir şeyler söylediler. Ama Ooota artık sözleri bana çevirmez olmuştu. Her biri bana zaman ayırdıktan sonra tekrar o kümbetin içine girdiler ve bazıları tekrar dışarıya

çıktı. Zaman Koruyucu dışarıya en son çıkanlardan biriydi ve yalnız da değildi. Anı Koruyucu yanındaydı. O ikisi el ele tutuşmuştu ve benim de elimi tuttuklarında bir çember oluşturduk ve bu şekilde dönmeye başladık. Hâlâ kumlu olan ellerimizi yere değdirdik, doğrulduk ve ellerimizi gökyüzüne uzattık. Bu yedi yönün, -kuzey, güney, doğu, batı, yukarı, aşağı ve içerisi (merkez)- onuruna yedi kez yinelendi.

Sonlara doğru Şifacı Adam geldi. Yaşlı Kişi içeriden en son çıkan insan oldu. Ooota ona eşlik ediyordu. Bana, Gerçek İnsanlar dahil tüm Aborijinlerin kutsal mekanlarının artık yerlilerin ellerinde olmadığını söylediler. Kabilelerin ortak mekanları arasında en önemlisi, adı bir zamanlar Uluru, şimdi Ayers Rock olan yerdi ve ülkenin tam ortasında yükselen devasa kırmızı bir tümsekti. Bu, dünyada tek parça kayadan oluşmuş en büyük anıttı; üçyüzseksendört metre yüksekliğindeydi ve şimdi turistlerin ziyaretine sunulmuştu. Turistler bu kayaya karıncalar gibi tırmanıyorlar, sonra gezi otobüslerine dönüp otellerinin klorlu ve antiseptik su dolu havuzlarına giriyorlardı. Her ne kadar hükümet bu kayanın hem yerlilere hem de İngiliz sömürgecilerin torunlarına ait olduğunu söylese de mekan her tür kutsallığını yitirmişti; bu nedenle ayinler ve törenler için kullanılamıyordu. 175 yıl önce mutantlar, o geniş ve açıklık topraklar üzerine telgraf direkleri dikmeye başladılar ve yerliler de halklarının toplanması için başka bir mekan bulma yoluna gittiler. O zamandan beri sanatsal ve tarihsel oymalar buradan taşındı. Nesnelerin bazıları Avustralya müzelerine yerleştirildi, pek çoğu da ülke dışına çıkartıldı. Mezarlar soyuldu, sunak masaları parçalandı. Kabilenin inanışına göre mutantlar öylesine duyarsızdılar ki aborijinlerin kutsal mekanlarını harap ederek onların inançlarına da son verebilirlerdi. Bu

halkın başka yerlere göç edebileceği asla akıllarına gelmedi. Ne var ki onların bu müdahalesi gene de pek çok kabilenin bir araya gelmesiyle oluşan toplantılara bir son verdi ve aborijin halkların dağılmalarına neden oldu. Yerlilerin bir kısmı beyazlarla savaşa girdi ve savaşı kaybederek öldü. Pek çoğu vaat edilen nimetlere kanarak, beyaz insanların topraklarına girdiler; sonsuz yiyecek bulacaklarını sanarken, açlıktan canlarını kaybettiler. Büyük bölümü de köleliğin yasal formu altında yoksulluktan öldü.

Avustralya'ya gelen ilk beyazlar, İngiliz ceza sistemindeki aşırı kalabalığı önlemek amacıyla gemilerle ve ayaklarında zincirlerle bu anakaraya yollanan mahkumlardı. Hatta bu suçlulara göz kulak olmaları için buraya yollanan muhafızlar bile kraliyet mahkemelerinin gözden çıkartıp feda ettiği adamlardı. Bu insanların tutukluk halleri sona erdiği zaman beş parasız ve yeni yaşama alıştırma çalışmaları yapılmadan sokağa atıldıklarında vahşileşiyorlar ve hınçlarını kendilerinden daha güçsüz durumda buldukları yerlilerden çıkartıyorlardı.

Ooota'nm verdiği bilgiye göre oniki kuşak önce kabileye bu kutsal yere geri dönmeleri bildirilmişti.

"Bu kutsal yer zamanın başlangıcından beri halkımızı ayakta tuttu; o zamanlar bu topraklar ağaçlarla doluydu hatta büyük seller burayı kapladığı zaman da ağaçlar yerindeydi. Bizim halkımız burada güvencedeydi. Burası sizin uçaklarınız tarafından görülmüyordu ve sizin insanlarınız buraya ulaşabilmek için çölü aşabilme cesaretini gösteremiyordu. Pek az insanoğlu burada böyle bir yer olduğunu bilirdi. Bizim ırkımıza ait kadim nesneler sizin halkınız tarafından alınmıştı. Az sonra yerin altında göreceklerinin dışında hiçbir şeyimiz

kalmamıştı. Bizden başka hiçbir Aborijin kabilesi, onları tarihlerine bağlayan maddesel nesnelere sahip değiller. Bunların tümü mutantlar tarafından çalındı. Bütün bir ırktan, bütün bir ulustan Tanrı‘nın Gerçek İnsanları’ndan geriye kalanlar sadece bunlar. Tanrı’nın ilk insanları, bu gezegen üzerinde kalmış olan tek gerçek insan varlıkları. “

Şifacı Kadın o gün öğleden sonra bir kez daha yanıma geldi. Kırmızı boyalı bir kap vardı elinde. Kabilenin kullandıkları renkler, öteki şeylerin yanı sıra bedenin dört unsurunu yansıtıyordu: “kemik, sinir, kan ve doku. ” Kadının el işaretleri ve zihinsel ifadeleriyle yüzümü bu kırmızı boyayla boyamamı istediğini anladım. Söylediğini yaptım. Sonra insanların tümü dışarıya çıktı ve tekrar her birinin gözlerinin içine bakarak, bu kutsal mekanın yerini hiç kimseye açıklamayacağıma defalarca yemin ettim.

Sonra içeriye alındım.

Rüya Zamanı Açıklanıyor

İçerisi kunt kayadan oyulmuş, son derece geniş bir yerdi ve koridorlarla değişik yönlere ayrılıyordu. Renkli bayraklar duvarları süslüyordu ve kayaların doğal çıkıntılarının üzerinde heykelcikler vardı. Köşede gördüğüm bir şey aklımdan şüphe etmeme neden oldu. Burası bir bahçeydi! Tepenin üzerindeki kayalar öylesine düzenlenmişti ki, güneş ışığı buraya girebiliyordu ve kayaların üzerinden akan suyun şıpırtısını rahatlıkla duyabiliyordum. Bir yeraltı suyu, kayaların arasından oluşan bir kanaldan biz orada olduğumuz süre boyunca akmayı sürdürdü. Burası hiç bozulmamış, basit ama sonsuzluğa dek sürecek bir mekandı.

İlk kez burada, kabile bireylerinin nesneler üzerinde hak iddia ettiklerini farkettim. Mağarada tören eşyaları, üst üste dizilmiş postlarla yapılmış rahat yatakları vardı. Deve toynaklarının kesici aletlere dönüştüğünü burada gördüm. Sonra girdiğim bir oda bizim anladığımız anlamda bir müzeydi. Yıllardır kente gidip gelen izcilerin yanlarında getirdikleri nesneler burada sergileniyordu. Burada dergilerden kesilmiş televizyon, bilgisayar, otomobil, tank, roketatar, kumar makinesi, unlu binalar, değişik ırklar ve hatta leziz yemeklerin fotoğrafları vardı. Bunun yanı sıra

izcilerin taşıdıkları güneş gözlüğü, jilet, fermuar, kemer, çengelli iğne, toka, termometre, pil, pek çok kurşun ve

tükenmez kalem ve hatta birkaç kitap da bu müzede yerini almıştı.

Bir bölümde kendi ürettikleri giysiler vardı. Kimi zaman komşu kabilelerle yün ve başka liflerden yapılmış kumaş konusunda ticaret yapıyorlardı. Burada ağaç kök ve kabuklarından ördükleri battaniyeler de vardı. İp ve halat da genellikle burada yapılıyordu. Bir kenara oturmuş bir adamın, eline birkaç lif alıp bunu bacağı üzerinde çevirdiğini gördüm. Sonra kıvırdığı bu life ara ara yeni lifler de ekliyor ve uzun bir ip yapıyordu. Bu ipler bir araya sarılarak halatlara da dönüşebiliyordu. Saç da pek çok dokuma işinde kullanılıyordu. O zamana dek, kabile arkadaşlarımın, benim o aşamada onların çıplaklıklarını kabullenemeyeceğimi bildikleri için örtündüklerini düşünmemiştim.

O günü şaşkınlık içersinde geçirdim, Ooota mağaranın içinde gördüğüm her şeyi bana açıkladı. İlerideki bazı bölmelerde meşale yakmamız gerekti ama bütün ana mekanların kayalık tavanlarından giren gün ışığı ortalığı iyice aydınlatıyordu. Gerçek İnsanlar Kabilesi'ne ait olan bu mağara kutsal bir mekan değildi. Gerçekte onların yaşamının her bir anı kutsallıkla iç içe geçiyordu. Burası, onların tarihlerini anımsadıkları ve değerlerin korunması konusunda Gerçeği öğretmeye yarayan önemli bir yerdi. Burası mutant düşüncesinden kaçma konusunda bir sığınaktı.

Ana odaya döndüğümüzde, Ooota tahta ve taş heykelleri daha yakından inceleyebilmem için eline aldı. Saç biçimlerinin bu heykelciklerin karakterlerini ele verdiklerini anlatırken, Ooota'nın geniş burun kanatları titriyordu. Kı

sa bir saç modeli baştaki düşünceleri, belleğimizi, karar vermemizi, bedenin duyuları hakkmdaki fiziksel farkındalığımızı, zevklerimizi ve acılarımızı, benim bilinç ve bilinçaltı ile bağlayabildiğim her şeyi ifade ediyordu. Yüksek saç modeli, bizlerin bilgiyle bağlantı kurarak, henüz var olmayan nesneleri yaratmamızı sağlayan, gerçek veya gerçek dışı deneyimler yaşamamıza yardım eden, bugüne dek yaşamış olan tüm insanlardan ve varlıklardan öğrenilmiş bilgelikle uyum içinde olmamızı sağlayan yaratıcı zihni temsil ediyordu. İnsanlar, bilgi peşinde koşarlar ama farkına varmazlar, bilgelik de ifade edilmeyi bekler. Uzun saç modeli aynı zamanda bizlerin özgün ve mükemmel yanını simgeliyordu. Bir eylemde bulunacağımız zaman bunun bizim yüksek benimiz için hayırlı olup olmayacağını öğrenmek amacıyla bu ebedi yanımıza başvurabilirdik. Üçüncü bir saç modeli daha vardı ki, heykelin oyma başının çevresinde yelpaze gibi açılıyor ve arkadan yere değiyordu. Bu, fiziksel, duygusal ve ruhsal yönlerimizin birbirleriyle ilintisini gösteriyordu.

Heykellerin pek çoğu inanılmaz ayrıntılıydı, ama içlerinden birinin göz bebekleri yapılmamıştı ve bu beni pek şaşırttı. Sanki, bakışsızdı ve körlüğü simgeler gibiydi. “Sen Tanrısal Birliğin insanları gördüğünü ve yargıladığını sanıyorsun, “ dedi Ooota. “Bizlerse onun varlıkların niyetlerini ve duygularını hissettiğine inanıyoruz - O’nun, bizim ne yaptığımızla ve neden yaptığımızla ilgilendiğini düşünmüyoruz. “

O gece bütün yolculuğumun en anlamlı gecesi oldu. Neden burada bulunduğumu ve beni nelerin beklediğini o gece öğrendim.

Bir tören düzenlendi. Sanatçıların kil ile renkli boyalar hazırlayışlarını seyrettim: iki ton kırmızı aşı boyası ile bir limon sarısı yaptılar. Alet Yapıcı onbeş santim boyunda çubuklarla, uçlarını dişleriyle parçalayarak fırçalar çıkarttı ortaya. Kabile üyelerinin bedenleri karmaşık desenler ve hayvan çizimleriyle boyandı. Bana da, devekuşuna benzer bir kuş olan emunun krem rengi tüyleriyle süslenmiş ve çeşitli kuş tüylerinden oluşmuş bir giysi giydirdiler. Bir kookaburra kuşuna benzemeliydim, çünkü bu törensel gösteride benim rolüm dünyanın uzak köşelerine uçan mesajcı bir kuşu canlandırmaktı. Kookaburra güzel bir kuştur ama pek gürültücüdür ve hatta sesi eşek anırmasına benzetilebilir. Kookaburra'nın bir özelliği de hayatta kalabilme konusunda çok inatçı oluşudur. Bu büyük kuş sanırım rolüm için uygun bir seçim olmuştu.

Şarkılar ve danslar sona erdikten sonra, küçük bir çember oluşturduk. Sadece dokuz kişiydik. Yaşlı Kişi, Ooota, Şifacı Adam, Şifacı Kadın, Zaman Koruyucu, Anı Koruyucu, Barış Yapıcı, Kuşların Akrabası ve ben.

Yaşlı Kişi benim tam karşıma oturdu, bacaklarını yastık niyetine altına almıştı. Öne doğru eğildi ve benim gözlerimin içine baktı. Çemberin dışından birileri ona içi sıvıyla dolu taş bir kadeh uzattı. Bundan bir yudum içti. Yüreğimin ta derinliklerine kadar ulaşan o delici bakışları, kadehi yamndakine geçirirken gözlerimden ayrıldı. Sonra konuşmaya başladı:

"Biz, Tanrısal Birliğin Gerçek İnsanları kabilesi dünya gezegeninden ayrılmak üzereyiz. Geriye kalan zamanımız için ruhsal yaşamın en yüksek düzeyini seçtik ve bekaret andı içtik. Bu, fiziksel disiplinimizi göstermenin bir yoludur. Artık

çocuğumuz olmayacaktır. İçimizdeki en genç üye de bu dünyadan ayrıldığı zaman insan ırklarının en safı da son bulmuş olacak.

“Bizler sonsuz varlıklarız. Evrende bizleri izlemek isteyen ruhların beden formu kazanabilecekleri pek çok yer var. Bizler doğrudan ilk varlıkların soyundan geliyoruz. Zamanın başlangıcından bu yana, başlangıçtaki değerlere ve yasalara sadık kalarak ayakta kalabildik. Dünyayı bir arada tutan bizlerin grup bilinci oldu. Şimdi buradan ayrılma konusunda izin aldık. Dünya insanları değiştiler ve dünyanın ruhunun bir bölümünü yitirdiler. Bizler göklerde bununla buluşmaya gidiyoruz.

“Sen, bir mesajcı olarak bizlerin buradan ayrılmak üzere olduğumuzu kendi türüne bildirmek üzere bir ulak olarak seçildin. Toprak Ana’yı size emanet ediyoruz. Sizin yaşam biçiminizin suya, hayvanlara, havaya ve birbirinize neler yaptığını görmeniz için dua edeceğiz. Sorunlarınıza, bu dünyayı harap etmeden bir sonuç bulabilmeniz için dua edeceğiz. Gerçek varlıklarının bireysel ruhlarını kazanma aşamasında olduğu bazı mutantlar var. Gereğince önem verilirse, gezegeni mahvolmaktan kurtarmak için şansınız hâlâ var, ama artık biz size yardım edemeyiz. Bizim zamanımız doldu. Yağmurların süresi değişti, hava ısındı ve yıllardan beri bitkilerin ve hayvanların giderek azaldığını gözlemliyoruz. Ruhlar için artık insan bedenleri sağlayamayız, çünkü pek yakında burada, çölde ne su ne de yiyecek kalmayacak. “

Kafam karmakarışık olmuştu. Şimdi her şey bir anlam kazanıyordu. Bunca zamandır bir yabancıya her şeylerini açmışlardı, çünkü bir mesajcıya gereksinimleri vardı. Ama

neden beni seçmişlerdi?

İçinde sıvı olan tas şimdi bana geçmişti. Bir yudum aldım. Sek viskiyle karışmış sirke gibi keskin bir tadı vardı. Kadehi sağımdakine verdim.

Yaşlı Kişi sürdürdü sözlerini: “Şimdi bedenini ve düşüncelerini dinlendirme zamanı. Uyu kardeşim; yarın yeniden konuşacağız. “

Ateş, sadece köz kalana kadar yanmıştı. Isı yükseliyordu ve tavanın kayaları arasından çıkıp gidiyordu. Uyuyamadım. Barış Yapıcı’nın yanına gittim ve el işaretiyle onunla konuşmak istediğimi bildirdim. Bana “evet” dedi. Ooota da bunu onayladı ve bunun üzerine üçümüz derin, karmaşık bir sohbet tutturduk.

Yüzü, bunca aydır üzerinde yürüdüğümüz topraklar gibi buruşuk olan Barış Yapıcı, bana zamanın başlangıcında, onların rüya zamanı dedikleri dönemde tüm dünyanın bir bütün olduğunu söyledi. “Tanrısal Birlik, ışığı yarattı; doğan ilk gün, mutlak karanlığı aydınlattı. Boşluk, semalarda dönen disklerin yerleştirilmesi için kullanılmıştı ve bizim gezegenimiz de bunlardan biriydi. Dünyamız yassı idi ve hiçbir özelliği yoktu. Yüzeyinde hiçbir örtü yoktu, çıplaktı. Egemen olan sessizlikti. Hava akımlarıyla eğilecek tek bir çiçek bile olmadığı gibi zaten bir esinti de yoktu. Bu sessiz boşlukta ne bir kuş ne de ses vardı. Sonra Tanrısal Birlik her gezegene bilgiyi yaydı ve her birine değişik armağanlar verdi. Bilgelik en önce geldi. Su, atmosfer ve toprak ondan türedi. Geçici tüm yaşam formları ortaya çıktılar. Benim insanlarım, siz mutantların Tanrı dediğiniz varlığı tanımlamakta güçlük çektiğinizi, çünkü bunun için mutlaka bir formu olması

gerektiğinizi düşündüğünüze inanırlar. Bizler için Birliğin boyutları, biçimi ya da ağırlığı yoktur. Bir'lik özdür, yaratıcılıktır, saflıktır, sevgidir, enerjidir ve sınırsızdır. Kabile masallarının pek çoğunda bir Gökkuşağı Yılan'dan söz edilir ve bu mutlak barış olarak başlayan, titreşim değiştirip ses, renk ve form halini alan enerji ya da bilinç çizgisinin dokunmasını simgeler. "

Sezinlediğim kadarıyla Ooota'nın bana açıklamaya çalıştığı uyanık olma halindeki bilinç veya bilinçsizlik değil, bir tür yaratıcı bilinçti. Bu, her şeydir. Kayalarda, bitkilerde, hayvanlarda ve insanoğlunda bulunur. İnsanlar yaratılmış varlıklardır ama insan bedeni sadece bizlerin o sonsuz parçasını barındırmaya yarar. Öteki sonsuz varlıklar, evrenin her yerindeki bambaşka yerlere yerleşmişlerdir. Kabile inancı, Tanrısal Birliğin önce kadını yarattığı, dünyanın da bir şarkı halinde var oluşa adım attığı şeklindedir. Tanrısal Birlik bir insan değildir. O Tanrıdır, yücedir, bütünüyle olumludur, sevgi dolu bir güçtür. O, dünyayı, enerjiyi yayarak yaratmıştır.

Yerliler, insanların Tanrı'nın suretinden yaratıldığına inanırlar ama Tanrı'nın bir bedeni olmadığından bu fiziksel anlamda bir suret değildir. Ruhlar, Tanrısal Birliğin benzerliği ile oluşmuşlardır, bunun anlamı ruhlar da saf sevgi ve barışla doludurlar ve pek çoğu şeyi yaratma ve gözetme yeteneğine sahiptirler. Bizlere özgür istenç ve ruhlar insan formu kazandıkları zaman özellikle müthiş zenginleşen duygularımızı, heyecanlarımızı sınamamız için dünya denen bu gezegen verilmiştir.

Bana söylediklerine göre, "rüya zamanı" üç bölümden oluşur. Bu, zamandan önceki zamanda olmuştu; rüya zamanı yeryüzü oluştuktan sonra da vardı ama o zaman dünya hiçbir

özellik kazanmamıştı. İlk insanlar heyecanlarını ve eylemlerini deneyimlerken, isterlerse öfkelerini dile getirme özgürlüğüne sahip olabildiklerini gördüler. Öfkelenecek ya da öfkelendirecek durumlar yaratmak için bahaneler arayabildiler. Kaygı, hırs, şehvet ve güç gibi duyguları geliştirmeye çalışmak, sadece boşa zaman harcamaktır. İşte bunun kanıtı olarak ilk insanlar yok oldular ve onların yerini bir kaya kütlesi, bir çağlayan, bir uçurum ya da her neyse benzeri bir şey aldı. Bu saydıklarım dünyada hâlâ yerlerini korumaktadırlar ve onlardan öğrenmeyi bilebilen bilge insanlar için birer tefekkür yerleridir. Gerçekliğe formunu veren bilinçsizliktir. “Rüya zamanı“nın üçüncü bölümü şimdi’dir. Düşler hâlâ sürmektedirler; bilinçsizlik dünyayı yaratmayı sürdürmektedir.

Kabile insanlarının, yeryüzünün toprakları üzerinde mal sahipliği hak iddia etmeyi anlayamamalarının nedeni budur. Toprak, bütün varlıklara aittir. Anlaşmalar ve paylaşmalar gerçek anlamda insani tutumlardır. Sahip olma, kendine düşkünlük amacıyla başkalarını dışlamanın uç noktasıdır. Britanyalılar gelemeden önce Avustralya’da hiç kimse toprak yoksunluğu çekmiyordu.

Kabile, yeryüzünün ilk insanlarının, tüm toprakların bir araya gelmesinden sonra Avustralya’da ortaya çıktığına inanır. Bilim adamları, 180 milyon yıl önce Pangea adını verdikleri tek bir yeryüzü parçasının var olduğunu ve bunun sonradan ikiye ayrıldığını kabul ederler. Laurasis, kuzey anakaralarına, Gondwanaland ise Avustralya, Antarktika, Hindistan, Afrika ve Güney Amerika’ya verilen addır. Hindistan ve Afrika’nın birbirinden kopması ve uzaklaşmaları

65 milyon yıl önce gerçekleşmiştir. Bu hareket sırasında Antartika, Avustralya ve Güney Amerika altlarında kalmıştır.

Aborijinlere göre, insanlık tarihinin ilk başlangıcında, insanlar keşfetme amacıyla sürekli yürümek ve ilerlemek yolunu seçmişlerdir. Yeni durumlarla karşılaştıklarında temel ilkelerde ayak diremek yerine, ayakta kalabilmek için daha saldırgan duygular ve eylemler geliştirmişlerdir. İlerlemelerinin her aşaması, inanç sistemlerinin daha değişmesine neden olmuş, değer yargıları yeni çehreler kazanmış ve son olarak dış görünümleri bile daha soğuk kuzey iklimlerinde daha açık bir tene bürünerek, değişmiştir.

Kabile halkı ten renkleri nedeniyle ayrımcılık yapmazlar ama, hepimizin aynı ten rengiyle yola çıktığımıza ve giderek ortama uyum sağlamak için değişime uğradığımıza inanırlar.

Yerliler, mutantların kendilerine özgü özelliklere sahip olduklarını düşünürler. Bunlardan birincisi, mutantların artık uzun süre açık havada yaşayamamasıdır. Pek çok mutant, yağmurun altında çıplak durmanın nasıl bir duygu olduğunu tatmadan bu dünyadan göçer giderler. Onlar, zamanlarını yapay biçimde ısıtılmış veya soğutulmuş yapılarda geçirirler ve dışarıya çıktıklarında normal bir sıcaklıkta bile başlarına güneş geçer.

İkinci özellikleri mutantların artık Gerçek İnsanlar'ın sahip olduğu iyi sindirim sistemine sahip olmamalarıdır. Onlar yiyecekleri toz haline getirir, eritir, kimyasal işlemler uygular ve saklarlar. Doğal besinlerden daha fazla doğal olmayan besinler tüketirler. Hatta bu konuda o kadar ileri gitmişlerdir ki, temel gıdalara ve havadaki polenlere karşı

alerjiler geliştirmişlerdir. Kimi zaman mutantların bebekleri, annelerinin sütlerini bile sindiremezler.

Mutantlar sınırlı bir anlayışa sahiptirler, çünkü zamanı kendilerine ait bir sistemle ölçerler. Bugünün dışında bir kavramı algılayamazlar ve bu nedenle yarını hiç önem vermeden yok ederler.

Ama bugünün insanlarıyla başlangıçtaki halleri arasındaki en büyük fark, mutantların korkuyu tanımasıdır. Gerçek İnsanlar korkmazlar. Mutantlar, kendi çocuklarını tehdit ederler. Onların yasal yaptırımlara ve cezaevlerine gereksinimleri vardır. Hatta hükümet güvenliği bile başka ülkeleri silahla tehdit etmeye dayanır. Kabileye göre, korku, hayvanlar dünyasına ait bir duygudur ve hayatta kalabilme mücadelelerinde önemli bir rol oynar. İnsanlar Tanrısal Birliği tamsalar ve evrenin gelişigüzel ilerleyen bir olgu değil, ayrıntılarıyla belirlenmiş bir tasarım olduğunu bilseler, hiç korkmazlar. İnsanın inancı ya vardır ya yoktur; ikisi birden olmaz. Yerlilerin inancına göre maddesel nesneler korkuya yol açar. İnsanlar ne kadar çok mala sahipse o kadar çok korkarlar. Ve olasılıkla sadece bu nesneler için yaşarlar.

Gerçek İnsanlara en saçma görünen olaylardan biri, misyonerlerin, yemeklerden önce, çocuklarına ellerini kavuşturup tanrıya şükretmelerini öğretmeleri konusundaki ısrarları olmuştu. Onlar, uyandıkları andan başlayarak şükranlarını sunuyorlardı zaten! Onlar, bütün bir günü hiçbir şeyi garantiye almadan geçiriyorlardı. Kabilenin inancına göre, misyonerler, kendi çocuklarına minnet duymayı öğretmek zorundaysalar -ki bu, insanın içinden gelen bir duygudur- dönüp içinde yaşadıkları toplumu bir daha gözden

geçirmeleri gerekecektir. Belki de yardıma gereksinimi olan asıl onlardır.

Misyonerlerin, onların toprağa borçlarını ödeyişlerini yasaklamalarını da anlayamamışlardır. Herkes bilir ki, topraktan ne kadar az alırsan, borcun o kadar az olur. Gerçek İnsanlar, kendi kanından birkaç damlasını kuma akıtarak, toprağa minnetini göstermenin ya da borcunu ödemenin neden vahşilik olduğunu anlayamıyorlardı. Hatta onlar, bir insanın bu dünyasal varlığını sona erdirmek için beslenmeye son vermesini ve güneşin altında oturmaya karar vermesini kişisel bir arzu olarak görüp, kutsuyorlardı. Onlar kaza veya hastalık nedeniyle ölmenin doğallığına inanmıyorlardı. Kaldı ki, diyorlardı, zaten ebedi olan bir şeyi öldürmek olanaksızdır. Onu yaratan sen değilsin, sen de öldüremezsin. Yerliler, özgür seçime inanıyorlardı: ruh bu dünyaya gelmeye nasıl özgürce karar veriyorsa, hangi kurallar onun evine geri dönme arzusunu engelleyebilir ki? Bu, gözler önündeki gerçeklikler dünyasında yaşanan bir kişilik kararı değil, ebedi düzeyde, her şeyi tanıyan bir benlikçe alınmış karardır.

Onlar, insanlık deneyiminden çıkmak istemenin doğal yolunun birinin özgür istencini ve seçimini uygulaması olarak görürler. 120, 130 yaşına gelen bir insan, daima'ya geri dönme heyecanını duymaya başlarsa, Tanrısal Birliğe bunun hayrına olup olmayacağını sorar ve bunun üzerine kabile büyük bir şölen düzenler; bu yaşamlarının kutlanması şölenidir.

Gerçek İnsanlar halkı yüzyıllardan bu yana, yeni doğan her bebeğe aynı sözü söylemişlerdir. Bu dünyaya gözlerini açan herkesin duyduğu ilk insan sözleri şunlar olur: "Seni seviyoruz ve yolculuğunda sana destek olacağız. " Bitiş

şölenlerinde de herkes sonsuzluğa geri dönmeye karar veren kişiye sarılır ve aynı sözleri yineler. Gelişinde duyduğun sözlerle, giderken duydukların aynıdır. Sonra gitmeye hazırlanan kişi, kumun üzerine oturur ve tüm beden sistemlerini kapatır. İki dakikadan daha kısa bir süre içinde ölür. Geride keder veya yas yaşanmaz. Bu bilgiyi kazanma sorumluluğuna hazır olduğumda bana da insansal plandan görünmez olan plana geçmenin tekniğini öğretmeyi kabul ettiler.

Mutant sözcüğü, bir renk ya da kişi değil, bir yürek ve akıl nitelemesi olarak görünüyordu; bu bir davranış biçimiydi. Kadim anılarını ve evrensel gerçeklikleri yitirmiş ya da kapatmış kişilerdi mutantlar.

Söyleşimize son verdiğimizde, çok geç olmuştu ve biz de bitkin düşmüştük. Bu mağara, dün boştu ve şimdi yaşamla dolmuştu. Beynim dün yıllarca sürmüş eğitimin bilgileriyle doluydu, ama şimdi değişik ve daha önemli bilgileri emen bir süngere benziyordu. Onların yaşam biçimleri benim için öylesine yabancı ve derinliğiyle anlayabilmem için öylesine zordu ki, düşünme sistemimin huzurlu bir bilinçsizlik durumuna geçmesi ile içim minnetle doldu.

ARŞİVLER

Ertesi sabah Zaman Tutma adını verdikleri geçiti görmeme izin verdiler. Taştan yaptıkları bir alet, güneşin mızrak inceliğinde bir delikten geçmesine izin veriyordu ve güneş yılda sadece bir kez belli bir açıdan girip o noktayı aydınlatıyordu. Bu gerçekleştiğinde son kayıt edilen dönemden bu yana bir yıl geçtiğini anlıyorlardı. O gün, Zaman Koruyucu adını taşıyan kadınla, Anı Koruyucu adındaki kadının onuruna büyük bir şenlik düzenleniyordu. Bu iki arşivci, o gün yıllık törenlerini yapıyorlardı. İki kadın bir duvar üzerine, geride kalan altı Aborijin mevsiminde gerçekleşmiş en anlamlı ve önemli olayları resmediyorlardı. Tüm doğumlar ve ölümler mevsimin günüyle, güneş veya ay saatiyle kayıt ediliyor ve bunun yanı sıra çeşitli gözlemler de resme ekleniyordu. Bu duvar resimleri ve oymaların 160 tanesini sayabildim ve gördüm ki kabilemizin en genç üyesi onüç yaşındaydı ve aramızda doksanı aşmış dört kişi vardı.

Duvarda resmini görene dek, Avustralya hükümetinin nükleer eylemlerde bulunduğunu bilmiyordum. Büyük bir olasılıkla hükümet bu denemeleri yaparken, çevrede insanlar bulunduğunun farkında değildi. Duvar resimleri arasında Japonların Darwin bombalaması da yer alıyordu. Bir kağıt ya da kalem kullanmadan Anı Koruyucu her önemli olayı, tam tarihi ile kayıt etmeyi başarmıştı. Zaman Koruyucu bu oyma ve resmetme sorumluluklarından söz ederken, mutluluğu

yüzünden okunuyordu ve gözlerinden, az önce bir armağan almış çocuğun parıltısı yansıyordu. Bu kadınların ikisi de ileri yaşlarındaydılar. Bizim toplumumuzda ne çok unutkan, sorumluluk alamayan, güvenilemeyen ve düşkün yaşlı olduğunu düşündüm. Oysa burada, bu yabanıl ortamda, yaşlılık bilgelikle eşit adımlarla ilerliyordu ve bu kişilerin tartışmalara katkıları önemle değerlendiriliyordu. Onlar, ötekiler için birer güç ve örnek anıtı sayılıyorlardı.

Duvar oymalarını ve resimlerini geriye doğru sayarak kendi doğduğum yılı buldum. Orada, eylüle denk düşen mevsimde ve bizim yirmidokuzuncu günümüze rastlayan günde bir doğum gerçekleşmişti. O gün doğan kişinin kim olduğunu sordum. Bana onun şimdi Yaşlı Kişi adıyla tanıdığımız Soylu Kara Kuğu olduğunu açıkladılar.

Eğer ağzımı şaşkınlıktan bir karış açmadıysam bu sadece rastlantıyla açıklanabilir. Seninle aynı yılın, aynı ayının aynı gününde ama dünyanın öteki yarısında doğmuş bir kişiyle karşılaşma ve de bunun sana daha önce bildirilmiş olma şansı ne kadardır acaba? Ooota'ya, Soylu Kara Kuğu ile özel olarak konuşmak istediğimi söyledim. Bu görüşmeyi ayarladı.

Yıllar önce, Kara Kugu'ya yerkürenin tepesinde, mutantlar toplumunda yaşayan bir beden içinde barınan ruhsal eşinden söz etmişlerdi. O da gençliğinde, Avustralya'da yaşayan halkın arasında böyle bir kişiyi aramayı düşünmüş ama ona, bu ruhsal anlaşma gereğince eşinin de. onun da, kutsanacak değerleri geliştirebilmeleri için en az elli yıl yaşamaları gerektiği bildirilmiş.

Doğumlarımızı karşılaştırdık. Onun yaşamı, tek başına olan annesinin, daha önceden belirlediği bir yere günlerce

yürümesiyle ve vardığı o yerde kazdığı kumu, ender bulunan albino bir koalanın yumuşak postuyla döşemesiyle başlamıştı. Bense, lowa'da, beyaz, steril bir hastane odasında doğmuştum ama benim annem de özel seçimi olan bu mekana ulaşabilmek için Chicago'dan kilometrelerce yol kat etmişti. Soylu Kara Kugu'nun babası o dönemde yolculuk etmekteydi ve çok çok uzaktaydı. Benimki de aynen öyleydi. O tüm yaşamı boyunca adını pek çok kez de giştirmişti. Ben de öyle. O bana her değişikliği yaratan koşullardan söz etti. Annesinin doğum yapmak için yürürken yoluna çıkan o ender beyaz koala postu, bebeğin ruhunun liderlik özelliği taşıyacağının bir işareti idi. O, kişisel olarak Avustralya'nın kara kuğusu ile akrabalığını deneyimlemiş, sonra da bu ada. bana Soylu şeklinde çevirdikleri özel sıfatı eklemişti. Ben de ona kendi adımdaki değişikliklerin öyküsünü anlattım.

Aramızdaki ilişkinin gerçek ya da imgesel olması hiç de önemli değildi. Gerçekten de ilk anda birbirimize karşı de rin bir yakınlık duymuştuk. Yürekten yürege akan pek çok söyleşimiz olmuştu.

Konuştuklarımızın pek çoğu kişiseldi ve bu yazıda yer almasının uygun olmayacağını düşündüğüm konulardı, ne var ki anlattıklarının arasında pek önemli olduğunu düşündüğüm bir şey var ki, bunu sizlerle paylaşmak istiyorum.

Soylu Kara Kuğu, bana bu kişilikler dünyasında her zaman bir ikilik olduğunu söyledi. Ben bunu kötülüğe karşı iyilik, köleliğe karşı özgürlük, uygunluk ve tersi gibi yorumlamıştım. Ama onun söylemek istediği bu değildi. Beyaz ve siyah yoktur, her zaman grinin tonları vardır. Ve en önemlisi, bütün gri, aşama aşama kaynağına doğru ilerleme halindedir. Ona takılarak yaşlarımızdan söz ettim ve sadece

anlayabilmek için bir elli yıla daha gereksinim duyduğumu söyledim.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, Zaman Tutma geçitinde sprey boyanın asıl mucidinin Aborijinler olduğunu öğrendim. Çevre konusunda sonsuz duyarlı olan bu insanlar zehirli kimyasallar kullanmıyorlardı; onlar zamana ayak uydurarak değişmeyi reddetmişlerdi ve böylece 1000 yılında yaptıkları seçimle bugünkü seçimleri aynıydı. Duvardaki bir bölgeyi, parmaklarını ve bir hayvanın tüylerini kullanarak koyu kırmızıya boyadılar. Birkaç saat sonra boya kuruduğunda, bana kireçten elde ettikleri beyaz boyayı. su ve kertenkele yağıyla karıştırmayı öğrettiler. Bu karışımı yapabilmek için bir ağaç kabuğunu kullandık. Kıvamı tutturunca ağaç kabuğunu bir huni gibi kıvırdılar ve boyayı ağzıma akıttılar. Boyanın pek tadı yoktu ama dilimin üzerinde olması tuhaf bir duyguydu. Sonra ellerimi kırmızı duvarın üzerine koydum ve boyayı parmaklarımın çevresine doğru ağzımla püskürttüm. Sonra elimi dayadığım yerden çektim ve bu kutsal duvarda bıraktığım “mutantın el izi”ni seyrettim. Vatikan’ın Şistine Şapelinin tavanına yüzümün resmi çizilse, böylesine onurlandığımı hissetmezdim.

Bütün günümü duvarın üzerindeki verileri inceleyerek geçirdim. İngiltere Hükümdarının tanınması, para değişikliğinin takdimi, bir otomobilin, uçağın, jetin. Avustralya’nın çevresinde dönen uyduların ilk göründükleri günler ve güneş ve ay tutulmaları buraya kaydedilmişti. Hatta bu resimlerin arasında benden daha da fazla mutasyona uğramış mutantların bindiği bir uçan dairenin bile resmi vardı! Bana anlatılan şeylerden bazıları bir önceki Zaman Koruyucu ve Anı Koruyucu nun kayıtlarıydı, ama diğerleri,

uygar topraklara gönderilen gözlemcilerin getirdiği haberlere dayanılarak resmedilmişlerdi.

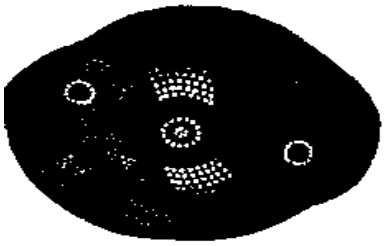
Bir zamanlar gençleri bu amaçla kentlere gönderirlerdi ama sonradan bunun gençler için çok zor bir görev olduğunu anladılar. Gençler, kısa süre sonra bir kamyonete sahip olmak, her gün dondurma yiyebilmek ve sanayi dünyasının her türlü harikasından yararlanabilmek gibi vaatlere çabuk kanıyorlardı. Daha yaşlı insanların ayakları yere daha sıkı bastığından bu mıknatıs çekimini iyi tanıyorlar ama buna kanmıyorlardı. Ne var ki hiç kimse kabileye bağlı kalmaya zorunlu kılınmamıştı ve arada sırada yitirilmiş üyelerden birinin geri döndüğü olurdu. Ooota doğduğunda annesinin ellerinden alınmıştı; bu geçmişte sadece yaygın bir uygulama değil, aynı zamanda yasal bir işlemdi. Paganları hıristiyan yapmak ve ruhlarını kurtarmak adına çocuklar özel kurumlara teslim ediliyordu ve ana dillerini öğrenmeleri, kutsal ayinlerini yapmaları yasaklanıyordu. Ooota, köklerini bulabilmek için kaçana dek, onaltı yılkentte yaşamıştı.

Ooota, kimi zaman hükümetin Aborijınlere ev verdiğin de olanları anlattığı zaman, çok güldük. İnsanlar bahçede uyuyorlar ve evleri depo olarak kullanıyorlardı. Bu aynı za

manda onların armağan kavramından neler anladığını da ortaya koyuyordu. Kabileye göre armağan, eğer verdiğin kişinin istediği bir şeyse, armağan sayılır. O kişinin sahip olmasını arzu ettiğin bir şeyi verdiğin zaman bu bir armağan olmaz. Armağanda bir zorunluluk yoktur. Koşulsuz olarak verilen bir şeydir. Armağan alan kişi bunu ne isterse yapabilir: kullanabilir, kırabilir, başkasına verebilir, canı ne isterse onu yapar. Armağan koşulsuz olarak alan kişinindir ve armağanı veren kişi karşılığında hiçbir şey beklemez. Eğer bu koşullara

uymuyorsa, bu bir armağan sayılmaz. O zaman buna başka bir ad vermek gerekebilir. Hükümetlerin armağanları ve benim ülkemde bu ad altında verilen pek çok şeyin bu insanlar tarafından başka türlü nitelendireceği ortadaydı. Bunun yanı sıra kendi ülkemde sürekli armağanlar veren ama bunun farkında bile olmayan insanlar olduğunu da biliyordum. Onlar cesaret aşılayan sözler söylerler, gülünç aksaklıkları paylaşır, dostlarının dayanıp ağlayabilecekleri omuzlara sahiptirler, ya da en basitinden gerçek dostlardır.

Bu insanların bilgeliği beni hiç durmadan şaşırtıyordu. Bu dünyanın önderleri onlar olsalardı, halklar arasında ne harika bir ilişki olurdu!

GÖREV

Ertesi gün, bu kutsal yeraltı mekânının en iyi korunan zemin katma girmeme izin verildi. Burası en çok değer verilen yerdi ve benim kabulüm konusundaki derin tartışmalar burada yapılmıştı. Duvarları cilalanmıştı ve aralara opallerin yerleştirilmiş olduğu bu odayı aydınlatabilmek için meşaleler kullanmak zorunda kaldık. Duvarlarda, yerde ve tavanda yansıyan ışıklar, şimdiye dek gördüğüm en muhteşem gökkuşağını yaratıyordu. Sanki bir kristalin içinde duruyordum, renkler benim altımda, üstümde dansediyor ve beni sarmalıyordu. Bu oda insanların doğrudan Birlik ile bağlantı kurdukları, bizim kullandığımız terimle meditasyon yaptıkları yerdi. Bana mutantların duası ile Gerçek İnsanlar'm Tanrıyla iletişim kurma tarzı arasındaki farkı açıkladılar ve duanın ruhsal dünyaya karşı yapılan bir konuşma olduğunu, oysa onların bunun tam tersini yaptıklarını söylediler. Onlar dinliyordu. Zihinlerindeki tüm düşünceleri siliyorlar ve mesajı almak üzere beklemeye başlıyorlardı. Sanırım bana söylemek istedikleri şuydu: "Konuşmakla meşgulken, Tannsal Birliğin sesini duyamazsın.! "

Bu odada evlenme törenleri gerçekleştirilmiş, isim değişiklikleri yapılmıştı. Yaşlı insanların ölmeye yatmadan az önce ziyaret etmek istedikleri mekan da burasıydı. Avustralya anakarasında sadece bu ırkın yaşadığı dönemlerde, ölüleri gömme biçimi klandan klana değişiklikler gösteriyordu.

Kimisi ölülerini dağların içlerine kestikleri yarıklara, mumyalar gibi iyice sararak gömüyorlardı. Ayers Rock'da bir zamanlar pek çok beden gömülüydü ama şimdi hepsi yok olmuştu. Gerçekte bu halk ölü insan bedenine fazla önem vermiyordu, bu nedenle cesetler çoğunlukla fazla derin bir çukur kazmadan kuma gömülüyorlardı. Onların inancına göre ölü bedenin, evrendeki her şey gibi eriyerek yeniden toprağa karışması gerekiyordu. Şimdilerde bazı yerliler öldükleri zaman bedenlerinin gömülmeden çöle bırakılmalarını vasiyet ediyorlar, böylece onlara ömürleri boyunca nimet sağlamış olan hayvanlara yem olarak, onların dünyasına borçlarını ödeyeceklerini düşünüyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla, Gerçek İnsanlar son nefeslerini verdikleri zaman nereye gideceklerini biliyorlar ama mutantların pek çoğu böyle bir bilgiden yoksun. Bunu bildiğiniz zaman, bu dünyadan güven ve huzur içinde ayrılıyorsunuz; bilmediğiniz zaman doğal olarak bir mücadele veriliyor.

Mücevherlerle süslü odada da çok özel öğretilere yer veriliyor. Burası yok olma sanatının öğretildiği sınıf. Bu anakarada Aborijin ırkının bir tehlikeyle karşılaştığı zaman havaya karışıp yok olma özelliğine sahip olduğu söylentisi çok yaygındır. Kentte yaşayan yerlilerin pek çoğu bunun uydurma olduğunu savunurlar. Onların halkı asla böylesine insan üstü yeteneklere sahip olmamıştır. Ama onlar yanlırlar. Bu, çölde gözden yitme sanatı son derece üstün bir düzeyde gerçekleştiriliyor. Gerçek İnsanlar halkı, sadece yok olma sanatını değil, aynı zamanda sayıca birden fazla olabilmeyi de başarabiliyorlar. Bir insan on veya elli kişi gibi görünmeyi de başarabiliyor. Bu yöntem hayatta kalabilmek için bir silah yerine kullanılıyor. Gerçekte başka ırkların duydukları korkudan yararlanıyorlar. Onlar başkalarını yok etmek için

çoğalmıyorlar ama bunu bir kitlesel hareketmiş gibi gösterdiklerinde onlara düşman olan insanlar korku içinde çığlıklar atarak kaçıyor ve çevrelerindekilere, büyü ve şeytan hikayeleri anlatıyorlar.

Bu kutsal mekânda sadece birkaç gün kaldık ama ayrılmadan önce mücevherli odada beni onların sözcüsü ilan eden bir tören yaptıktan sonra gelecekte de güvence ve korunma altında olmamı sağlayacak bir ayin düzenlediler. Tören, benim başıma yağ sürmeleriyle başladı. Yuvarlak kesilmiş gümüş rengi koala postunun ortasına çamsakızı ile yapıştırılmış opal taştan oluşan madalyonu alnıma taktılar. Bedenimin her yanına ve yüzüme kuş tüyleri yapıştırıldı. Herkes tüylerden oluşan kostümler giydi. Rüzgar çanlarının, tüylerin ve kamışların yarattığı esintiyle çınladığı harika bir törendi bu. Ses, dünyanın en şahane katedrallerinde dinlediğim orglar kadar güzeldi. Bunun yanı sıra kil kavallar ve bizim flütümüz gibi bir ses çıkaran, kısa tahta bir enstrüman çaldılar.

İşte o zaman beni gerçekten aralarına kabul ettiklerini anladım. Bana uygulanan sınavı başarıyla geçmiştim, üstelik daha önce ne sınanacağım bildirilmiş, ne de bunun amacı açıklanmıştı. Onların çemberinin merkezinde olmak, bana söylenen şarkıları dinlemek, o kadim ve arı müziğin sesini dinlemek, beni çok, çok, çok heyecanlandırmış ve duygulandırmıştı.

Ertesi sabah, başlangıçtaki grubun sadece bir bölümü bu gizli mekânı benimle terkederek yolculuğa devam etmek üzere yola koyuldu. Şimdi nereye gidiyorduk? Bunu bilmiyordum.

Bir Kutlama Şöleni

Yolculuğumuz boyunca birilerinin yeteneklerini onurlandırmak için iki fırsat geçti elimize. Herkes için kendine özel bir şenlik düzenleniyordu ama bunun bizim yaşgünü partilerimiz ile hiçbir ilgisi yoktu - bunlar onların özgünlüklerini ve yaşama katkılarını kutlamak için yapılıyordu. Onların inancına göre zamanın akıp gitmesinin amacı bir insanın daha mükemmel, daha bilge hale gelmesi ve kendi varoluşunu dile getirmede daha başanlı olmasıydı. Bu nedenle bu yıl geçen yıldan daha iyi bir insan olduğuna inanan ve bundan sadece kendi emin olan kişi, bir şenlik düzenlenmesini talep ediyordu. Hazır olduğunu bildirdiğinde, herkes bunu kutluyordu.

Kutlamaların biri, onların deyimiyle şifası ya da yeteneği, iyi bir dinleyici olan bir kadına yapıldı. Adı Sır Saklayıcı idi. Kim, hangi konuda konuşmak, içini dökmek, itirafta bulunmak isterse, o dinlemeye hazırdı. Bu söyleşiler daima son derece özel bir ortamda gerçekleşirdi ve Sır Saklayıcı ne bir öğütte, ne de bir yargıda bulunurdu. Sadece konuşan kişinin elini tutar, ya da onu kucağına yatırır ve sadece dinlerdi. Sanki insanlarm kendi özel çözümlerini bulmalan, yürekleri onları nereye sürüklerse oraya gitmeleri konusunda cesaretlendirici bir tavrı vardı.

Aklıma kendi memleketimdeki, Amerika'daki insanlar geldi: amaçsız ve anlamsız bir yaşam tarzı ile oradan oraya sürüklenen gençler, topluma sunacakları hiçbir şeyin olmadığına inanan evsiz berduşlar, bizimkine benzemeyen bir gerçeklik dünyasında işlev kazanmak isteyen uyumsuz insanlar… Keşke onları buraya getirebilseydim de bunu görebilselerdi; toplum içersinde işe yaramak, hayır yapmak öylesine kolay, işe yaradığını hissetmek öylesine harikaydı ki!

Bu kadın, kabiledeki tüm insanlar gibi, hangi konularda güçlü olduğunun bilincindeydi. Şölenin özelliği Sır Saklayıcı'nın bizlerden birazcık daha yüksek bir noktada oturmasındaydı. Eğer bizim iyiliğimizeyse, evrenin bize nefis yiyecekler bahşetmesini diledi. Ve elbette o akşam yürürken üzümler ve böğürtlenler çıkıverdi yolumuza.

Birkaç gün uzaklarda bir yerlere yağmur yağdığını görmüştük ve oraya vardığımızda minik su birikintilerinin içinde çok sayıda iribaş bulduk. İribaşlar kızgın kayaların üzerlerine bırakılınca, asla hayal edemeyeceğim kadar leziz yiyeceklere dönüştüler. Şölen menümüzde bunun yanı sıra çamurda zıplayan, görüntüsü pek çekici olmayan bir takım yaratıklar daha vardı.

Şölende müziğimiz de vardı. Gerçek İnsanlar'a Cotton Eyed Joe adını verdiğimiz Teksas dansını öğrettim. Onların davullarının ritmiyle dans öylesine gülünç bir hal aldı ki, az sonra hepimiz gülmeye başladık. Sonra onlara mutantların bir eşle nasıl dansettiklerini göstermeye karar verdim ve Soylu Kara Kuğu'nun bana eşlik etmesini istedim.

Kavalyem, vals adımlarını hemen kapıverdi ama doğru ritmi bir türlü yakalayamadık. Ben melodileri mırıldandım ve

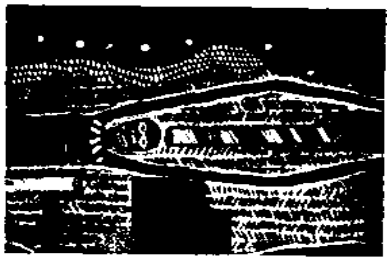
onları da bana katılmaya davet ettim. Az sonra tüm kabile Avustralya semalarının altında müziğini mırıldanarak, vals yapıyordu. Onlara göstermek istediğim bir dans da ülkeme özgü Square Dance (Meydan Dansı) idi ve Ooota benimle harika bir gösteri yaptı. O gece benim kendi toplumumda şifa verme sanatım bir yana bırakıp müzik alanına atılmama karar verdiler!

Bir Aborijin adı kazanmama az kalmıştı. Benim birden çok yeteneğim olduğunu düşünüyorlardı ve kendi kültürüme sadık kalarak, onları ve onların yaşama bakış tarzlarını çok sevdiğimi anlamışlardı. Bu yüzden bana “Bir Çift Yürek” adını verdiler.

Sır Saklayıcı’nın şöleninde pek çok kişi söz aldı ve onun kabilede bulunmasının ne denli rahatlatıcı, yaptığı işin herkes için ne kadar değerli olduğunu dile getirdi. O da alçakgönüllü ama aynı zamanda gururlu bir edayla kızardı ve övgüleri soylu bir biçimde kabul etti.

Harika bir geceydi. Uykuya yenik düşmeden az önce böylesine güzel bir günü bana yaşatan evrene “teşekkür ederim” dedim.

Bana seçme şansı verilseydi bu insanlarla yola çıkmayı asla kabul etmezdim. Menü bana sunulsaydı, asla iribaş ısmarlamazdım; ama şimdi bizim tatillerimizin ne denli anlamsız; burada geçirdiğim zamanın ne kadar olağanüstü olduğunu biliyordum; bunu anlamıştım.

SEL

Önümüzde uzanan topraklar erozyona kapılmıştı. Üç metre derinliğinde akan dereler yüzünden düz yürüyemiyorduk. Gökyüzü ansızın kararmıştı. Çok büyük kara bulutlar tepemizdeydi ve gökyüzündeki kovalamacayı seyredebiliyorduk. Önce az ötemize bir şimşek düştü, ardından kulakları sağır eden bir gökgürültüsü işitildi. Gökyüzü flaşların yanıp söndüğü bir tavana dönüşmüştü. Herkes sığınacak bir yer aramak için sağa sola seğirtti. Hepimiz dört bir yana dağıldık ama sığınacak bir yer bulamadık. Ülkenin bu yöresi pek çoraktı, çevrede ancak birkaç çalı çırpı, bir iki cüce ağaç ve bazı eğrelti otları göze çarpıyordu.

Sağanağın bastırmak üzere olduğu belliydi ve gökyüzü, yaklaşan bir tren gibi gürlüyordu. Toprak ayaklarımın altında titredi. Sonra gökyüzünden devasa yağmur damlaları inmeye başladı. Şimşekler çakıyor, nefesimi kesen gökgürültüleri birbirini izliyordu. Elim, içgüdüsel bir davranışla belime bağladığım kayışa gitti. Bu kemerimin ucunda su mataram ve Şifacı Kadın'ın benim için hazırladığı, içi yağlar, otlar ve tozlarla dolu kesem vardı. O her birinin nerede ve nasıl kullanacağını bana ince ince anlatmıştı ama biliyordum ki onun sanatını kavrayabilmek için, Amerika'da tıp eğitimi alır gibi altı yıl çalışmam gerekirdi. Bel kemerimin güvende olup olmadığını gözden geçirdim.

Bütün bu gürültü ve karmaşa arasında başka bir şey, çok daha güçlü, daha yeni ve saldırgan bir ses işittiğimi farkettim. Bu ses hiç de tanıdık değildi. Ooota bana seslendi: “Bir ağaca tutun! Bir ağacı sıkı sıkı tut! “ Ama etrafta bir ağaç yoktu ki. Gözlerimi kaldırdım ve çölün üzerinde bir şeyin yuvarlandığını farkettim. Bu yüksek, siyah, neredeyse on metre enindeki şey hızla üzerime geliyordu! Ben bunun ne olduğu hakkında karar verene kadar ona kapıldım. Çamurlu, köpüklü su, anaforlar oluşturarak başımın üzerinden geçti. Tüm bedenim sele esir düşmüştü. Bir yandan soluk alma telaşına kapıldım, bir yandan elimi sudan çıkartıp bir şeye tutunmaya çalıştım. Ne tarafın yukarısı, nerenin aşağısı olduğunu bile anlayamıyordum artık. Çamur, ağır bir çamur kulaklarımın içine doldu. Bedenim dört dönüyor, taklalar atıyordu ki birden sert, çok sert bir nesneye çarptı ve durdu. Bir çalıya takılmıştım. Başımı ve boynumu elimden geldiğince uzatıp, hava almaya çalıştım. Akciğerlerim oksijen için çırpınıyordu. Hâlâ suyun altındaydım ve hiçbir şansım yoktu. Duyduğum korkuyu sözlerle anlatmak mümkün değildi. Sanki kim olduklarını bile anlayamadığım güçler beni teslim almıştı. Batmaya razı olmuştum ama son bir kez soluk alabilmek için savaşım veriyordum. Gözlerimi açamıyordum; yüzümü kaplayan çamur çok ağırdı. Bana sürekli daha fazla baskı yapan su yüzünden çalılar her yanıma batıyordu.

Sel, geldiği hızla çekip gitti. Dalgalar küçüldü ve su düzeyi giderek düştü. Büyük yağmur damlalarının tenime düştüğünü hissedebiliyordum. Yüzümü göğe çevirdim ve yağmurun gözlerimin üzerindeki çamuru temizlemesini bekledim. Biraz dik durmaya çalıştığımda boşlukta olduğumu ayrımsadım. Gözlerimi açtım ve ayaklarımın yerden bir buçuk metre yüksekte sallanmakta olduğunu gördüm. Derenin

kenarında asılı kalmıştım. Kendilerini kurtarmaya başlayan arkadaşlarımın seslerini işittim. Yukarıya tırmanamıyordum, bu yüzden kendimi yere attım. Yere vurunca dizlerim acıdıysa da dere boyunca sürünmeye başladım. Az sonra seslerin ters yönden geldiğini anladım ve geri döndüm.

Çok geçmeden hepimiz bir araya toplanmıştık. Hiç kim se ciddi bir yara almamıştı. Uyuma postlarımız sele kapılmıştı, bu arada benim bel kemerim ve değerli kesem de yerinde yoktu. Hepimiz ayakta dikildik ve yağmurun üzerimizdeki çamuru yıkamasını ve yeniden Toprak Ana ya iade etmesini bekledik. Birer birer tüm dostlarım üzerlerindeki giysileri çıkarttılar ve bez parçalarının aralarına, kıvrımlanna giren kumları yıkadılar. Ben de soyundum. Başımdaki bantı da suda yitirdiğimden, karmakarışık olan saçlarımı parmaklarımla düzeltmeye çalıştım. Pek gülünç bir halim olmalıydı, herkes yardım etmek üzere yanıma geldi. Yere serdiğimiz kumaşlarımız iyice yağmur suyu emmişti. Bana yere oturmamı işaret ettiler ve kumaşlardakisuyu sıkarak ve parmaklarıyla ayırarak saçımı şekle sokmaya çalıştılar.

Yağmur durduğunda, giysilerimizi yeniden giydik. Sonunda kuruduk ve üzerimizde kalan son kumları da silkeledik. Kızgın hava nemi emdi ve cildim gergefe gerilmiş kumaşa döndü. İşte o zaman kabile halkı bana aslında çok sıcak havalarda üzerlerine bir şey giymeyi sevmediklerini ama benim, onların çıplaklığından rahatsız olacağımı düşündükleri için bugüne dek örtündüklerini ve ev sahipleri olarak benim töreme uymaya karar verdiklerini açıkladılar.

Bütün bu dehşetin en şaşırtıcı yönü yaşamış olduğumuz korkunun çok kısa bir sürede uçup gitmiş olmasıydı. Her şeyimizi yitirmiştik ama kabile halkı zaman yitirmeden

gülmeye başlamıştı bile. Bu zorunlu duştan sonra kendimi daha iyi hissediyordum; eminim bedenim de daha rahatlamıştı. Fırtına, yaşamın muhteşemliğinin ve ona olan bağlılığımın bilincine varmamı sağlamıştı. Beni mutlu eden yada umutsuzluğa sürükleyen şeylerin benim dışımdaki nesnelerden kaynaklandığına inanırdım ama ölüme böylesine yaklaşınca bunun doğru olmadığını kavradım. Sözcüğün tam anlamıyla üzerlerimizdeki örtüler dışında her şeyimizi yitirmiştik. Bana verilen minik armağanlar, Amerika'ya götürüp torunlarıma vermeyi düşündüğüm her şey yok olmuştu. Önümde iki seçenek vardı: ya yakınacak ya da olan biteni kabullenecektim. Bu dürüst bir değiş tokuş muydu? Sahip olabildiğim bir iki parça karşısında, nesnelere bağımlı olmamayı böylesine kısa süren bir dersle öğrenmiştim. Bana, belki de sele karşın çıkınımı yitirmeyebileceğimi, ama Tanrısal Birliğin enerjisinde, hâlâ madde tutkunu bir insan olduğumun ortaya çıkmasıyla bana böyle bir ders verilmiş olabileceği açıklandı. Acaba artık maddeyi değil, deneyimi hazine saymayı öğrenebilmiş miydim?

O akşam, toprakta küçük bir delik kazdılar. Bunun içine yaktıkları ateşe pek çok taş koyup, bunları kızdırdılar. Ateş sönüp sadece taşlar kaldığında, buraya nemli yapraklar, bitki kökleri ve kuru otlar koydular. Sonra çukuru kumla örttüler. Bir General Electric fırının başında böreğin pişmesini bekleyen çocuklar gibi bekledik. Neredeyse bir saat sonra yiyeceklerimizi kumun altından çıkarttık ve harika yemeğimizi minnet ve şükran duyguları içinde yedik.

O gece, altıma dingo postumu sermeden uykuya yattığımda o ünlü sükûnet duası geldi aklıma:

“Tanrım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etme gücü, değiştirebileceğim şeyleri değiştirme cesareti ve bu ikisi arasındaki farkı anlayabilme sağduyusu ver. ”

O selli yağmurdan sonra, her yandan çiçekler fışkırdı. Çorak toprak rengarenk bir halıya dönüştü. Çiçeklerin üzerinde yürüdük, onları yedik, bedenimizin her yanını çiçeklerle bezedik. Harika bir şeydi.

Çölü arkamızda bırakıyor, denize yaklaşıyorduk. Her yeni günle bitki örtüsü zenginleşiyordu. Bitkiler ve ağaçlar giderek daha büyük, sayıca daha fazla idiler. Bol bol yiyecek buluyorduk. Yepyeni tohumlar, filizler, cevizler ve yabani meyveler tadıyordum. Kabile üyelerinin biri, bir ağaçta boylamasına bir yarık açtı. Yeni yaptığımız mataralarımızı, ağacın üzerinden gelen ve bu yarıktan akan minik şelalenin suyu ile doldurduk. Ve ilk kez balık tuttuk. Balığın o tütsülü lezzeti en değerli anılarımdan biri olarak hâlâ belleğimde. Bunun yanı sıra bol bol yumurta, sürüngen ve kuş yeme fırsatımız oldu.

Günlerden bir gün yabanıl doğanın ortasında dünyanın en güzel havuzu ile karşılaştım. Bütün gün bana özel sürprizleri olduğunu fısıldayıp durmuşlardı ve gerçekten de öyle olmuştu. Su soğuk ve derindi. Geniş havuz kayalık bir çukurun içindeydi ve çevresi çalılarla kaplıydı. Sanki bir cangıln ortasındaydım. Yol arkadaşlarımın tahmin ettiği gibi, müthiş heyecanlanmıştım. Havuz, keyifle yüzmeme yetecek kadar büyüktü. Arkadaşlarıma bu niyetimi açıklayıp izin

istediğimde, bana sabırlı olmamı söylediler. Bu topraklarda kimin sözü geçiyorsa, onlardan izin almamız gerekiyordu. Minik bir ayin yaparak havuzu paylaşma izni istediler. Onlar bu niyetle bir şarkı söylerlerken, suyun üzeri yavaş yavaş dalgalanmaya başladı. Tam ortadan başlayan bu çırpıntı, suyun bizim durduğumuz kıyısına doğru ilerledi. Sonra uzun, yassı bir baş belirdi, az sonra bu başın neredeyse bir metre seksen santim uzunluğunda bir timsaha ait olduğu anlaşıldı. Bu olasılık hiç aklıma gelmemişti. Derken suyun üzerinde bir timsah daha belirdi ve bu ikisi karaya çıkarak yeşilliklerin arasına daldılar. Bana artık yüzebileceğimi söylediklerinde başlangıçtaki heyecanım kalmamıştı.

Zihnimden, “hepsinin çıkmış olduğundan emin misiniz? “ diye sordum. Sadece iki timsah olduğunu nasıl bilebilirlerdi ki? Uzun bir ağaç dalını suya sokup dibi kontrol ettiler. Suyun derinliklerinde başka hayvan olmadığı belliydi. Bir gözcü, timsahların dönüşünü izlemek için kıyıda kaldı ve biz yüzmeye başladık. Suyun içinde bulunmak müthiş serinletici idi, suyun üzerinde yatmak müthiş dinlendirici idi ve belim aylardan beri ilk kez rahat etmişti.

Her ne kadar tuhaf görünürse görünsün, benim korkusuzca timsah havuzunda yüzmem, bu yaşamımda simgesel olarak ikinci kez vaftiz edilmem anlamındaydı. Yeni bir din bulmuş değildim ama yeni bir İnanç kazanmıştım.

O gece minik gölümüzün kenarında kalmadık ve yolumuza devam ettik. O gün karşımıza çıkan bir başka timsah, öncekilerden daha küçüktü ve anlamıştım ki, yaşamını bizleri beslemek için feda etmeye karar vermişti. Gerçek insanlar timsah etini fazla yemezler. Bu sürüngenin saldırgan ve hilekâr bir tavrı olduğunu düşünürler. Etten

alacakları titreşimin onların kişisel titreşimlerine karışacağını ve onların huzurlu ve şiddetten uzak yaşamalarını engelleyeceğini bilirler. Pişirdiğimiz timsah yumurtalarının tadı iğrençti. Yine de evrenin akşam yemeğimizi sağlamasını istediğimizde, önümüze geleni geri göndermek doğru değildi. Bu büyük resim kapsamında her şeyin düzenlenmiş olduğunu biliyor, kendimizi yaşamın akışına bırakıyor, doyurucu lokmaları yutuyor ve ikinci porsiyonları almıyorduk.

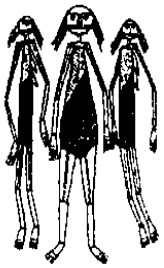
Su boyunca yürürken, sayısız su yılanıyla karşılaştık. Akşam yemeğimiz için taze yiyeceğimiz olabilsin diye onları canlı canlı koruduk. Akşam kampımızı kurduğumuzda, pek çok insanın bu su yılanlarını sıkıca tutup başlarını ağızlarına soktuklarını gördüm. Kafalarını dişleriyle sımsıkı tutuyorlar ve sonra ellerini hızla geriye çekiyorlardı. Bu biçimde acı çekmeden ve ansızın ölen hayvanların var oluş amaçları onurlandırılmış oluyordu. Kabile, Tanrısal Birliğin planına göre hiçbir canlının yaşarken acı çekmemesi gerektiğine inanıyordu, eğer bir yaratık ıstırap çekiyorsa, bunu kendi istemiştir diye düşünüyorlardı. Onların bu inancı hem hayvanlar hem de insanlar için geçerliydi. Yılanlar tütsülenirken, ben bir kenara oturdum ve gülümseyerek eski bir dostum olan Dr. Cari Cleveland'ı ve öğrencilerine kırık eklemleri yerlerine yerleştirmeyi öğretirken sergilediği titiz davranışı düşündüm. Bir gün, diye söz verdim kendi kendime, bugün öğrendiklerimi onunla paylaşmalıyım.

"Hiçbir yaratık, bunu kendi arzulamadıkça acı çekmemelidir. " Bu üzerinde durup düşünülmesi gereken bir önermeydi. Ruhsal Kadın bana, her ruhsal bireyin varoluşunun en üst düzeyinde mükemmel olmayan bir bedenle dünyaya gelmeyi seçebileceğini ve bazen bunun

gerçekleştiğini anlatmıştı. Bu ruhlar genellikle ilişkide bulundukları kişileri eğitmek ve onları etkilemek amacıyla bunu yaparlar. Ruhsal Kadın, geçmişte öldürülmüş olan kabile üyelerinin doğumlarından önce yaşamı dolu dolu yaşamayı ama bu yaşam diliminin bir noktasında bir başka ruhun aydınlanmasının bir parçası olmayı seçtiklerini söylemişti. Eğer öldürüldülerse, bu sonsuz düzeyde yapılmış bir anlaşmanın sonucu idi ve onların "daima" kavramını ne denli iyi anladıklarını gösterirdi. Katilin bu meydan okumadan yenik çıktığı ve gelecekte bir başka yerde yeniden deneneceği anlaşılmalıydı. Onların inancına göre, tüm hastalıkların ve düzensizliklerin ruhsal bir bağlantısı vardı ve birer sıçrama taşı görevi görürdü; eğer mutantlar bedenlerini dinlemeyi öğrenirlerse her şeyin anlamını kavrayabilirlerdi.

O gece karanlık ve çıplak çölde dünyanın canlandığını işittim ve en sonunda korkumu yenmiş olduğumu fark ettim. Bu yürüyüşe belki gönülsüz bir öğrenci gibi başlamıştım ama şimdi burada, sadece toprağın, gökyüzünün ve kadim yaşamların var olduğu, tarih öncesi çağlardan kalan hayvan dişlerinin, pençelerinin, pullarının her yerde görülebildiği ama yine de korkusuz insanların egemenliğinde olan bu yerde, bu deneyimi yaşamış olmamın benim için ne denli değerli olduğunu kavrayabiliyordum.

Şimdi, benim olmasını seçtiğim belli olan bu yaşamla yüzleşmeye hazır olduğumu hissediyordum.

VEDALAŞMA

Bir süredir tırmanmakta olduğumuzdan kampımızı daha öncekilere oranla yüksek bir yerde kurduk. İnsanı canlandıran, serin bir hava vardı. Bana söylediklerine göre, henüz görmesek de okyanus yakınımızdaydı.

Sabahın çok, çok erken bir saatiydi. Güneş henüz doğmamıştı ama arkadaşlarımın bazıları kalkmış ve işe koyulmuştu bile. Sabah ateşini yakmışlardı ki, bu pek ender görülen bir şeydi. Yukarıya baktım ve şahinin yakınımdaki bir ağaca konmuş beni gözlediğini gördüm.

Her zamanki sabah ayinimizi yaptıktan sonra Soylu Kara Kuğu elimden tuttu ve beni ateşin yanına götürdü. Ooota bana Yaşlı Kişi'nin bana özel bir kutsama yapacağını söyledi. Herkes çevreye toplandı; ben kolkola girmiş insanlar çemberinin ortasında ayakta duruyordum. Tüm gözler kapalıydı ve yüzler göğe çevrilmişti. Soylu Kara Kuğu gökyüzüne doğru konuştu. Sözlerini bana Ooota aktardı:

"Merhaba Tanrısal Birlik. Yanımızda bir mutant ile senin önünde duruyoruz. Onunla birlikte yürüdük ve gördük ki, o, senin mükemmelliğine ait bir kıvılcıma sahip. Ona dokunduk ve değiştirdik ama bir mutantın dönüşüme uğraması çok zor.

"Onun tuhaf solgun teninin doğal bir kahverengiye dönüştüğünü, beyaz saçların başından uzaklaşırken, güzel

kumral saçların köklendiğini görüyorsun. Ama onun bu garip renkli gözlerine bir şey yapamadık.

“Mutanta pek çok şey öğrettik; biz de ondan pek çok şey öğrendik. Anladığımız kadarıyla mutantların yaşamında et sosu diye bir şey var. Onlar gerçeği biliyorlar ama bu, çıkar, maddecilik, güvensizlik ve korku denen kalın ve baharatlı bir kabuğun altında gömülü kalmış. Yaşamlarında bir de pasta kreması diye bir şey var. Bu, onların varoluşlarının tüm dakikalarını yüzeysel, yapay, geçici, hoş lezzetli, hoş görünüşlü tasanlar yapmakla geçirdiklerini ve yaşamlarının pek az zamanının sonsuz varlıklarını geliştirecek eylemlere ayırdığının bir kanıtı bizce.

“Bu mutantı seçtik ve onu yuvasının kenarındaki bir kuş gibi uçması, uzaklara ve yükseklere uçması, kookaburra gibi ötmesi ve dinleyenlerine bizlerin buradan ayrılmakta olduğumuzu anlatması için özgür bırakıyoruz.

“Bizler mutantları yargılamıyoruz. Kendimiz için dua ettiğimiz ve kendimizi özgür kıldığımız gibi, onlar için de dua ediyoruz ve onları da özgür kılıyoruz. Eylemlerine, değerlerine daha yakından bakmaları ve çok geç olmadan, tüm yaşamın bir olduğunu anlamaları için dua ediyoruz. Yeryüzünü ve birbirlerini yok etmeye bir son vermeleri için dua ediyoruz. Gidişi değiştirmek için ayağa kalkacak pek çok mutant olması için dua ediyoruz.

“Mutant dünyasının mesajımızı alması ve kabul etmesi için dua ediyoruz.

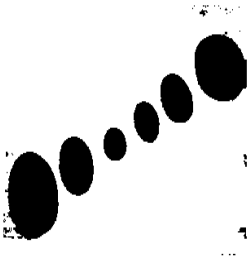
“Mesajın sonu. “

Ruhsal Kadın benimle bir süre yürüdü ve güneş yavaş yavaş karanlığı delerken, altımızda uzanan kenti gösterdi.

Uygarlığa geri dönme zamanım gelmişti. Kırışık ve esmer yüzü, delici kara gözleri uçurumun kenarından çok daha ötesini görür gibiydi. Eliyle uzaktaki kenti işaret ederken, yerli diliyle bir şeyler söyledi, İşte o zaman bugünün ayrılık günü olduğunu anladım; kabile beni serbest bırakıyordu; öğretmenlerimden kopuyordum. Acaba dersimi ne denli iyi öğrenebilmiştim? Bunu ancak zaman söyleyebilirdi. Tüm öğrendiklerimi anımsayabilecek miydim? Ne tuhaftı, şu anda Avustralya uygarlığına geri döneceğime sevinmiyor, mesajlarını doğru iletip iletemeyeceğim konusunda kaygılanıyordum.

Grubumuzun yanına döndük ve kabilenin her bir üyesi bana hoşça kal dedi. Evrenin her yanında gerçek dostlar birbirleriyle vedalaşırken ne yapıyorsa biz de onu yaptık: birbirimizi kucakladık. Ooota şöyle dedi: “Sana verebileceğimiz her şeye sen zaten sahiptin, bu nedenle sana verebileceğimiz hiçbir şey yoktu, ama bu veremediklerimizi bile bizden almayı, kabul etmeyi ve benimsemeyi öğrendiğini hissediyoruz. İşte bizim sana armağanımız da bu. “ Soylu Kara Kuğu ellerimi ellerinin içine aldı. Sanırım gözleri yaşla dolmaya başlamıştı. Eminim benim de öyleydi. “Lütfen bu bir çift yüreği yitirme dostum, “ derken Ooota sözlerini bana aktarıyordu: “Bizim yanımıza iki açık yürekle geldin. Şimdi bu iki yürek hem bizim hem senin kendi dünyan için anlayış ve duygu ile dolu. Sen de bana bir ikinci yürek armağan ettin. Artık ben de kendim için asla hayal edemeyeceğim bir bilgi ve anlayışa sahip olduğumu biliyorum. Arkadaşlığımız benim için gerçek bir hazine. Huzur içinde git, düşüncelerimiz seni korusun. “

Düşünceli bir edayla şu sözleri söylerken gözleri ışıl ışıl parlıyordu: “Seninle yeniden karşılaşacağız ve bu kez insan bedenleri yükümüzden kurtulmuş olacağız. “

MUTLU SON MU?

Kendi başıma yürümeye başladığımda artık yaşamımın bu son aylarda olduğunca basit ama anlamlı olamayacağını ve bir parçamın her zaman geri dönmeyi isteyeceğini biliyordum.

Kente ulaşabilmek için neredeyse bütün gün yürüdüm. Varacağım bu yerleşim merkezinden kendi kiralık evime nasıl ulaşacağım hakkında da hiçbir düşüncem yoktu. Otoyolu görüyordum ama orada yürümenin tehlikeli olacağını düşünerek ormanın içinden ilerlemeyi sürdürdüm. Bir yerde durup geriye baktım ve tam o anda nereden geldiği belli olmayan bir esinti çıkıverdi. Rüzgar, dev bir silgi gibi ayak izlerimi kumdan sildi. Sanki, anakaranın ta yüreğindeki o çölde benden geriye bir şey kalmamalıydı. Sürekli beni izleyen ve gözleyen kahverengi şahinim de, tam kentin kıyısına vardığımda başımın üzerinde son bir kez döndü.

Uzakta yaşlıca bir adam vardı. Üzerinde blucin pantolon, göbeğini saran kemerine sıkıştırdığı kareli bir gömlek ve giymekten yıpranmış orman yeşili bir şapka vardı. Ona yaklaşırken, bana hiç gülümsemedi; tam tersine gözleri şaşkınlık içinde fal taşı gibi açıldı.

Dün, gereksinim duyduğum her şeyim vardı: yiyeceğim, giyeceğim, sığınağım, sağlığımla ilgilenenler, dostlar, müzik, eğlence, destek, bir aile ve bolca kahkaha - ve bunların tümü bedavaydı. Ama şimdi bu dünya tümüyle yok olmuştu.

Bugün para için dilenmezsem hiçbir şey yapamayacaktım. Gereksinim duyduğum her şeyi satın almak zorundaydım. Seçeneğim yoktu; şu anda pislik içinde, bir paçavraya sarınmış dilenciden başka bir şey değildim. Bir çantası bile olmayan bir dilenci. Bu iğrenç görünümlü berduş görüntüsünün altında nasıl bir kişinin bulunduğunu sadece ben biliyordum. Bütün dünyanın evsizleri ile ilgili düşüncelerim o anda birdenbire değişiverdi.

Avustralyalı adama yaklaşarak: “Bana biraz bozuk para ödünç verebilir misiniz? Ormandan çıktım ve bir telefon etmem gerekiyor. Param yok. Eğer bana adınızı ve adresinizi verirseniz, size borcumu öderim, “ dedim.

Adam, bana öylesine şaşkınlıkla bakmayı sürdürüyordu ki alnındaki kırışıklıklar yer değiştiriyordu. Sonra, sol eliyle burnunu tıkarken, sağ elini cebine attı ve bozuk para çıkarttı. Yeniden berbat kokmaya başlamış olduğumu biliyordum. Timsah havuzundaki sabunsuz banyomdan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Adam başını salladı, parasını geri almak umurunda değildi, hızla uzaklaştı yanımdan.

Birkaç sokak aşağı yürüdüm ve bir araya toplanmış okul çocukları gördüm. Öğleden sonra evlerine dönmek için okul otobüsünü bekliyorlardı. Hepsi Avustralya gençliğine özgü o ışıltıya sahiptiler, giysileri bir örnekti. Sadece ayakkabıları kişisel özelliklerini dile getirme çabalarını yansıtıyordu. Hepsi birden gözlerini benim çıplak ayaklarıma, daha doğrusu bir çift kadın ayağından çok, dehşet verici bir mutasyona uğramış uzantılarıma dikmişlerdi.

Korkunç göründüğümü biliyordum, tek isteğim, üzerimdeki örtü ve 120 günden fazladır taranmayan

saçlarımla onları korkutmamaktı. Yüzümün, omuzlarımın ve kollarımın derisi o kadar çok soyulmuştu ki, her yanım lekeler ve çillerle doluydu. Bunun yanı sıra onlardan da iğrenç koktuğum konusunda tepki almıştım.

“Affedersiniz, “ dedim, “Az önce ormandan çıktım. Bana nerede telefon bulabileceğimi söyleyebilir misiniz ve içinizde telgraf çekebileceğim bir postanenin adresini bilebilen var mi acaba? “

Tepkileri güven verici idi. Benden korkmamışlardı, sadece kıkırdayıp gülüşüyorlardı. Benim Amerikan aksanım, Avustralyalılara özgü o inancı bu durumda iyice pekiştirmişti: Amerikalıların hepsi bir acayiptir! Bana iki blok ötede bir telefon kulübesi bulabileceğimi söylediler.

Ofisime telefon ettim ve bana para göndermelerini istedim.

Telgraf gönderebileceğim bir yerin adresini de onlardan öğrendim. Postahaneye vardığımda, orada bulunan insanların yüzlerindeki ifade de, son derece tuhaf bir görünüme sahip olduğumu kanıtlıyordu. Vezne görevlisi, hiçbir kimliğim olmadığından parayı bana pek gönülsüzce verdi. Ben paraları alıp sayarken, o tezgaha ve bana dezenfektan bir sprey sıkıyordu.

Elimdeki paralarla taksiye binerek beni bir alışveriş merkezine götürmesini istedim. Oradan lastik sandaletler, pantolon, gömlek, şampuan, diş fırçası, diş macunu ve toka aldım. Beni kapıda bekleyen taksi şoförünün eline tutuşturduğum plastik torbaların içi ayrıca bir torba dolusu taze meyve ve altı kutu meyve suyu ile doluydu. Şoför kabul edilmeme olasılığına karşı, beni götürdüğü motelin kapısında

da bekledi. Her ikimizin de bu konuda kuşkulan vardı ama elimdeki para destesi sayesinde tuhaf görüntüm korku uyandırmadı. Odaya girer girmez suyu açtım ve banyo küvetini doldurmaya başladım. Banyom hazır olana kadar da hava yollarını arayıp ertesi gün için uçakta bir yer ayırttım. Bundan sonraki üç saatimi banyoda, sıcak suyun ve köpüklerin içinde yatarak, son birkaç yılı ve özellikle yaşamımın şu son birkaç ayını düşünerek geçirdim.

Ertesi gün herşeye karşın yine de şekilsiz ama temiz saçlarım, keselenmiş yüzüm, toynak-ayaklarıma uydurabilmek için orasından burasından kestiğim lastik sandaletlerimle ve mis gibi kokarak uçağa bindim. Cepli bir giysi satın almayı akıl edemediğimden paramı tişörtümün içine sokmuştum.

Komşum, beni gördüğüne sevindi. Haklıydım; ev sahibimle ilgili sorunları o çözümlemişti, ben sadece ona borçluydum. Yola çıkmamdan birkaç gün önce bana televizyon ve video kiralayan o mağazanın sahibi, harika bir Avustralyalı idi ve yokluğumda bana ne fatura yollamış ne de gelip mallarını almıştı. O da beni gördüğüne çok sevindi. Televizyonunu ve videosunu ona geri vermeden ve borcumu ödemeden bir yerlere gitmeyeceğimden emindi zaten. Mesleki projem de, ona biraz zaman ayırmam için beklemekteydi. Sağlıkçı arkadaşlarım da şaşkındılar ama benim opal madenine kazı yapmaya gittiğim konusunda şakalar yapıp gülüyorlardı. Sonradan öğrendiğime göre Ooota, beni almak için kiraladığı cipin sahibine, geri dönmememiz halinde, cipini çölden almasını ve iş yerimi uyarmasını söylemişti. Rehberim, bu insanlara benim bir yürüyüşe çıktığımı söylemişti ki bunun anlamı hedef

belirlemeden ve zamandışı bir Aborijin gezisi yapmak anlamına geliyordu. Bu davranışıma karşı çıkma şansları yoktu. Kaldı ki projeyi tamamlayacak başka bir kimse olmadığından, işim hâlâ beni bekliyordu.

Kızımı aradım. Sesimi duyunca çok rahatladı, ona başıma gelenleri anlattığımda ise müthiş heyecanlandı ama yok olmam konusunda hiç kaygılanmadığını da itiraf etti. Başımın gerçekten dertte olması halinde, bunu bir şekilde hissedeceğinden emindi. Birikmiş mektuplarımı açtım ve ailemin Noel kutlamalarına karşılık veremediğimi öğrenmiş oldum. Hepsinin gönlünü almak için armağanlar göndermeliydim!

Ayaklarımı yeniden çorap ve ayakkabıların içine sokabilmek için uzun uzun uğraştım: onları suda tuttum, ponza taşıyla ovdum, losyonlar sürdüm ve hatta ölü dokuyu temizlemek için bir elektrikli bıçak bile kullandım!

Koltukaltlarımı temizlediğim jilet, beni yerde yatmaktan kurtaran şilte, tuvalet kağıdı gibi basit nesnelerin beni ne çok mutlu ettiğini gördüm! Çevremdeki insanlara defalarca artık çok sevdiğim o insanlardan söz etmeye çalıştım. Onların yaşam tarzlarını, değer sistemlerini ve üzerinde yaşadığımız bu gezegen konusundaki mesajlarını iletmeye çalıştım. Gazetede çevre kirliliği ve dünyanın en yeşil alanlarının nasıl hızla yok olmaya sürüklendiği konusunda yazılar okudukça şunu çok iyi anlıyordum: Gerçek İnsanlar burayı terketmek zorundaydılar. Bu koşullarda karınlarını ancak doyurabiliyorlardı, gelecekte başgösterecek radyasyon etkileriyle nasıl başa çıkabilirlerdi ki! İnsanoğlunun oksijeni yaratamayacağı konusunda haklıydılar. Bunu sadece bitkiler ve ağaçlar başarabilirdi. Bana sık sık şöyle demişlerdi:

“Yeryüzünün canını yok ediyoruz. “ Teknik alandaki hırsımız tüm yaşamı tehdit eden ciddi bilgisizliğimizi ortaya çıkarmıştı, bu bilgisizliğimizi ancak doğaya saygı duyarak ortadan kaldırabilirdik. Gerçek İnsanlar Kabilesi şimdiden fazlasıyla kalabalık olan bu gezegenin üzerindeki varoluş sürelerini sona erdirme hakkını kazanmışlardı. Zamanın başlangıcından bu yana her zaman dürüst, doğru ve barış dolu insanlar olmuşlardı ve evrenle aralarındaki bağlantı konusunda asla kuşkuya düşmemişlerdi.

Konuşmaya çalıştığım insanların tümü Gerçek İnsanlar Kabilesi’nin eylemlerine ve değerlerine karşı son derece kayıtsızdılar; onların değerleri hakkında hiçbir şey ilgilerini çekmiyordu. O zaman anladım ki, bilinmeyen bir şeyi yakalamak, farklı görünen bir şeyi benimsemek müthiş korku verici ve yıldırıcı idi. Herkese bunun bizi aymazlığımdan uyandırabileceğini, toplumsal sorunlarımızı çözebileceğini, hatta hastalıkları bile iyileştirebileceğini anlamak için uğraştım. Herkes sağır olmuştu sanki. Avustralyalılar savunmaya çekilmişlerdi. Bir zamanlar bana evlilikten bile söz etmiş olan Geoff dahi bilgeliğin o çöl insanlarından öğrenilemeyeceğini savunuyordu. Benim yaşamda bir kez ele geçebilecek türden bir serüven yaşamış olmama seviniyordu ama artık yerime oturmalı ve benden beklenen hanım hanımcık rolü oynamaya başlamalıydım. Ben de bunun üzerine sağlık projemi tamamladım, Gerçek İnsanlar Kabilesi ile ilgili öykümü kimseye anlatamadan Avustralya’dan ayrıldım.

Sezgilerim bana, yaşamımın bundan sonraki bölümünde atacağım adımların benim kontrolümden çıktığını ve gücün en yüksek düzeyince yönetileceğini söylüyordu.

Birleşik Devletler'e dönmek üzere bindiğim jette yanımda oturan kişiyle konuşmaya başladık. Orta yaşlı ve koca göbekli bir iş adamıydı. Pek çok değişik şeyden söz ettikten sonra, sıra benim yerlilerle yaşadığım serüvene geldi. Onlara Avustralya anakarasının ta yüreğindeki topraklarda yaşadıklarımı anlattım. Adam beni iyi niyetle dinledi ama sonunda bana verdiği yanıt, şu ana dek aldığım tüm tepkilerin bir özetiydi sanki: "Şimdiye dek böyle insanların var olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Madem ki bu dünyayı terk etmeye de karar vermişler, daha ne uğraşıyorsunuz? Hiç kimsenin bu konuya ilgi duyacağını sanmam! Kaldı ki, onların düşünceleri bizimkilere ters düşüyor diyorsunuz; bunca toplum haksız olabilir mi? "

Harika Gerçek İnsanlar ile ilgili düşüncelerim, haftalar boyunca sımsıkı paketlendi ve yüreğimin derinliklerine ve dudaklarımın arasına mühürlendi. Bu insanlar yaşamımı öylesine derinden etkilemişlerdi ki, olumsuz yorumlar ve tepkiler almamak için onlardan söz etmeye çekiniyordum. Sonra yavaş yavaş eski dostlarımın konuya içtenlikle ilgi duymaya başladıklarını farkettim. Kimileri bana bu eşsiz deneyimimi gruplar halinde toplanmış insanlara anlatmam için öneride bulundu. Karşılaştığım tepki her zaman aynı oluyordu: insanlar beni hayranlıkla dinliyor, her bir birey, şimdiye dek yapılanlardan geriye dönüşün olanaksız olduğunu ama değiştirme yoluna gidilebileceğini düşünüyordu.

Evet bu gerçekti, Gerçek İnsanlar burayı terkediyorlardı ama et sosuna ve kremaya bulanmış yaşam tarzımıza ve davranışlarımıza karşın bize bıraktıkları bir mesaj vardı. Bizler onların burada kalmalarını ve çocuk doğurmalarını

istemiyorduk. Bu bizi ilgilendirmezdi. Bizler, onların barışçıl, anlamlı değerlerini pratik eyleme dönüştürmeye özen göstermeliydik. Artık, her birimizin iki yaşamı olduğunu biliyordum: biri öğrendiğimiz, diğeri sonra yaşadığımız yaşamdı. Kız ve erkek kardeşlerimizin, bunun yanı sıra acı çekmekte olan yeryüzünün korku dolu çığlıklarına kulak vermenin zamanı gelmişti.

Kim bilir, belki de yeni buluşlar yapmak yerine geçmişi onarma yoluna gitsek, dünyamız daha umutlu bir yer olurdu.

Kabile bizim çağdaş buluşlarımızı eleştirmiyordu. Onlar, insanlığın aynı zamanda bir ifade, yaratıcılık ve serüven oluşunu kutsuyorlardı. Ne var ki, bilgiyi aramaya çıkan Mutantların işe girişmeden, “Evrenin her yanındaki yaşamın hayrına ise… “ cümlesini söylemeye gereksinimleri olduğuna inanıyorlardı. Onlar, sahip olduğumuz tüm maddi nesneleri yeniden değerlendireceğimizi ve onlara yeni bir kullanım biçimi kazandıracağımızı umut ediyorlardı. Kaldı ki inanışlarına göre, insanlık cenneti deneyimlemeye her zamankinden daha çok yaklaşmıştı. Yeryüzündeki herkesi doyurmaya yetecek teknolojiye sahip olduğumuz gibi, istersek tüm insanların kendilerini ifade edebilmelerini, kendilerini kabul ettirebilmelerini ve barınabilecekleri yerlere sahip olmalarını sağlayabilirdik.

Çocuklarımın ve yakın arkadaşlarımın desteği ve yüreklendirmesi ile Avustralya anakarasının yüreğindeki çölde yaşadığım deneyimlerimi yazmaya başladım. Bu arada sivil toplum örgütlerinin, cezaevlerinin, kiliselerin, okulların ve benzeri kurumların çağrılarını kabul ederek, ulaşabildiğim her yerde konuşmalar yaptım. Aldığım tepkiler birbirinden değişik oluyordu. Ku Klux Klan örgütü beni düşman ilan etti;

Idaho’da beyazların üstünlüğünü savunan bir başka grup, benim konuşma yaptığım binanın önüne parketmiş olan tüm otomobillere ırkçı mesajlar ileten etiketler yapıştırdı. Bazı aşırı muhafazakar hıristiyanlar beni dinledikten sonra Avustralya çöllerinde yaşayan bu insanların cehennemde yanacak olan paganlar olduğunu söylediler. Önde gelen bir Avustralya televizyonunda araştırma programı yapan dört görevli, Birleşik Devletler e gelerek, benim konuşma yaptığım bir salondaki kalabalığın arasına oturdu ve söylediğim her şeyi çürütmeye çalıştı. Nüfus sayımına dahil olmamış ve yabanıl bölgelerde yaşayan Aborijinlerin olduğuna inanamıyorlardı ve benim bir sahtekâr olduğumu ileri sürdüler. Ne var ki harika bir denge oluşmuştu. Aldığım her sevimsiz tepkiye karşın zihinsel telepati, silah kullanmak yerine hayal görüntü yaratma ve Gerçek İnsanlar’ın yaşam tarzında yer alan değerler ve teknikler hakkında daha derinlemesine bilgi edinmek isteyenler çıkıyordu.

İnsanlar, bu deneyimin benim yaşamımı ne yönde değiştirdiğini öğrenmek istiyorlardı. Benim yanıtım “derinlemesine” oluyordu. Birleşik Devletler’e döndükten sonra babam öldü. Bu son yolculuğuna çıkarken onun yanındaydım, elini tutuyor, ona sevgimle destek olmaya çalışıyordum. Cenazenin ertesi günü, üvey annemden, babamın anısını saklamak için bir kravatını, eski bir şapkasını, bir kol düğmesini istedim. Beni reddetti. “Sana göre bir şey yok, “ dedi. Eskiden olsa, ona duyduğum öfkeyi belli ederdim. Oysa o gün, zihinsel olarak beni terketmiş olan o sevgili ruha rahmet diledim ve ana babamın evinden son kez çıktım. Yeni varoluşumla gurur duyuyordum; gözlerimi kaldırıp mavi gökyüzüne baktım ve babama göz kırptım.

Şimdi inanıyorum ki, üvey annem bana sevgi dolu bir sesle: “Elbette. Bu ev senin anne babana ait eşyalarla dolu. Babanı anımsatacak bir şeyler alabilirsin, “ deseydi, bundan çıkaracağım hiçbir ders olmazdı. Benim beklediğim zaten böyle sözlerdi. Gerçekte benim olan şeylerin bana verilmemesi beni olgunlaştırdı ve o zaman bu ikilemi öğrendim. Gerçek İnsanlar bana bir sınavı geçmek için önce o sınava girmem gerektiğini söylemişlerdi. Şimdi yaşamımın öyle bir noktasındaydım ki, durum son derece olumsuz bile görünse, ruhsal bir sınavdan geçme fırsatını yakaladığımı görebiliyorum. Neler olup bitmekte olduğunu gözlemek ve onu yargılamak arasındaki ayrımı öğrendim. Her şeyin ruhsal zenginleşme için bir fırsat olduğunu öğrendim.

Geçenlerde benim konferansımı dinleyen bir kişi bana Hollywood’dan birini tanıştırmak istedi. Missouri’de Ocak ayının, soğuk karlı bir gecesiydi. Akşam yemeğimi yemiş, Roger ve öteki konuklar yemeklerini yeyip kahvelerini içerlerken ben konuşmuştum. Ertesi sabah bu kişi, anlattıklarımı sinemaya aktarma konusunu görüşmek istedi benimle.

“Dün gece nereye gittin? “ diye sordu bana. “Bizler hesabı ödedik, paltolarımızı alıp vedalaşmaktayken, birisi senin ortadan yok olduğunu farketti. Dışarıya baktık, ansızın gözden yitmiştin; karda ayak izin bile kalmamıştı. “

“Evet, “ diye yanıtladım onu. Yanıtım, sanki yeni dökülmüş bir betona kazınmışçasına zihnimde belirivermişti. “Yaşamımın geri kalanını Gerçek İnsanlar’dan öğrendiklerimi uygulamakla geçirmek istiyorum. Her şeyi! Hatta gözden yitme sanatını bile!!! ”

Ben, Avustralya ’nm Wurundjeri Aborijin kabilesinden Burnam Burnam, “Bir Çift Yürek” kitabının her sözünü okuduğumu burada açıklıyorum.

Bu, tüm yaşamımda bir solukta, baştan sona okuduğum ilk kitaptır. Bunu büyük bir heyecan ve saygıyla yaptım. Bu bir klasiktir ve yazar, biz, Gerçek İnsanlar’ın kendilerine duyduğu güveni sarsmamıştır. Bunun yanı sıra bizlerin değerler sistemimizi ve bazı ezoterik görüşleri öylesine başarıyla dile getirmiştir ki, arkamda bıraktığım bu mirasımla gurur duymamı sağlamıştır.

Dünyaya, deneyimlerimizi anlatırken, tarihsel bir yanlışı düzeltmiştir. Onaltıncı yüzyılda Hollandalı kaşif William Dampier yazdıklarında bizlerden “yeryüzünün çok ilkel ve sefil insanları” şeklinde söz etmiştir. Avustralya’dan mutantlara gönderilen bu mesaj bizleri yüksek bir bilinç düzeyine yükseltiyor ve bizleri gerçekten sahip olduğumuz niteliklerle, soylu ve muhteşem insanlar olarak tanıtıyor. “

- Wurundjeri Kabilesinin Yaşlı Kişisi Burnam Burnam’ın Mektubu